

ဝိတံဇာတိ

ရှင်အတွက်ပါ

BURMESE
CLASSIC

နိက္ခဲးင်

ရှင့်... အတွက်ပါ

စာစုခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၃၄/၂၀၀၃ (၄)
ချက်စာအုပ်ခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၄၈၅/၂၀၀၃ (၅)

၂၀၀၃ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ
ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး	-	၃၀/-
အုပ်ရေ	-	၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ... ဒေါ်ခင်ခင်စိန်(၀၀၈၁၉) ချစ်ပင်းလှစာပေ
အမှတ်-၄၃/တ၊ ဗလီလမ်း၊ ၇-မိုင်၊
မရမ်းတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း၊

ဝန်ထုပ်သူ... ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်၊

နိက္ခဲးင်

ရှင့် အတွက် ပါ

BURMESE CLASSIC

မောင် ကျော် လှိုင်
စေတနာစာပေ
၄
စီမံကွပ်ကဲရေး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားတိုး ပုဆိန်ရိုး အစိုးရမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အချက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ★ နိုင်ငံအတွက် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်စီမံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံအောင်မြင်စွာ တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးတရားများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ ရေနံကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်ထွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး

အခန်း (၁) ဒို့

သူ့ခြေလှမ်းတွေက သွက်နေသည်။
အိမ်နှင့် ဝေးလေကောင်းလေပဲ။
စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာပေမဲ့ တည်ငြိမ်အောင်တော့ သူ ကြိုးစား
မိသည်။

ဘဝကစပြီ...
သူ့အသက် ဆယ်ရှစ်နှစ်ကျော်ပြီ။
ဘဝစဖို့ အချိန်တန်ပြီဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင်မှတ်နေမိသည်။
သူ...
ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပြီ။
ရှေ့ဆက်ပညာသင်ဖို့အတွက်ကတော့ မေမေရဲ့ အုပ်ကိန်းမှ
အောက်မှာဆက်ပြီး မနေချင်တော့၍ ဘဝကို သူ့ခြေထောက်ပေါ်သူ
ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားတော့မယ်။

မေမေ့ကို မကျေနပ်ဘူး...

သူ ငယ်စဉ်လေးထဲက ဖေဖေ ကွယ်လွန်သွား၍ ဖခင်ခွဲရ သည်။

မေမေက ဖေဖေစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ဆက်လုပ်ပြီး စီးပွား ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူ...

ဘဝမှာ မကြောင့်မကြ...

မတောင့်မတတော့ နေရပါရဲ့...

မကြာခင်ကမှ...

မေမေနှင့် သူ ပြဿနာတွေ အကြီးအကျယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

အကြောင်းက...

နောက်ထပ် အိမ်ထောင်သစ် ထူထောင်ဖို့အတွက် မေမေက စတင်၍ကြိုးစားလာခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

မေမေ...

အသက်လေးဆယ်မှ...

သူ ပထွေးတော်ရမဲ့လူကလည်း မေမေ့ကားကို မောင်းနေတဲ့ ဒရိုင်ဘာ...

အသက်က သူ့ထက် ဆယ်နှစ်လောက်ကြီးပေမဲ့ မေမေ့ထက် အသက်အရွယ်ငယ်လွန်းသည်ဟု ထင်မိသည်။

သူ...

လက်မခံနိုင်။

ဘယ်နည်းနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်ပါဘူး။

မေမေ့ကို ချိုင်တာပဲ...

ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်...

မေမေ မြောက်စား၍ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးနှင့် သေသေသပ် သပ် ဖြစ်လာသည်။

ခန့်ညားချောမောလာ၏။

လူပုံကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်အား ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ အစွမ်း အစ ရှိသူပင်။

ကိုရာဇာအား ဒရိုင်ဘာအလုပ်ခန့်မည်ဆိုထဲက သူ သဘော မကျခဲ့။

ကန့်ကွက်ခဲ့မိသည်။

“ဒီလူရုပ်က ဒရိုင်ဘာရုပ်ရည်လက္ခဏာလည်းမရှိဘူး မေမေ၊ ရှိုးများပြီး အလုပ်ရှင်ထက်တောင် ပဲပေးမဲ့လူပုံပဲ”

ရှိုးများမဲ့ပုံ...

လူပုံကချောချော...

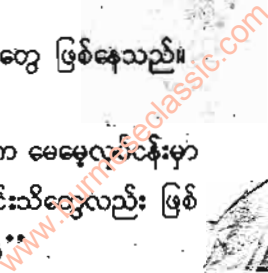
အဓိက...

ကိုရာဇာ့မျက်လုံးတွေကိုပဲ။

မေမေ့ကို ကြည့်တာ ညှုတ်တုအကြည့်တွေ ဖြစ်နေသည်။

“မေမေ”

“သား...မင်း ဘာမှမသိပါဘူး၊ ရာဇာက မေမေ့လုပ်ငန်းမှာ ထည်း အသုံးချလို့ရတယ်ကွ၊ အတွင်းသိ အစင်းသိတွေလည်း ဖြစ် ချတယ်၊ ရာဇာ့မမက မေမေ့ငယ်သူငယ်ချင်းပဲ”

သူကတော့ ကိုရာဇာအား လုံးဝ သဘောမကျမိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

အမြင်ကတ်နေမိ၏။

မေမေက တားမရ။

“သား ငယ်ပါသေးတယ်၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာလည်း သားကို အားလုံးလိုမှ မရသေးတာပဲ”

မေမေထံမှ ထိုစကားမျိုးကြားရတာ သူ လုံးဝမကျေနပ်ဆုံးပင်။

သူ့ကို ပထားတာပဲ...

အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတဲ့ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ဟာ လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ ဝင်လုပ်နိုင်ခွင့်ရှိပြီပဲ။

အခုတလော...

မေမေက တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

ကိုရာဇာအား မေမေက အားကိုးချင်တော့ သူ့ကို နိမ့်ချချင်နေ၏။

“သား ဘာအသုံးကျလဲ၊ မေမေက သားကို အင်ဂျင်နီယာ ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်စေချင်တာ၊ မင်းက ရိုးရိုးတောင် မနည်းအောင် အောင် ကြိုးစားခဲ့ရတယ်၊ သား အစွမ်းအစရှိသလောက်ပဲဖြစ်တာ...”

မေမေ ဘယ်လောက်အားမရဖြစ်ရလဲ”

သားတစ်ယောက်မွေးထားပြီး မေမေရဲ့ ဥပေက္ခာပြုထားမှုတွေ ကလည်း သူ့စိတ်တွေကို ချွတ်ခြံကျသွားစေသည်။

မေမေက သားရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကို အိမ်ဖော်မကြီး ဒေါ်စုစန်ထဲပဲ ဖြည့်စွမ်းပေးပြီး မေမေကတော့ စီးပွားရေးပဲ အာရုံစိုက်လုပ်ခဲ့၏။

သူ့ပညာရေး...

ကျန်းမာရေး...

စိတ်ချမ်းသာမှုအားလုံး ချစ်ခြင်းမေတ္တာထက် ရွှေကြေးနှင့်ပဲ မေမေက ဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့တာက များသည်။

သူ ဆယ်တန်းဖြေခဲ့နစ်တွင် ကိုရာဇာအား ဒါရိုက်တာအဖြစ် အလုပ်ခန့်ခဲ့သည်။ သူ့သဘောဆန္ဒမပါ။

ပြီးတော့...

ကိုရာဇာနှင့် တတွဲတွဲ...

သူ...

ဆယ်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးတွေမပါဘဲ ရိုးရိုးတန်းတန်း အောင်တော့ ကိုရာဇာရှေ့မှာပင် အသုံးမကျကြောင်း အပြစ်ဆိုသည်။

“ဆယ်တန်းမှာ နှစ်ချင်းပေါက်အောင်တာပဲ တော်တယ်လို့ ပြောရမှာပဲ မမ၊ ဝေဟင်က တော်ပါတယ်”

ကိုရာဇာက ဝင်ပြောတာမျိုး သူ နည်းနည်းမှ သဘောမကျမိပေ။

သက်သက်ကျောတာဟု ထင်မိသည်။

ဆရာဝင်လုပ်တာပဲ...

“မင်း တခြားပညာရပ်တွေ သင်ဦး သား၊ လွန်ပျူတာတို့ ဘာတို့လေ...ပြီးတော့ နိုင်ငံခြားထွက်ရမယ်”

မေမေလုပ်ငန်းတွေမှာ သူ ဦးစီးလုပ်ကိုင်လိုပေမဲ့ မေမေက နိုင်ငံခြားသွားဖို့ပဲ နှိုးဆော်ပြင်ဆင်စေသည်။

သူ့ကို ပထုတ်တာဟု ထင်မိ၏။

“ကျွန်တော်က မေမေစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာပဲ ဦးစီးလုပ်ချင်တယ်။ နိုင်ငံခြားမသွားချင်ပါဘူး မေမေ”

မေမေက လက်မခံ။

“မင်း အသက်အရွယ်နဲ့ရော ပညာအရည်ချင်းနဲ့ပါ မေမေ့လုပ်ငန်းမှာ ဝင်လုပ်လို့မရသေးပါဘူး သားရယ်”

မေမေ ဆင်ခြေပေးတာပါ။

ကိုရာဇာကပဲ မေမေထက်တောင် မြင့်မားတဲ့အချိန်အဝါတွေ ရနေကြောင်း ပြောကြသည်။

လုပ်ငန်းတွေမှာ ကိုရာဇာပဲ ဦးဆောင်ပြီး လုပ်ဆောင်နေတော့၏။

သူ...

တားဆီး၍မရ။

ကန့်ကွက်ပိုင်ခွင့်မရှိ။

မေမေက သူ့အား ချောင်ထိုးထားသည်ဟု ထင်မိသည်။

လုပ်ငန်းခွင်ကိုပင် သူ လာခွင့်မရှိ။

“သားနဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စ ဝင်မစွက်ဖက်ချင်နဲ့ ဝေဟင်အာကာမင်းလုပ်ရမဲ့အလုပ်တွေပဲ သွားလုပ်ပါ”

“ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ဘူး”

“ဘာ”

“မေမေ့လုပ်ငန်းတွေမှာပဲ ဝင်လုပ်ချင်တယ်”

“မေမေ့ကို ကပ်တာလား သား”

“သား ဝါသနာပါတာကိုပဲ ပြောတာပါ”

“မလုပ်ရဘူး၊ မင်း နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ပဲ ကြိုးစား...စီးပွားကို နှစ်ဘက်နှစ်လမ်းရှာဖို့ မေမေ စီစဉ်တာ”

မေမေ့အား သူ အတိုက်အခံမပြောချင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။

အကျိုးမထူးနိုင်။

ကိုရာဇာနှင့် သူထိပ်တိုက်တွေ့ရမှာကြောက်၍ မေမေက သူ့ကို ခဲ လွင့်သွားအောင်လုပ်ဆောင်ခဲ့တာဟု ထင်မိသည်။

မေမေနှင့် သူ စိမ်းသွား၏။

သူ...

ကွန်ပျူတာသင်တန်းကိုသွားချင်မှ သွားခဲ့သည်။

အပြင်မှာ လေနေတာများ၏။

မေမေ့ မသိ။

သူ့အကြောင်းလည်း မမေး။

ကိုရာဇာနှင့် မေမေသည် အလုပ်ချိန်မှာရော အပြင်မှာပါ အချိန်အကုန်နေတတ်တာမျိုး ဖြစ်နေသည်။

တစ်ခါတလေ...

မေမေ့ထက် သူ နောက်ကျအောင် ပြန်လာဖို့ ကြိုးစားတတ်

သည်။

သူ့ဘက်က မအောင်မြင်။

မေမေက အမြဲတမ်းလိုလို နောက်ကျနေတတ်ခဲ့သည်။

“မေမေက ဧည့်ခံပွဲတွေတာတွေ တက်နေရတယ်။ အလုပ်တွေက များတယ် သား၊ မင်းဘဝရှေ့ရေးအတွက် မင်းကြိုးစားစမ်းပါ”

မေမေက သူ့အပေါ် ဥပေက္ခာပြုနေနိုင်သည်ဟု ထင်မိသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကိုရာဇာနှင့် မေမေ ရင်းနှီးလွန်းလာ၏။ မမနှင့် မောင်တို့။

မောင်လေးခေါ်ရင်းကနေ မောင်ဖြစ်သွားကြတာပဲဖြစ်သည်။

သူ...

နားကြားပြင်းကတ်လာရသည်။

မတွေ့ချင်။

ခဲမြင်ချင်တော့ပေ။

ကိုရာဇာရှေ့မှာ အပျိုမလေးတစ်ယောက်လို မေမေ ပြုမှုနေထိုင်တတ်သည်။

သားတစ်ယောက်ရှိနေခဲ့တာတောင် မေမေ ဂရုမပြုနိုင်တော့ပေ။

မေမေ့အရိပ်အောက်မှာနေရတာ အေးမြမှုတွေရှိမနေတော့။ ပူလောင်လာသည်။

“ဒေါ်စုစန်”

“ဘာလဲ...ဝေဟင်လေး”

“မေမေနဲ့ ကိုရာဇာက လက်ထပ်ကြတော့မှာလား”

မေမေ့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေအကြောင်း အိမ်တော်စိုးကြီး ဒေါ်စုစန်က အသိဆုံးပင်ဖြစ်သည်။

“အင်း”

ဒေါ်စုစန်က မဖြေချင့်ဖြေချင့်နှင့် ဖြေတော့သည်။

“သား သဘောမကျဘူးဆိုတာ မေမေ သိရဲ့လားဗျ”

“သိတာပဲ...ခင်မြင့်မြတ်က ဘယ်လိုမှပြောလို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

မေမေနှင့် ကိုရာဇာတို့က မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မှာတူ။ မဖြစ်နိုင်ဘူး...

သူ လုံးဝသဘောမတူနိုင်ဘူး...

ကန့်ကွက်မယ်...

သူ့ထက် ဆယ်နှစ်လောက်ပဲကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အဖေဘက်ရမလား။

မတော်နိုင်ဘူး...

မဖြစ်မနေ ကန့်ကွက်တားဆီးဖို့ စတင်လုံးပန်းမိသည်။

မေမေနှင့် ကိုရာဇာက လူ့မြင်ကွင်းမှာပင် ချစ်သူတွေအဖြစ် အော်အလင်းပြုမှုနေထိုင်တတ်ကြတာပင်ဖြစ်၏။

သူ...

ဒေါ်သတွေပဲဖြစ်မိသည်။

မေမေ...

ဘာလို့ အရှက်မဲ့နေရတာလဲ...

အောင်မြင်တဲ့လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် ဘာမဟုတ်တဲ့ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်တာ ဘယ်လောက်ဂုဏ်သိက္ခာခဲ့ လိုက်မလဲ။

ထိုအချက်အား...

မေမေ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဖို့ ကောင်းသည်ဟု ထင်မိလာသည်။

သူ ရှက်တယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်ပင် ပတ်သက်ဆက်ဆံဖို့ ရှက်လာရသည်။

တစ်နေ့...

သူ...

အပြင်မှ ပြန်လာစဉ်...

မေမေအခန်းထဲမှာ ကိုရာဇာ ရှိနေကြောင်း သတိပြုမိလာသည်။

သူ...

အရှက်ကြီးရှက်သွားမိသည်။

အိမ်ထဲထဲ အရှက်သိက္ခာမဲ့စွာ နေထိုင်ပြုမူတာတော့ သူ

တားဆီးရမည်။

“မေမေ”

“မေမေ”

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

“မေမေ”

“ကျွဲ”

အခန်းတံခါးပွင့်လာသည်။

မေမေမျက်နှာပေါ်မှာ ဒေါသတွေနှင့် ခက်ထန်မာကျောနေ၏။

“မင်း သိပ်ရိုင်းတဲ့သားတစ်ယောက်ပဲ ဝေဟင်”

“ဖြန်း”

“ဟင်”

မေမေသည် သားကို လက်ဖျားနှင့်ပင် မထိခဲ့ဘူးပေ။

သူ့ကို စီးပွားရေးလောက် အာရုံမစိုက်ပေမဲ့ ဆူလားပွက်

အားတော့ ဘယ်တော့မှမလုပ်ခဲ့။

“ဝေဟင်...မင်း စာဖတ်ခန်းက စောင့်နေ၊ ငါလာခဲ့မယ်”

သူ...

ထွက်လာခဲ့မိသည်။

ပါးပြင်ပေါ်မှ စပ်ဖျင်းသော ဝေဒနာတွေကို ပြင်းပြစွာ ခံစား

မိတ်ရ၏။

မေမေ လက်ချောင်းရာက သူ့ပါးပြင်မှာ ထင်းနေတာတွေ့ရ

သည်။

မေမေ ရက်စက်တယ်...

သားတစ်ယောက်ကိုတောင် ရိုက်ရဲလောက်အောင် ဒရိုင်ဘာ

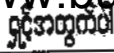
တစ်ယောက်ရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်မှာ ပြားပြားဝပ်နေရပြီပဲ။

သူ့ရင်ထဲမှာ နာကြည်းစွာဖြင့် ခံစားလိုက်ရတော့သည်။

စာဖတ်ခန်းထဲမှာ သူ ထိုင်နေမိ၏။

မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းကျမလာအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်း

ထားမိသည်။

သူ...

မငိုပါဘူး...

ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ...

“ဖျတ်...ဖျတ်”

“ဖျတ်...”

မေမေ့ခြေသံကို ကြားရသည်။

ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာသောခြေသံမျိုးဖြစ်နေ၏။

သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်အထိ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေကြောင်း

သိသာသည်။

“ဝုန်း”

တံခါးကို မေမေက ပြင်းထန်စွာဖွင့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မေမေ အခန်းထဲရောက်လာ၏။

“ဝေဟင်”

သားမဟုတ် မခေါ်တော့။

သူ့နှလုံးသားတွေကို ဆုတ်ကိုင်ချေမှုလိုက်သလို စူးရှနာကျင်

သွားရသည်။

“မင်း ဘာအချိုးချိုးတာလဲ၊ မေမေ့ကို ဆန့်ကျင်ဖို့ ကြိုးစား

တာလား”

သူ...

ဘာမှမပြောချင်တော့။

မေမေသည် ကိုရာဇာစိတ်တွေ မွန်နေပြီဖြစ်၍ သားအပေါ်

ရန်သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြုမူဆက်ဆံလာတော့သည်။

ဒေါသတကြီး တုံ့ပြန်နေ၏။

“ဝေဟင်”

သူ...

မော့မကြည့်ဖြစ်။

“နောက်တစ်ခါ မင်းရဲ့ရိုင်းစိုင်းတဲ့ အပြုအမူတွေကို ဖြစ်ပါ။

တို့ယုံအလုပ်ကိုယ်မလုပ်ဘဲ မင်း လေနေတယ်မဟုတ်လား ဝေဟင်”

သူ...

လေလွင့်နေတာကို မေမေ သိထားပြီးသားပါပဲလား။

ဘာကြောင့် ဥပေက္ခာပြုထားရတာလဲ...

မသိချင်ယောင်ဆောင်နေရတာလဲ...

“မင်းကို ငါ အသိပေးမလို့ပဲ ဝေဟင်...မောင်ရာဇာနဲ့ မေမေ

ဆက်ထပ်တော့မယ်”

သူ တုန်လှုပ်မှုမရှိတော့။

သိထားပြီးပြီပဲ။

“မင်း ကန့်ကွက်တာတွေ၊ ပြဿနာရှာတွေတွေ၊ နောင်ယုက်

ဆန့်တားဖို့ ကြိုးစားတာတွေ ဘာတစ်ခု မလုပ်ပါနဲ့... အကောင်းဆုံး

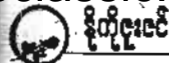
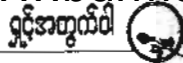
အမောင်ရာဇာ့ကို ရိုသေလေးစားမှုပြသပြီး အဆင်ပြေအောင် ဆက်

ဆန့်ပဲ လိုတယ်”

မေမေစကားတွေက ရှင်းလင်းပြတ်သားပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

ကိုရာဇာ့အပေါ် ဘယ်လောက်အထိမျှား ချစ်ခင်နှစ်သက်နေ

လဲဆိုတာ သိသာ၏။

“မင်း လုပ်ရမဲ့အလုပ်တွေပဲလုပ်ပါ။ အကောင်းဆုံးက မင်း နိုင်ငံခြားထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ပဲ သား”

နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ကိစ္စကိုပဲ မေမေက တွင်တွင်ပြောနေသည်။ မေမေလုပ်ငန်းတွေမှာ သူ ဝင်ရောက်ဦးစီးလုပ်ကိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်

တော့ပေ။

ကိုရာဇာက ရှိနေသည်။

မေမေအခန်းထဲမှာ ကိုရာဇာက ရှိနေပြီဖြစ်၏။

သူ...

ဘာမှမပြောလိုတော့။

“မင်း မေမေကို ဆန့်ကျင်ဖို့ လုံးဝစိတ်မကူးနဲ့နော် ဝေဟင်၊ မင်းရှေ့ရေးအတွက်လည်း မေမေ စီစဉ်ပေးတာကို နာခံပါ”

မေမေ ပြန်ထွက်သွားတဲ့အချိန်တွင် သူ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ဖြတ်သားစွာ ချုပ်စံလိုက်မိတော့သည်။

အခန်း (၂) ❀

မေမေ...

သူ့အတွက် ခံစားမှာလား...

သား အိမ်ကထွက်သွားသဖြင့် မေမေအတွက် ပိုပြီးများ လွတ် လပ်သွားတာလား။

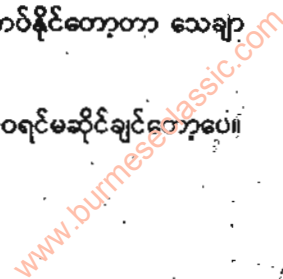
သွားသင့်တယ်...

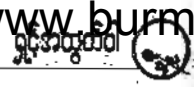
သူနှင့် မေမေ ဘယ်လိုမှ အစေးမကပ်နိုင်တော့တာ သေချာ သည်။

ပထွေးဖြစ်သူ ကိုရာဇာကို သူ လုံးဝရင်မဆိုင်ချင်တော့ပေ။

မတွေ့မမြင်လို...

ဘာမှ မက်မောခြင်းမရှိတော့။

အိမ်မှာလည်း မနေချင်။

မေမေက သားအပေါ် ရန်သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဆက်ဆံချင်လာသည်။

ကိုရာဇာအားလည်း အလွန်အမင်း အရေးပေးနေတာ မြင်တွေ့နေရ၏။

မဖြစ်နိုင်တော့။

သူ...

ထွက်လာတာပဲ မှန်တယ်။

မေမေအရိပ်မှာ မနေချင်။

ပူလောင်နေသည်။

သူ့အနာဂတ်က မေ့ဆရာကြောင့် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလှပနိုင်တော့ပေ။

မေမေ သူ့အတွက် လုပ်ဆောင်ပေးသောအစီအစဉ်များကို သူလုံးဝသဘောမကျမိ။

လက်လည်း မခံနိုင်ပေ။

သူ...

တစ်ယောက်ထဲ ခြေဦးတည်ရာသို့ သွားနေမိသည်။

ဘယ်သွားရမလဲ...

သူငယ်ချင်းအိမ်တွေလည်း မသွားချင်။

အရင်တလို...

သူသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော လူတစ်ယောက်မဟုတ်တော့။

နိက္ခိဇင်

ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဖြစ်နေသည်။

နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းကျပ်စွာ စေ့ကပ်ထားလိုက်သည်။

မေမေ့ကို ဆန့်ကျင်သည့်အနေနှင့် သူ အိမ်ကနေ ထွက်လာထဲ

ထ အဝတ်အစားတွေ အနည်းဆုံးသာ ယူလာခဲ့၏။

ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်ပြီးတော့ နည်းနည်းပါးပါးပဲ ယူဆောင်လာခဲ့သည်။

မေမေက သူ့ကို အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ ပြော၍မရအောင် တမင်ဆွဲကြေးတွေ မယူဆောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မှားပြီလား...

တည်းခိုခန်းမှာ ငှားနေရမလား။

သူ ရေရှည် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ တွေးမိသည်။

ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ...

အခု...

ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်ခင်မြင့်မြတ်ရဲ့သားတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ...

သူ့အနာဂတ်တွေက ဘာတွေဆက်ဖြစ်ဦးမလဲဆိုတာ မသိသေး

၁၁။

ဝေဟင်အာကာ ဆိုတဲ့ သူ့နာမည်ကိုလည်း ပြောင်းပေးရမည်ဖြစ်သည်။

မသုံးလိုတော့။

လူသစ်စိတ်သစ်နှင့် ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစား

မရ။

ရထားစီးမယ်။

မန္တလေးကိုသွားမယ်။

ဟိုမှာ အသိစိတ်ဆွဲတစ်ယောက်ရှိနေသည်။

သွားရှာရမယ်။

အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်မယ်။

သူ့ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ဆောင်ရမည်

သာဖြစ်သည်။

ဘူတာကြီးသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

တစ်ယောက်ထဲ ဟယ်သွားရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေမိသည်။

“မောင်ရင်”

“ဟင်”

လူကြီးတစ်ယောက်...

သူ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း အိမ်ကနေထွက်ပြေးလာတယ်ထင်တယ်”

“ဗျာ”

ထိုလူက ပြုံးပြီး သူ့အနားမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“မင်းနာမည်ဘယ်သူလဲ”

“ဗျာ”

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဗျာ”

“မင်း ဗျာတစ်လုံးပဲတတ်လား၊ ဟား...ဟား...ဟား”

အော်ဟစ်ရယ်နေသည်။

ဘယ်ကလူကြီးလဲ...

အဝတ်အစားဝတ်ထားတာကတော့ ခပ်နှမ်းနှမ်းလေးဖြစ်နေ

သည်။

အသက်ကတော့ မေမေအရွယ်ပဲ....

“မောင်ရင်”

“ဗျာ”

“မင်း အိမ်ကထွက်ပြေးလာတာလား”

ကိုဘဒင်ကလည်း လူငယ်တွေရဲ့အခြေအနေတွေအားလုံး မြင်

ဆိုက်တာနှင့် သိသည်။

ဒီကောင်လေး လူရည်တော့သန့်၏။

ကလေးကချေလေးမဟုတ်။

ခန့်ညားချောမောတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“မောင်ရင်”

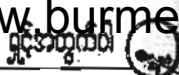
“ဗျာ”

“မင်းနာမည်”

“သံကြီး”

“ဘာ”

“သံကြီး”

“မဖြစ်နိုင်တာ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ ကျုပ်နာမည် သံကြိုးပဲ”

တမင်...

မာကျောတဲ့နာမည်တစ်ခုကို ရွေးချယ်ပြီးပေးလိုက်မိသည်။

သူ...

ပျော့နေလို့မဖြစ်ဘူး...

ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရမည်။

မေမေ့ဆီပြန်ပြီး ခိုလှုံဖို့ ဘယ်တော့မှမဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

ပထွေးဖြစ်သူ ကိုရာဇာနှင့်လည်း မတွေ့လို့။

“မောင်သံကြိုး”

“ဗျာ”

“မင်း အိမ်ကနေထွက်ပြေးလာတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ကျုပ်သူငယ်ချင်းရှိတဲ့ မြို့လေးတစ်မြို့ကိုပါ”

“လိပ်စာရှိလား”

“မရှိဘူးဗျာ...ကျုပ်ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပဲ မတွေ့

တာတောင်ကြာပြီ”

“မသေချာလိုက်တာ”

ထိုလူကြီးက သူ့အနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

လူတွေကိုတော့ မယုံရဘူး...

ဘယ်ကလူကြီးလဲ...

မေမေ့ထက်တော့ အသက်ကြီးမည်ဟုထင်သည်။

အတော်ပဲ...

သူ့မှာ အဖော်မရှိ။

“ဦးလေးနာမည်က ဘာဒင်တဲ့...ကုမ္ပဏီတစ်ခု ထူထောင်ထား

တယ်လေ”

“ကုမ္ပဏီ”

“အင်း”

“ဘာကုမ္ပဏီလဲ”

“မင်းအလုပ်လုပ်မလား မောင်သံကြိုး”

“ကျုပ်က ဘာအလုပ်တွေလုပ်ရမှာလဲ”

“လောလောဆယ်တော့ မင်းအလုပ်သင်ရမယ်၊ မင်း လုပ်မယ်

ဆိုရင်တော့ ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့လေ”

“ဦးဘဒင်နောက်”

“အင်း”

“ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ထောက်ကြံ့မှာ”

သူ...

စဉ်းစားနေမိသည်။

ဒီအတိုင်းဆို ဘယ်မှာနေမလဲ...

ဦးဘဒင်ကြည့်ရတာ လူရည်သန်ပြီး လုပ်ငန်းကြီးတွေလုပ်

သည်ပဲ။

“မောင်သံကြီး”

“ဗျာ”

“ဘယ်လိုလဲ”

ဘဒင်ကတော့ သံကြီး ဆိုတဲ့ ကောင်လေးအိမ်က ထွက်ပြေးလာတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်နေမိသည်။

ထို့ကြောင့်ပင်...

စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီး ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဘဒင်ထံတွင် ထိုကဲ့သို့သော လူငယ်လေးတွေ မြောက်မြားစွာ

ရှိသည်။

“လိုက်မယ်ဗျာ”

“အိုကေ...ထ”

သံကြီးဟုပဲ သူ့ကိုယ်သူ သတ်မှတ်လိုက်ပြီး...

ဦးဘဒင် နောက်လိုက်သွားမယ်...

နယ်က သူငယ်ချင်းက မရေရာ...

သူ့မှာ ငွေလည်းမရှိ...

မေမေ့ကို စိတ်နာပြီး သူ့အဝတ်အစားမှလွဲ၍ ဘာငွေမှ ဖူ

မလာခဲ့မိ။

နောင်တမရပါဘူး...

သူ့ဘဝသူ ရုန်းကန်မယ်...

တိုးတက်ကြီးပွားအောင်ကြိုးစားတည်ဆောက်ပြမယ်...

တုန်းတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက်...

ရှေ့ဆက်မယ်...

နောက်မဆုတ်တော့ဘူး...

မေမေ...

ရက်စက်တယ်...

သားအတွက် ဘာတစ်ခုမှထည့်ပြီး မစဉ်းစားခဲ့။

“မောင်သံကြီး”

“ဗျာ”

“ကားပေါ်တက်”

ဦးဘဒင်က တကယ့်ကို လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပုံပင်။

ကားက အစိုးတန်လွန်းသည်။

သံကြီး အထင်ကြီးသွားမိသည်။

သူ...

နားခိုရာရပြီပဲ။

“သံကြီး”

“ဗျာ”

“မင်းအရင်က ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“မသိချင်ပါနဲ့”

ဒီကောင်လေးကိုကြည့်ပြီး လူချမ်းသာအသိုင်းအဝိုင်းထဲကဟု

ထင်ထားမိသည်။

ကောင်းတယ်...

ဒီလိုကောင်လေးမျိုးက ခိုင်းစားလို့အကောင်အသုံးပဲ။

“သံကြီး...မင်း ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့၊ လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲကွ၊ ငါလည်း တစ်ချိန်က မင်းလိုအိမ်ပြေးတစ်ယောက်ပဲ”

“ဗျာ”

ဦးဘဒင် စကားကြောင့် သံကြီး ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။

“မင်း ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“ဟင့်အင်း”

သူ...

အိမ်ကထွက်လာခဲ့ထဲက ဘာမှမစားခဲ့ရသေးပေ။

ဆာနေသည်။

ပိုက်ဆံကို ချိန်နေ၍ ဘာမှမစားထားမိသေးပေ။

“ဒါဆို...မနက်စာစားကြမယ်ကွာ သံကြီး”

သူက မငြင်းမီ။

ဆာနေပြီပဲ...

အိမ်မှာဆို သူ့အတွက် ဒေါ်စုစန်က စီစဉ်ထားပြီးသား။

ဒေါ်စုစန်သည် သူ့ဝေယျာဝစ္စတွေကို လုပ်ပေးပေမဲ့ တစ်ခါ

တစ်ရံ စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို ရိုက်နှက်တတ်သည်။

မေမေက စုစန်သဘောပဲကဲ့။

သူ အသက်ကြီးလာမှ မရိုက်တော့တာပဲဖြစ်သည်။

အိမ်အကြောင်း မတွေးချင်။

မေမေ...

စီးပွားရေးပဲ စိတ်ဝင်စားတာ...

နောက်ပိုင်း...

ကိုရာဇာအပေါ်ပဲ မေမေ ဂရုစိုက်နေခဲ့သည်။

“မောင်ရင်”

“ဟင်”

“ထမင်းဆိုင်ရောက်ပြီ...ဆင်းလေ... ဘာတွေစဉ်းစားနေတာ

ထဲကွ”

စားသောက်ဆိုင်အကောင်းစားကြီးဆို သူ့ကိုကျွေးဖို့ ခေါ်ဆောင်

သွားမည်ဟု သံကြီး မထင်ခဲ့မိတာအမှန်ပဲဖြစ်သည်။

“ရက်ရောလှချည်လား”

“မင်းကို စည့်ခံတာပါ”

“အကောင်းဆုံးပါပဲ”

“မင်းက အကောင်းကြိုက်ပုံရတယ် သံကြီး”

“အဟက်”

စားသောက်ဆိုင်ကြီးတွေဆိုတာ သူ့အတွက်ကတော့ မဆန်း

ဆာ။

မေမေနှင့် သွားစားနေကြ။

ကိုရာဇာနှင့် မေမေ စားသောက်စဉ်က သူ့ကိုပါ အဖော်ခေါ်

သွားတတ်သည်။

ငယ်စဉ်က လိုက်ပေမဲ့ ကြီးတော့ မလိုက်ဖြစ်တော့။

ရှက်သည်။

သူတစ်ယောက်ထဲ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်ပဲ သွားတတ်၏။

ကိုရာဇာနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည့်အကြောင်းအရာတွေကို သူ ရှောင်ရှားခဲ့သည်။

ထိုကိစ္စအတွက်...

မေမေက သဘောမကျ။

“မောင်ရာဇာက မေမေလုပ်ငန်းတွေမှာ အကူအညီပေးနေတာပါ သား၊ ဒီလောက်အထိ မနိုမိချပါနဲ့၊ အခု မေမေဒရိုင်ဘာမဟုတ်တော့ဘူး၊ မေမေရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ”

မေမေက သူ့ကို အရာမထားခဲ့ပေ။

အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်နေသော သူ့အား မေမေလုပ်ငန်းတွေမှာ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရန်ဖြစ်စေ၊ သင်ကြားပေးရန်ဖြစ်စေ...မေမေလုံးဝ မကြိုးစားခဲ့ပေ။

ချောင်ထိုးထားခဲ့သည်။

“သံကြိုး”

“ဗျာ”

“ထိုင်”

“ဟုတ်”

“မင်း အိမ်အကြောင်းတွေ စဉ်းစားနေတာလား”

“အင်း”

“မင်းဘဝနဲ့ ငါ့ဘဝ အခြေခံခြင်းတော့ တူမှာမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်ကွ”

စားပြွဲမှာထိုင်မိသည်။

“မင်းကြိုက်တာမှာ”

“ဦးဘဒင်မှာပါ”

ဦးဘဒင်က ဈေးအကြီးဆုံး စားသောက်ဖွယ်ရာတွေမှာနေသည်။

သံကြိုး ဆာနေ၏။

ကျေးဇူးပဲ...

စားသောက်စရာတွေ ရောက်လာတော့သည်။

“စား”

“ကျေးဇူးပဲ”

သူ...

အငမ်းမရ စားမိသည်။

စားပြီးမှ...

“ခင်ဗျားအကြောင်းတွေ ပြောပြပါလား”

“ပြောမယ်”

ဘဒင်...

သူ...

ငယ်စဉ်ကဘဝ...

မိမိရို...ဘမရှိ...

အမှိုက်ပုံဘေးမှာ စွန့်ပစ်ထားခံရတဲ့ဘဝ...

သူ့ကို ကောက်ယူမွေးစားတာက အရက်သမားကြီး ဦးကျော်

ဦးကျော်ဒင်ကလည်း တစ်ကောင်ကြွက်

နေတာက တံစုတ်။
 အရက်က မိုးမလင်းအောင်သောက်သည်။
 အလုပ်က...
 အလစ်သမား...
 ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ...
 ဘာပင် ကြီးပြင်းလာတော့ အဖေ အရက်သမားကြီးက ပညာ
 စုံသင်ပေးသည်။
 ဒါပေမဲ့...
 ဘာပင်က အရက်မသောက်။
 သူ ဆင်းရဲနွမ်းပါးစွာ နေထိုင်ခဲ့ရမှုတွေ ခါးသီးစွာ မုန်းတီးခဲ့
 သည်။
 လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်နိုင်
 ခဲ့၏။
 “မောင်ရင်”
 “ဗျာ”
 “ကိုယ်က ဆင်းရဲတဲ့ဘဝကို ရွံ့မုန်းတယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့မှဆို
 ရျမ်းသာအောင်လုပ်တယ်”
 သူ...
 ဘာအလုပ်တွေလုပ်တယ်ဆိုတာ ကောင်လေးအား မပြောခဲ့
 ဆင်းရဲတဲ့ဘဝပဲ ပြောပြခဲ့သည်။
 အဖေက အရက်သောက်လွန်းပြီး မဟုတ်တာတွေ ခိုင်းစေလွန်း
 ၍ အိမ်က ထွက်ပြေးခဲ့၏။

ဘာပင် ထပ်ပြီး နှိမ့်ရတဲ့လူတွေက အဖေထက် ပိုဆိုးခဲ့သည်။
 ဒုစရိုက်သမားကြီးတွေ...
 သူ...
 ခေါင်းဆောင်ကြီးအရာရောက်အောင် အတော်လေး ကြိုးစား
 ဆောင်ရွက်ခဲ့မိသည်။
 “ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ဘဝကို ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်အောင် လုပ်
 ဆောင်ခဲ့တာပဲ”
 “ကျွန်တော် အားကျတယ်။ ဦးဘဒင်ဘဝမျိုးရောက်အောင်
 လုပ် ကြိုးစားမယ်”
 “မင်းစိတ်ဓာတ်ကိုကြိုက်တယ်ကွာ”
 ဒီကောင်လေးအား အနုနည်းနှင့် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းမှုဖြစ်မည်
 တွေးမိသည်။
 ဘာပင်...
 ဘဝနာနေခဲ့သည်။
 လူငယ်တွေကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီး သူ့ရဲ့ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေ
 ခိုင်းစေခိုင်းပင်။
 သံကြိုးတဲ့...
 သားကောင်တွေပြီ။
 ဘာပင်တော့ သားကောင်ကို မလွတ်အောင် နည်းပရိုသား
 တွေ ထောင်ချောက်ဆင်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။

သံကြိုးကတော့ တခြားကောင်တွေနှင့် မတူဘဲ နူးညံ့သိမ်မွေ့
စွာ ကိုင်တွယ်မှ...
အအေးခွက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာတော့ပြီး ဘဒင့်နှုတ်ခမ်းသားတွေထု
ကျောနပ်စွာပြုံးနေမိသည်။

အို အခန်း (၃)

ခြံကြီးတစ်ခြံ...
တိုက်အိုကြီးတစ်လုံး...
မြို့နှင့် အလှမ်းဝေးသည်။
ထိုနေရာမျိုးမှာ သူ့နေရာမှာတော့ သံကြိုး ကျောနပ်သွားမိ၏။
မေမေ့ကို ရှောင်တိမ်းနိုင်သည်။
သူ...
ဘယ်ရောက်နေလည်းဆိုတာ မသိနိုင်။
အခုလောက်ဆို...
မေမေ ရှာနေပြီလား။
သူထွက်သွားတာပဲကောင်းသည်ဟု ထင်မှတ်နေမလား။

ကိုရာစာနှင့် လက်ထပ်လိုက်ပြီလား...

မတွေးဘူး...

အိမ်အကြောင်းတွေ မတွေးတာ အကောင်းဆုံးပဲဟု ထင်မိ
လိုက်သည်။

“သံကြိုး”

“ဗျာ”

“ငါနေတဲ့အိမ်ပဲ”

“ကောင်းပါတယ်”

ကားအကောင်းစားကြီးစီးပြီး တိုက်ကတော့ ဟောင်းနွမ်းလွန်း
သည်။

ရှေးဟောင်းတိုက်ကြီးတစ်လုံး။

ခြံကြီးကိုတော့ မြင့်မားတဲ့အုတ်တံတိုင်းတွေနှင့် ကာရံထား
သည်။

သူ့စိတ်ထဲက သဘောကျ၏။

လုံခြုံတယ်...

“ဦးဘဒင်”

“ပြော”

“ခင်ဗျား ဘာအလုပ်တွေလုပ်လဲ”

“အနံ့”

“ဒီတိုက်ကြီးက...”

“လတောပဲနေတာ... အလုပ်ကတခြား။

“ဪ...”

မေမေနှင့်ဝေးသောနေရာတစ်ခုမှာ နေထိုင်ချင်မိသည်။

“လာလေ သံကြိုး”

ဦးဘဒင် ခေါ်အောင်ရာနောက်လိုက်သွားမိသည်။

ထိုတိုက်အိမ်အိုကြီးသည် အံ့သြစရာကောင်းစွာဖြင့် အထဲမှာ

အခန်းတွေများနေ၏။

ဝင်ပါအိမ်ကြီး...

သူ့ကို ခေါ်သွားတာက မြေအောက်ခန်းတစ်ခန်းဖြစ်နေသည်။

တစ်ခုတော့ရှိ၏။

အလင်းရောင်ကတော့ ကောင်းစွာရနေသည်။

သူ...

လိုက်လာမိတာ မှားသွားပြီလား...

ဦးဘဒင်သည် ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လုပ်စားတဲ့လူတစ်

ယောက်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု သံသယတွေ ဝင်လာမိသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“ဒေါက်”

“ဒေါက်”

ဦးဘဒင်က အခန်းတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး တံခါးကို ငါး

မိတ်ဖိခေါက်လိုက်သည်။

“ကျွီ”

အထဲက ဗလကြီးတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။

“လေးစားပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဟင်”

ဗလကြီးက ဦးဘဒင်အား အရိုအသေပေးနေသည်။

“လူသစ်လာအပ်တာ”

လူသစ်တဲ့...

သူ...

လူသစ်...

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“သူ့ကိုတော့ မင်း သူများတွေလို ဆက်ဆံလို့မရဘူး...

အနူးညံ့ဆုံး ဆက်ဆံပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...စိတ်ချပါဆရာကြီး”

“ထားခဲ့ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သံကြီး”

“ဗျာ”

“မင်း နေခဲ့တော့”

“ကျွန်တော်...”

“ငါသွားပြီ၊ ဗလ”

ဦးဘဒင်သည် သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားတော့

သည်။

“ဦးဘဒင်”

သူ...

လှမ်းခေါ်မိသည်။

မရတော့။

“မောင်ရင်”

“ဗျာ”

ဗလကြီးက သူ့အင်္ကျီဂုတ်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

“အထဲဝင်”

“ဟင်”

ဦးဘဒင်က သူ့ကို အရင်လူတွေလို မဆက်ဆံရဘူး၊ အပြင်

အဆုံး အသိမ်မွေ့ဆုံး ဆက်ဆံရမယ်တဲ့။

ဗလကြီး ဆက်ဆံတာက ကြမ်းသည်။

ရမ်း၏။

“ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်အထိ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း

ဆက်ဆံနေရတာလဲဗျာ”

“ဒါ...မင်းမို့ အနူးညံ့ဆုံးဆက်ဆံတာလေ”

“ဗျာ”

အနူးညံ့ဆုံးပဲတဲ့...

အံ့ရော...

ဂုတ်ကို နှာသွားတာပဲ...

“ဝင်”

သူ...

အထဲရောက်သွားသည်။

အခန်းထဲမှာ ခုတင်တွေ အစီအရိရှိနေ၏။

အားလုံး သူ့အတွက်ရော သူ့ထက်ကြီးတာရော အတိုးကြီးတွေ

ဆယ်ယောက်လောက် ရှိနေကြသည်။

ဘာတွေလဲ...

သူ့စိတ်ထဲမှာ မသင်္ကာဖြစ်လာမိသည်။

ဒီလူတွေ...

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ မောင်ရင်”

“သံကြိုး”

“ဒီမှာ မင်းအတွက်နေရာ”

ခုတင်တစ်လုံး...

သပ်ရပ်မှုရှိသည်။

“ကျွန်တော့်နေရာ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီမှာ”

“ဘာလဲ”

“ဒီလူတွေက”

“မင်းကို ပညာသင်ပေးမဲ့ဆရာတွေ”

“ဆရာတွေ”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ်က ဘာပညာတွေသင်ရမှာလဲ”

“မင်း ခဏအနားယူလိုက်ဦးလေ...နောက်မှ မင်း ဘာတွေ
သင်ရမလဲဆိုတာ ငါပြောပြမယ်”

ဗလကြီးတဲ့...

မျက်နှာထားက တင်းနေသည်။

အကြည့်တွေက မာန်ထန်နေ၏။

“ငါ့နာမည် ဗလကြီး၊ ဒီအခန်းကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့လူ”

“ကျုပ် ဘာမှ နားမလည်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေလဲ၊

ကျုပ် ဒီမှာဆက်မနေချင်တော့ဘူး၊ ပြန်မယ်ဗျာ”

“သံကြိုး”

“ဘာလဲဗျ”

“မင်း ဒီမှာဆက်နေဖို့ပဲ စဉ်းစာ ထား”

“ဘာဖြစ်လို့နေရမှာလဲ...ကျုပ် ဒီလိုနေရာမျိုးမှန်းမသိလို့

လိုက်လာမိတာ”

သူ

ထပြန်ဖို့ပြင်သည်။

“ဟေ့ကောင် သံကြိုး...ဒီက ဝင်ပြီးရင် ပြန်ထွက်ခွင့်မရှိ

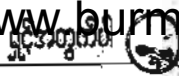
ဘူး”

“ဘာဗျ”

“မင်းမပြန်ရဘူး၊ ငါပြောထားသားပဲ၊ ဒီအိမ်ကြီးထဲ ဝင်လာ

ရင် ဒီလူတွေရဲ့အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ပြီး မင်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြန်ထွက်ခွင့်မရှိ

ဘူး သံကြိုး”

“ဘာ”

အံ့ဩထိတ်လန့်စွာဖြင့် ဗလကြီးကို ကြည့်မိလိုက်သည်။

သွားပြီ...

သူ...

မှားသွားပြီ...

ဒီနေရာသည် ကောင်းသောအလားအလာမရှိသောနေရာတစ်ခုသာဖြစ်သည်။

မေမေ မထင်မှတ်ထားတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ရအောင်ကြိုးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်များနှင့် အိမ်ကနေ ထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။

“မင်း ခုတင်မှာ သွားနေ”

“ကျုပ်”

“စကားမရှည်နဲ့၊ မင်းကို နူးနူးညံ့ညံ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ဆက်ဆံရမယ်ဆိုလို့နော်”

လူသစ်ကောင်လေးက တခြားကောင်တွေနဲ့ မတူတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

နူးညံ့၏။

သိမ်မွေ့၏။

ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မိဘအသိုင်းအဝိုင်းတွေထဲက ဖြစ်နိုင်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ...

ဒီတိုက်အိမ်ကြီးထဲရောက်လာပြီဆိုရင်တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ ပြန်လည်ထွက်သွားခွင့်မရတော့ဟူ၍ပင်။

ဒီကောင်လေး မသိသေးဘူးထင်တယ်...

မောင်သံကြိုး...

နာမည်နှင့် လူ တခြားစီပဲ...

“ရဲလေး”

“ဗျာ...ဆရာ”

“ဒီလူသစ်ကို မင်း စတင်ပြီး နည်းလမ်းလေးပြသပေးရမယ်”

“အိုကေ...စိတ်ချ”

“သံကြိုး”

“ဗျာ”

“သူက ရဲလေးတဲ့...မင်းရဲ့ လက်ဦးဆရာဘဲ”

လက်ဦးဆရာတဲ့...

ရဲလေး...

လူပုံကတော့ စုပ်ချွန်းချွန်း။

တောင့်တင်းသန်မာပုံတော့ရနေသည်။

“ကျန်တဲ့ကောင်တွေနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်...သူက

အောင် - ဘာမှမသိနားမလည်ဘူး”

ဗလကြီးကတော့ ထိပ်ဆုံးမှာရှိသော အခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခုထဲ

သွားသည်။

ဘာတွေလဲ...

ဘယ်လိုလူတွေလဲ...

အားလုံးက စီးကရက်ကိုယ်စီနှင့် မှိန်းနေကြတာ တွေ့ရသည်။

“မင်းနာမည်”

“သံကြီး”

“ငါ့နာမည်က ရဲလေး”

“ရဲလေး”

“ဟုတ်တယ်”

ရဲလေးက သူ့ခုတင်ဆီသို့ ပြောင်းပြီး လာထိုင်သည်။

“သံကြီး”

“ပြော”

“မင်းနဲ့ ငါ ဘော်ဒါဖြစ်ပြီ”

“မင်းက ဘာလုပ်တာလဲ”

“မကောင်းတာမှန်သမျှ အကုန်လုပ်တယ်လေ”

“မကောင်းတာ”

“အင်း”

“ဟာ”

“မဟာနဲ့ သံကြီး၊ မင်းက အိမ်ပြေးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းမှာ အိမ်ကပြေးလောက်အောင် ဘာစိတ်ညစ်စရာတွေ

ရှိနေလို့လဲ”

“ရှိလို့ပါ...ဒါပေမဲ့ မပြောနိုင်ဘူး”

လူစိမ်းများအား အမေ့အကြောင်းတွေ မပြောလိုပေ။

“ဒီမှာက လူသစ်တွေရောက်လာရင် ပုံစံပေးတယ် သံကြီး”

“ပုံစံ”

“အင်း”

“ဘာလဲ”

ဘေးနားမှ လူကြီးတစ်ယောက်က ထလာတော့သည်။

“ပုံစံဆိုတာကို မင်း သိချင်တာလား”

ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ထိုလူရဲ့လက်သီးက သူ့ရှုက်မှာ

တည့်တည့်သို့ ချိန်ရွယ်ထိုးစိုက်လာတော့သည်။

“တုတ်ကြီး...မလုပ်ပါနဲ့ကွာ...ဆရာကြီးက သူ့ကို နူးနူး

ညှံညှံ ဆက်ဆံရမယ်လို့ အမိန့်ပေးထားတာပဲ”

ရဲလေးက ဝင်ဟန့်သည်။

ရှေ့မှ တားဆီးလိုက်၏။

“ဘာရင့်လို့လဲ”

နောက်လူတွေပါ ထလာတော့သည်။

သူ...

တွန့်သွားမိသည်။

“မင်း မလွယ်ဘူး”

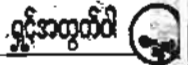
ပြန်ထိုင်ကြသည်။

“သံကြီး”

“ဟင်”

“တို့ဆီမှာ လူသစ်တွေရောက်လာရင် မှတ်လောက်သား

လောက်အောင် ကြောက်သွားအောင် ဆုံးမတတ်တယ်”

သံကြီး တွန့်သွားမိသည်။

သူတို့ မာကျောအောင် နာမည်ပဲ သံကြီးမှည့်နိုင်တာပါ။

လူက မမာ...

ဘာမှမတတ်...

သံကြီး ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ...

မိဘလက်ထဲမှာ ငြိမ်သက်အေးချမ်းစွာ နေလာခဲ့သူ...

ဝေဟင်အာကာ...

ဒုစရိုက်သမားတွေနဲ့ ဘယ်လိုယှဉ်ဖြိုင်ရမလဲ...

ရဲလေးကိုပဲ အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်မိသည်။

“ရဲလေး”

“ပြော”

“ငါ ဖြန့်ချင်တယ်၊ အမေ့ကို အရမ်းလွမ်းလာပြီကွာ”

“မရတော့ဘူး ဟေ့ကောင်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဒီအဖွဲ့ထဲဝင်လာပြီးရင် အတွက်သွားရင် မင်း အသေထွက်ပဲ

ထွက်ရမယ်”

“ဟင်”

“အရှင်ထွက်ထွက်ချင်ရင်တော့ မောင်ရင့်ဘဝမှာ ပေးဆပ်မှု

တွေ များသွားလိမ့်မယ်”

“ဘာတွေလဲ”

“နောက်ဆုံး မောင်ရင့်မိသားစုဝင်တွေကို ထိခိုက်တဲ့အထိတော့ ပေးဆပ်ရမယ်”

“ဟင်”

“သံကြီး...မင်းကိုကြည့်ရတာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး တို့လို ဘဝ ဖျက်နေတဲ့ကောင်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

သူ...

မေမေ့ကို မကျေနပ်လို့ တစ်ယောက်ထဲ အိမ်ကထွက်လာခဲ့တာ။

သူ့ကြောင့် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အမေ့ကို မထိ နှိတ်စေလိုပေ။

“ကိုယ်က အသင့်အတင့်လောက်တော့ ရှိပါတယ်၊ ဒီလောက် အရမ်းသာလည်း မဟုတ်ပါဘူး ရဲလေး”

ရဲလေးတို့တော့ ခင်မင်အောင် ပေါင်းထားမှဟုထင်လိုက်မိသည်။

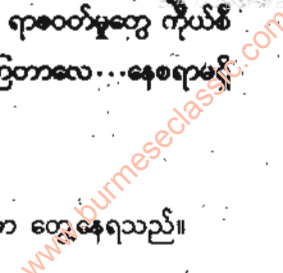
တခြားသူတွေကလည်း သူ့ကို ကြည့်ကွက်ကြည့်ကွက်လုပ်နေကြ၏။

“ဒီမှာရှိနေတဲ့လူတွေအားလုံးကတော့ ရာဇဝတ်မှုတွေ ကိုယ်စီ နှိပ် သံကြီး၊ ထောင်ကို ခြင်ထောင်လုပ်နေကြတာလေ... နေရာမရှိ

ခြေသလုံးအိမ်တိုင်တွေပေါ့”

တချို့က...

အရွယ်ကောင်းလေးတွေဖြစ်နေကြတာ တွေ နေရသည်။

ကြီးဆိုက်တွေလည်းရှိ၏။

“ဆရာကြီးခိုင်းတာ လုပ်ပေးပြီး ပိပိပြားပြားနေရင်တော့ အခြေအနေကောင်းတာပေါ့ကွာ”

သံကြိုး သဘောပေါက်သွားသည်။

သွားပြီ...

နစ်ဖို့ပဲရှိတော့တယ်...

မတတ်နိုင်တော့ဘူး...

ရောက်တဲ့ဘဝမှာပဲ ဖျော်အောင်နေရတော့မှာပဲ...

မေမေ့ကို စိတ်နာဝေခဲ့ မေမေ့့့့့သိက္ခာတွေနှင့် မေမေ့ အကျိုးစီးပွားကို ပျက်ပြားအောင်တော့ မလုပ်ချင်။

“မထူးတော့ပါဘူး ရဲလား၊ ကိုယ်ရောက်တဲ့ဘဝမှာပဲ ဖျော်အောင်နေတော့မယ်၊ ကိုယ့်ကို တတ်သင့်တပ်အပ်တဲ့ပညာတွေသာ အကုန်သင်ပေး”

“ဒီလိုမှပေါ့ကွ...မင်း ဒါမှ သက်သာမယ်နော် သံကြိုး”

“လုပ်မယ်ကွာ”

ရောက်တဲ့နေရာမှာပဲ ဖျော်အောင်နေရတော့မှာပဲဖြစ်သည်။

“မင်းပုံစံက မထင်ရဘူး...မင်း လူချောတစ်ယောက်ပဲ”

“အဟက်”

သူ ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။

မေမေ...

သား ဘဝပျက်ပြီ...

မိဘကို စော်ကားလိုလား...

မေမေ့ဆီတော့ ပြန်သွားဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့မှန်း သူ သိထား နှိပ်ဖြစ်သည်။

မသွားဘူး...

ရောက်တဲ့ဘဝမှာပဲ ဖျော်အောင်နေတော့မယ်။

အိပ်ရာပေါ်မှာ ပစ်လွဲအိပ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

အခန်း (၄)

“သံကြီး”

“ပြော”

“မင်း ယူလာတဲ့ အဝတ်အစားတွေက အကောင်းစားတွေပဲ တို့တောင် သွားရည်ကျတယ်”

သူ...

ဘာမှမပြောပေ။

မေမေက အဝတ်အစားအသုံးအဆောင်တွေကအစ တန်ဖိုးကြီးသော အကောင်းစားအဝတ်အစားတွေပဲ သုံးစေသည်။

ငွေကိုတော့ မနှုတ်တတ်။

သားကို အိမ်ဖော်မကြီး ဒေါ်စုစန်နှင့် အပ်ထားတာပဲရှိသည်။

အခု...

မေမေ ဘာတွေလုပ်နေမလဲ...

သူ့ကိုရှာနေမလား...

သတင်းစာတွေကာတွေထဲ ဓာတ်ပုံမထည့်ပါစေနဲ့ဟု ဆိုတောင်းချက်ရသည်။

“မေမေ သားကို လွမ်းမောတမ်းတနေမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုလောက်ဆို ကိုရာဇာနဲ့ ဟန်နီးမွန်းထွက်သွားပြီလား”

မတွေးချင်ပါဘူးဆိုမှ မေမေအကြောင်းတွေက ဝင်ဝင်လာရသည်။

ရဲလေးနှင့် တခြားလူတွေက သူ့အဝတ်အစားတွေကို ကြည့်နေကြ၏။

သူ...

စိတ်မဝင်စား...

အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲနေမိသည်။

“မင်း တော်တော်ချမ်းသာတဲ့ကောင်ဖြစ်ရမယ်”

တုတ်ကြီးက ဝေဖန်နေသည်။

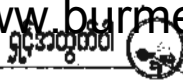
သူက အင်းမလုပ်၊ အဲမလုပ်။

မေမေနှင့် ပတ်သက်တာတွေကို သူ လုံးဝမပြောချင်။

“သံကြီး”

“ပြော”

“ထပါဦး”

ဗလကြီး ရောက်လာ၍ သူ ထလိုက်မိသည်။

လက်ထောက်ဆရာကြီး...

ဦးဘဒင်ရဲ့ လူယုံတော်။

“မင်းကို ပညာတွေ့သင်ပေးရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းက တက်ကြွလှချည်လား သံကြိုး”

“ကျုပ်က ရောက်တဲ့ဘဝမှာ ပျော်အောင်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား

ပြီးပြီ”

“ကောင်းတယ်”

ဗလကြီးကတော့ ဒီကောင်လေးဘဝကို သိချင်နေမိသည်။

နယ်နယ်ရရတော့ မဖြစ်နိုင်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲက အိမ်ပြေးလေးဖြစ်နိုင်

သည်။

ဒီကောင်လေးကို ဒုစရိုက်လောကထဲ ပို့လိုက်ရမှာ နှမြောစရာ။

မတတ်နိုင်ဘူး...

မင်းက ရောက်လာပြီပဲလေ။

“မင်း မနက်ဖြန်ကစပြီး အပြေးလေ့ကျင့်ရမယ်”

“ဗျာ”

စလာထဲက အပြေးလေ့ကျင့်ရမယ်ဆိုတော့ အံ့ဩသွားရသည်။

“တို့လုပ်ငန်းက အခွင့်အခါမသင့်ရင် ပြေးရတတ်တယ်ကွ”

ဟုတ်သားပဲ...

မကောင်းမှုဒုစရိုက်မှုတွေဆိုတာ လျင်မြန်ဖျတ်သတ်မှုက အဓိက
သူ ဆရာဗလက ပြောနေသည်။

“မနက် မင်း စောစောထနော်၊ ပြီးရင်...မင်း တစ်လတိတိ
ညာတွေ့သင်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့အတွက် တွန့်ဆုတ်တွေဝေနေ၍ မဖြစ်တော့။

မေမေ့ကို သွား၍ထိခိုက်နိုင်သည်။

သူ...

မှားသွားပြီ...

ပြင်၍မရတော့။

ဒီအဖွဲ့ထဲက ထွက်သွားဖို့ဆိုတာလည်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်

လွတ်လမ်းမရှိ။

အသေထွက်ပဲ ရှိတယ်တဲ့။

“သံကြိုး”

“ဗျာ”

“ဆရာကြီးက အင်အားတောင့်လွန်းတယ်၊ မင်း ဘယ်လိုမှ

အန်လို့ မရနိုင်ဘူးနော်”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“ကောင်းတယ်...မင်းက အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ ကောင်လေးတစ်

ယောက်ပဲ...ကြိုးစား”

ဦးဘဒင်...

ခင်ဗျားကို အမှိုက်ပုံမှာ စွန့်ပစ်ထားတဲ့ကလေးတစ်ယောက်
ဒါတောင်...

လုပ်ငန်းမှာ ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ယောက်တောင် ဖြစ်နေပြီ
ခင်ဗျားလိုပဲ ချမ်းသာစေရမယ်...

ဦးဘဒင်က လူတွေကို စုစည်းပြီး မကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေ
လုပ်ခိုင်းကာ ခေါင်းပုံဖြတ်နေသောလူတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။

“သံကြိုး”

“ဗျာ”

“မင်းကိုတော့ နှမြောတယ်”

“ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲဗျာ...ရောက်တဲ့အရပ်မှာ
အောင်နေရတော့မှာပဲမဟုတ်လား”

သံကြိုး ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားဖြစ်နေသည်။

သူ့ဘဝမှန်ကို ဘယ်တော့မှ ဒုစရိုက်သမားတွေမသိစေရ
သိလျှင် မေမေတို့စီးပွားရေးကို ထိခိုက်နိုင်၍ပဲဖြစ်သည်။

“ဆရာဗလ”

“ဟင်”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ”

“မနက်မှ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်လလောက် လေ့ကျင့်ပြီးမှတော့ မင်းလုပ်ငန်းတွေကို
ခင်ရမယ်”

သူ...

ဘာမှတွေးမထား...

အနာဂတ်က မကောင်းနိုင်။

ဆူးကြမ်းတွေခင်းထားတဲ့ မီးမှောင်ပိတ်နေတဲ့လမ်းသာဖြစ်တော့
မည်။

လျှောက်ရမှာပဲ...

ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ဖို့ မရနိုင်။

အသေထွက်ပဲတဲ့...

သူ့ထက် မေမေ့နာမည်ပျက်သွားမှာပဲ ကြောက်နေမိသည်။

“မောင်ရင်”

“ဗျာ”

“မင်း အနားယူတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ...

ဗလကြီးနားက ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဗလကြီး မင်းကို ဘာပြောလဲ သံကြိုး”

“မနက်ဖြန်ကစပြီး အပြေးလေ့ကျင့်ရမယ်တဲ့ ရဲလေး”

“လုပ်ငန်းစပြုပေါ့”

“အေးကွာ”

“မင်း စိတ်ပါရဲ့လား”

“ပါပါတယ်... မပါလို့လည်း ဖြစ်မှမဖြစ်တော့တာ... ကြီးရမှာပဲ”

သံကြိုးကတော့ ဦးဘဒင်ရဲ့ မျက်နှာကြီးကိုပဲ မြင်ယောင်မိသည်။

ခင်ဗျားကြီးဟာ လူတွေကို တော်တော်ဒုက္ခပေးနေတဲ့လူကြီးတွေမယ်...

တစ်နေ့...

ခင်ဗျားကြီးကို အမြစ်ကနေ ဖြုတ်ပစ်မယ်...

ရင်ထဲမှာ...

ကြိမ်းဝါးနေမိသည်။

သူ...

ဟန်ဆောင်ရမယ်...

ပိပိရီရီ ရှိရမယ်...

ဦးဘဒင်က ဘယ်လောက်အထိ အသိုင်းအဝိုင်းကြီးမားလှပြီဆိုတာ မသိနိုင်ပေ။

အချိန်ယူရမယ်...

ဟုတ်တယ်...

“သံကြိုး”

“ဟင်”

“မနက်ကျရင် မင်းကို မမလက်ထဲကို အပ်မယ်ထင်တယ်”

“မမ”

“ဟုတ်တယ်... မမနာမည်အပြည့်အစုံက ယွန်းမမတဲ့၊ မနက်ပိုင်း ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းအတွက် တာဝန်ယူရမှတဲ့”

အဖွဲ့ဝင်တွေအားလုံး မမရဲ့ လေ့ကျင့်မှုအောက်မှာ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်ကြရသည်။

“မမက အရမ်းတောင့်ဖြောင့်ပြီး ချောတယ်”

“အပျိုကြီးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကြောင့် ဒီကိုရောက်နေရတာလဲ”

“ဆရာကြီးဘဒင်ရဲ့ချစ်သူလေ”

“ချစ်သူ... ဘာလို့လက်မထပ်သေးတာလဲ”

“မမက မချစ်ဘူးထင်တယ်၊ အကြောင်းတွေတော့ သေသေချာချာ မသိဘူးကွ၊ မမအကြောင်း ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး”

မယွန်းမမလို လှပချောမောတဲ့မိန်းမတစ်ယောက် ဘာကြောင့် ဒုစရိုက်လောကထဲ ရောက်နေရတာလဲ။

သူ့လိုပဲလား...

ထွက်လမ်းမရှိတဲ့ဘဝ...

အသေထွက်ပဲရှိတယ်တဲ့...

သံကြိုး...

မင်း ပီရီရမယ်...

ဆရာကြီး ဦးဘဒင်ထက် အစွမ်းအစရှိအောင်လုပ်မစရမယ်။ အံသွားတွေကို မသိမသာ ဖိကြိတ်ထားပစ်လိုက်မိသည်။

စွဲ အခန်း (၅) စွဲ

“မမ”

“ဟင်”

“လူသစ်”

“သြ”

ရဲလေးက အပ်သည်။

မမအကြည့်တွေက သူ့ထံ စူးရဲစွာကျရောက်လာသည်။

“နာမည်”

“သံကြိုး”

“အားပါး မာလိုက်တာ”

လူက ပျော့သည်ဟု မမက ပြောသည်။

မမ...

တော်တော်ချောတာပဲ...

အပျိုကြီးတဲ့...

ဦးဘဒင်က ချိန်နေတာတဲ့...

ဘာကြောင့် ဒီဘဝထဲရောက်နေခဲ့ရတာလဲ။

“ရဲလေး”

“ဗျာ”

“ရောက်တာ မကြာသေးဘူးထင်တယ်”

“မနေ့က”

“ထားခဲ့”

“ဟုတ်”

ရဲလေးက သင်တန်းတက်စရာမလိုဘဲ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရတော့

မည်။

အပြေးလှေကျင့်ရမည်တဲ့။

ကြံ့ခိုင်မှုရှိအောင်တဲ့။

ဦးဘဒင်က စနစ်တော့ ရှိသားပဲဟု တွေးနေမိသည်။

“သံကြိုး”

“မမ”

“မင်း နုနုငယ်ငယ်လေးပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီဘဝထဲရောက်လာရ

တာလဲကွာ”

မမက ကြင်နာစွာဆိုမိသည်။

သူမနာမည်က ယွန်းမမ...

အများက မမတဲ့။

စခန်းမှာ လိုအပ်လာတဲ့လူသစ်တွေအတွက် ကျန်းမာကြံ့ခိုင်

ရေး လေ့ကျင့်ပေးရတဲ့တာဝန်ရှိသည်။

အရှင်းဆုံးပြောရရင်တော့...

ဦးဘဒင်က လက်သပ်မွှေးထားတာ...

ဘာအလုပ်မှမရှိ။

ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ပေး...

ပြီးတော့...

အလှပြင်...

အခု...

ရှေ့ကလေးကတော့ ကောင်လေးကတော့ ထူးခြားမှုရှိသည်ဟုထင်သည်။

ကောင်ချောလေး...

လူရည်သန်လေး...

သနားစဖွယ်ပဲ...

ဦးဘဒင် ဘယ်ကနေခေါ်လာတာလဲ...

“မင်း အိမ်ပြေးလေးလား”

ထိုမေးခွန်းအား တွေ့တဲ့လူတိုင်းက မေးနေတတ်သည်။

မဖြေချင်။

“မင်း မဖြေချင်ဘူးလား”

“အင်း”

“ကောင်းတယ်”

မမ သဘောကျစွာ ရယ်နေသည်။

“မမ”

“ပြော”

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲလား”

“လူသစ်က လောလောဆယ် မင်းတစ်ယောက်ထဲပဲရှိနေ

တယ်၊ တခြားလူတွေက လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေကြပြီလေ”

“လုပ်ငန်းခွင်”

“အင်း”

သူ...

ပခုံးတွန့်ပစ်မိသည်။

အပြေးလေ့ကျင့်ပြီးတော့ သူလည်း လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရမှာပဲ။

“သံကြိုး”

“ပြော”

“စမယ်”

“စ”

သူမက ရှေ့မှပြေးသည်။

သူ...

မိအောင် မနည်းလိုက်နေရသည်။

“မင်း...မမကို မိအောင်လိုက်၊ မင်း ယောက်ျားပဲ၊ မမ ရပ်မှရပ်နော်”

“အိုကေ”

ခြံကြီးက အကျယ်ကြီး။

မမက ခြံကြီးကိုပတ်ပြီး ပြေးနေသည်။

သူ နောက်မှလိုက်ရ၏။

အတွေးကလွဲလွဲလွဲလွဲ ခွင်ဝင်နေရတဲ့ကောင်တွေဆီ ရောက်နေ သည်။

ရဲတွေလိုက်လို့ ဘယ်လောက်ပြေးနေကြပြီလဲ။

ဖမ်းမိသွားတဲ့ကောင်တွေက ဆရာကြီးဘဒင်အကြောင်း ဘယ် တော့မှ ဖော်ကောင်မလုပ်ကြဘူးတဲ့။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့...

ဆရာကြီးရဲ့ လက်သံပြောင်မှုတွေကို သိထားကြလို့ပဲတဲ့။

မမက ရှေ့မှပြေးနေသည်။

သူ...

လိုက်လို့မမိ။

မောလာသည်။

ဝေဟင်အာကာဘဝနှင့် သူအိမ်မှာ အငြိမ်းစားနေခဲ့ရသည်။

အားလုံးအဆင်သည်။

မောလိုက်တာ...

မမက တကယ်မာသည်။

မမောပေ။

ကျစ်လစ်သော ခန္ဓာကိုယ်တောင့်တောင့်လေးကို ငေးမောကြည့်

ချင်း သူ ဓောဟိုက်နှိမ်းနယ်နေသည်။

ဆက်မပြေးနိုင်တော့။

ဘွာခတ်ပြီ မမ...

သူ...

ထိုင်ချလိုက်မိသည်။

မမက လှည့်ကြည့်၏။

“ကောင်လေး...မလိုက်နိုင်တော့ဘူးလားကွ”

“မောတယ်ဗျာ”

“မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား ကောင်လေးရာ”

မမက ရယ်မောနေသည်။

သူအနား ပြန်လျှောက်လာတော့၏။

“မောတယ်”

“ညံ့တယ်ကွာ”

“မမ”

“ဘာလဲ”

“တကယ်သန့်မာတယ်”

သူ...

ချိုးကျူးမိသည်။

“တော်ပြီ...ဒီနေ့တော့ မင်း ဒီလောက်ပဲ လေ့ကျင့်”

မမ ပြောလိုက်သည်။

သံကြီး မောနေပြီ။

ဒီကောင်လေးကို အပြင်းအထန်လေ့ကျင့်လို့မဖြစ်ဘူး။

ကြောက်သွားမယ်။

“အအေးသောက်”

ခြံထဲမှာ ထိုင်ကြသည်။

မမက ဘောင်းဘီတိုတိုလေးဝတ်ထားပြီး ပေါင်တံသွယ်သွယ် စင်းစင်းတွေကို ချိတ်၍ထိုင်နေသည်။

သံကြီးပင် လည်ချောင်းဝမှာ တံတွေးတွေ သီးထလာရ၏။

“ခလု”

မျိုချရသည်။

မမ...

အနေအထိုင် ပက်စက်သည်။

ရုပ်ရည်နှင့် တခြားစီပဲ။

“ရော့”

အအေးခွက်ကို လှမ်းပေးသည်။

သူ...

ယူပြီး မော့သောက်ပစ်လိုက်မိသည်။

မမက နှုတ်ခမ်းအိအိစက်စက်လေးမှာ တော့၍ နည်းနည်းချင်း နှုတ်ယူနေသည်။

“သံကြီး”

“ဗျာ”

“မင်းကို မမ စိတ်ဝင်စားတယ်”

“ကျွန်တော်က သာမန်လူသားတစ်ယောက်ပါ မမ”

“မင်း...ကိုဘဒင်နဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့တာလဲ”

“လမ်းမှာတွေ့တာ...သူက ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး

လာခဲ့တာပဲလေ”

“ကောင်းရောပဲ”

မမက အအေးခွက်ကို ဆက်မသောက်တော့ပဲ စားပွဲပေါ်ချ

သည်။

သူ့ကို စူးစိုက်စွာကြည့်နေ၏။

ကြောက်စရာပဲ...

မမမျက်စိအရိပ်တွေထဲမှာ ထူးခြားတဲ့အရိပ်လှကွဲတာတွေ

ကြောင်း သံကြီး သတိထားမိနေသည်။

“မမ”

“ဟင်”

“ပြီးပြီလား”

“ဘာလဲ”

“သင်တန်း”

“မပြီးသေးဘူး”

“ဘာကျန်သေးလို့လဲ မမ”

“သဘောတရားရေးရာ”

“ဗျာ”

“မင်းလုပ်ရခဲအလုပ်တွေရဲ့ သဘောတရားရေးရာတွေလေ”

“ပြော”

“လက်တွေ့ကိုတော့ ဗလနဲ့ တုတ်ကြီးတို့က သင်ပေးလိမ့်မယ်”

မမ နှုတ်ခမ်းသားလေးပေါ်မှာ ချီအိသောအပြုံးလေးတွေ ကင်နေသည်။

“မမတို့အလုပ်က ဘာလဲဆိုတာ မင်း သိထားသင့်တယ် သံကြီး”

“အင်း”

“မမက သဘောတရားလောက်စပြီး အသိပေးရတာ၊ မင်းဟိုကောင်တွေလို ရာဇဝတ်မှုတွေ ကျူးလွန်လာတဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်လို့ပဲ”

သံကြီး ကြောက်သွားနိုင်၍ ဗလတို့မှတစ်ဆင့် မမြောစေပြင်ပင်။

မမနဲ့ များတာ...

ကိုဘဒင်က ဒါမျိုးတော့ အတော်လေးကျွမ်းကျင်သူပဲ ယောက်ဖြစ်သည်။

မမ အရင်များတဲ့...

အပြောကောင်း...

“မမတို့အလုပ်က ဖောက်ထွင်း၊ အလစ်သုတ်၊ လှယက်၊ ခါးပိုက်နိုက်...”

“တော်ပါတော့ မမ”

သူ...

ထင်မိသားပဲ...

ဆရာဘဒင်က လူငယ်တွေကိုစုပြီး ပျက်ဆီးနေတာ...

သူကတော့ ဘာမှမလုပ်။

ကြီးပွားချမ်းသာနေသည်။

“ကိုဘဒင်က ပိုင်မှလုပ်တာလေ...မပိုင်ရင် ခြင်တောင်မရှိက်”

ဘူး သံကြီး”

သူ...

ကျောချမ်းသွားမိသည်။

စိမ့်သွားမိ၏။

မလွယ်ဘူး...

မေမေ့ကို ပုံကန်ပြီး ထွက်လာခဲ့တဲ့ရလဒ်တွေထင်တယ်။

“ဆရာကြီးလက်ထဲက မင်း ထွက်ပြေးလို့မရဘူး၊ ဖော်တောင် လုပ်ရင်လည်း မင်း ခံစားရမယ်...နောက်ဆက်တွဲ ဒုက္ခ၊ သုခတွေက

မနည်းဘူးနော် သံကြီး”

“အား”

ကြောက်သွားပြီလား”

“ဘယ်တုတ်နိုင်မလဲ”

သူ...

ပန်းကို တွန့်ပစ်သည်။

ဝင်လာပြီးပြီပဲ။

နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ဆိုတာ အလွန်ခက်ခဲမယ်ဆိုတာ သူသိလို့
သည်။

“ရတဲ့ငွေကြေးတွေ...ပစ္စည်းတွေကို ဆရာကြီးဘဒင် လဲ
ထဲအပ်ရတယ် သံကြိုး”

“အင်း”

“ဆရာကြီးက ပါစင်းနှိပ်နဲ့ပေးတယ်”

ကျန်တဲ့ကောင်တွေကြည့်ရတာ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေ စွဲနေပုံထင်
တက်ကြွရွှင်လန်းမှုတွေ သိပ်ပြီးမတွေ့ကြရပေ။

“ကြိုးစားရင် ကြိုးစားသလောက် အဆင့်တက်တယ်”

ဦးဘဒင်...

ခင်ဗျားကြီးဘဝက အမှိုက်ပုံမှာ စွန့်ပစ်ခံရတဲ့လူသားတစ်
ယောက်က စတာ...

ကြည့်စမ်း...

လူငယ်တွေရဲ့ အသောမသတ်နိုင်တဲ့ဒုက္ခတွေ...

“သံကြိုး”

“ဗျာ”

“သဘောပေါက်ပြီလား”

“အင်း”

“မင်းနားတော့”

မမ အနားမှ ကောင်လေး ထသွားတော့သည်။

တစ်ယောက်ထဲ ကြောင်စီစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သူက မမပင်။

သံကြိုး...

မင်းဘဝကို မမ သနားတယ်။

သာမန်ဆင်းရဲသားဘဝထဲက ကောင်လေးတစ်ယောက်မဟုတ်
ဘဲ သေချာသည်။

မမ...

ဘာဖြစ်နေတာလဲ...

ကောင်လေးကိုပဲ စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေမိတော့သည်။

သံကြိုးရယ်...

မမဘဝက မင်းလိုပါပဲ...

နစ်သွားရပြီ...

ဘဒင်...

ရှင့်ကြောင့်...

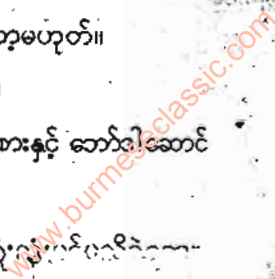
မမက အိမ်ပြေးမလေးတစ်ယောက်တော့မဟုတ်။

ဘဒင်ရဲ့ဆရာကြီး ဦးဘဒင်ရဲ့ သမီး။

ငယ်စဉ်လေးထဲက ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားနှင့် ဘော်ဂါဆောင်

ကျွန်ုပ်တို့ နေခဲ့ရသည်။

အဖေ ဘာတော့လုပ်နေလည်း သူမ လုံးလုံး...

ငွေကြေးအပြည့်အစုံ ထောက်ပံ့ကြေးတွေကို ဘဒင်ပဲ လာ
ရောက်ပေးအပ်နေသည်။

အဖေက တစ်ခါတစ်ရံပဲ လာတတ်၏။

ဘဒင် လာခေါ်သဖြင့် သူမ ယုံကြည်စွာဖြင့် လိုက်လာခဲ့မိ
သည်။

“အဖေရော ကိုဘဒင်”

ကိုဘဒင်နှင့် သူမက အသက်ချင်းတော့ အတော်လေးကွာ
သည်။

အဖေက ကိုဘဒင်အပေါ် အရေးပေးတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်၏။

“မင်းအဖေ သေပြီ မမ”

“ဘာ”

“မနေ့ကပဲ ဆုံးသွားပြီ မမ၊ ဒါကြောင့် မင်းအဖေ အသုဘ
အတွက် လာခေါ်တာ”

“ဟင်”

အဖေ ဘာကြောင့် သေသွားရတာလဲဆိုတာ မသိရပေ။

“အဖေ ဒီလောက်အထိဖြစ်ရတာ...ရှင် ဘာဖြစ်လို့ စောစော

စီးစီးက မပြောရတာလဲ”

“မင်းအဖေ လူသတ်ခံရတာ”

“အဖေ့ကို ဘယ်သူသတ်တာလဲ”

“မသိဘူး”

“ရှင်...ကျွန်မအဖေအနားမှာ အတူနေပြီးတော့”

“မင်းအဖေကိုယ်တိုင်လည်း လူသတ်သမားပဲ”

“ဘာရှင်”

“မင်းအဖေ ဘာလုပ်လည်းဆိုတာ မင်းသိလား”

အဖေသည် မကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေလုပ်ရင်း စီးပွားရှာတဲ့
လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

သူမ အသိနောက်ကျသွားရ၏။

အဖေ့အသုဘပြီးတော့ ကျွန်မကို သွားခွင့်မပြုတော့။

“မင်း ဒီမှာပဲနေရမယ်၊ ငါ့လုပ်ငန်းကို ဆက်ပြီး ကူညီရမယ်
ထွန်းမမ”

“ဘာရှင်”

မမ...

လက်မခံ၍မရ။

ထိုခြံကြီးထဲဝင်ပြီးတဲ့သူက ပြန်ထွက်ခွင့်မရှိ။

ပြီးတော့...

မမကိုယ်တိုင်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆက်အဆံ မလုပ်
နိုင်။

အဖေ့ရဲ့အလုပ်တွေကို ဆက်ပြီး ကူညီဖို့ပဲရှိတော့သည်။

“မမ”

“ဘာလဲ”

“ဆရာကြီးက မင်းနဲ့ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ဖို့”

“ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူး ကိုဘဒင်၊ ရှင်ဆီမှာနေမယ်၊ ကျွန်မ

ကို လက်ချာနဲ့တို့ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ ကျွန်မ ဆန္ဒမပါဘဲ ကျွန်မခန္ဓာ
ကိုယ်ကို ရုယူဖို့ကြိုးစားရင် ကျွန်မ သတ်သေပစ်မှာပဲ”

ကိုဘဒင်က သူမကို လန့်ပြီး မထိရဲတော့။

ဒီခြံကြီးထဲ ဝင်သွားမိပြီဆိုရင်တော့ ထွက်ခွင့်မရှိတော့ပေ။

ကိုဘဒင်ရဲ့ အစော်ကားမခံရဖို့ပဲ ကြိုးစားရသည်။

မမအား အလှမွေးထားခဲ့၏။

မထိမတို့။

အပြင်ကို ထွက်ခွင့်မရှိ။

ခြံကြီးထဲမှာပဲ နေခဲ့ရသည်။

မမကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် မပတ်သက် မဆက်ဆံချင်

တော့၍ ခြံကြီးထဲမှာပဲ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ပေးနေခဲ့၏။

တစ်နေ့ကျရင်တော့...

ကိုဘဒင်က သူမအား အတင်းအကျပ် လက်ထပ်ယူတော့မယ်

ဆိုတာ သေချာသည်။

အခန်း (၆)

“သံကြိုး”

“ဘာလဲ ရဲလေး”

“မမနဲ့ နေရတာ ပျော်လား”

“မပျော်ပါဘူး”

“မင်းက နှစ်ယောက်ထဲနေလာခဲ့တာ ဘယ်လောက်အထိ

ပီတိတွေဖြစ်နေလိမ့်မလဲလို့ အဟိ”

မမအား ဒီမှာရှိတဲ့ လူလွတ်တွေအားလုံး စိတ်ဝင်စားကြကြောင်း

ပြောသည်။

သံကြိုးကတော့ စိတ်မဝင်စား...

ဘာလုပ်ရမှာလဲ...

ဒုစရိုက်လောကထဲက မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ ဘာကြောင့်
စိတ်ဝင်စားရမလဲ။

မမ ဘယ်လောက်ပဲချောချော...

အထင်မကြီးမိ။

ပြီးတော့...

ဆရာဘာဒင် ချိန်ရွယ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ။

“မမက မင်းတို့ဆရာဘာဒင် ချိန်ထားတဲ့မိန်းမ”

“မမက လက်မခံပါဘူး”

“ရဲလေး”

“ပြော”

“မမအကြောင်းတွေ သားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ အခု မင်း ဘာ
တွေလုပ်လာလဲ...အောင်မြင်လား”

“ပြေးရတယ်... ဒီနေ့ပြေးရတာမှ ဖတ်ဖတ်မောပဲ...အဘွား
ကြီးတစ်ယောက် အိတ်သွားခဲ့တာ... ဒုက္ခတွေများလာရတယ်”

ရဲလေးက လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံတွေ ပြောနေခဲ့သည်။

အဘွားကြီးက ဓားနှင့် ပြန်တွက်ပြီး အော်ဟစ်သဖြင့် အသေ
အလဲ ပြေးခဲ့ရသည်ဟုပြော၏။

“သံကြိုး”

ဗလကြီးဝင်လာသည်။

“မင်းကို လက်တွေ့သင်ပေးဖို့ ခြံထဲသွားကြမယ်”

သူ...

သင်တန်းတက်ရတော့မည်။

ဆရာတွေက ခြံထဲမှာ အဆင်သင့်စောင့်နေကြတော့သည်။

တုတ်ကြီး

ငပေါက်

မျက်စောင်း

ရဲလေး...

သူနှင့်တွဲလုပ်ရမည့်သူတွေဖြစ်နေတော့သည်။

“သံကြိုး”

“ဗျာ”

“ဟိုကောင်တွေက မင်းကို လက်တွေ့သရုပ်ပြပေးကြလိမ့်

မယ်၊ မင်း သဘောပေါက်အောင်ကြည့်ထား”

ဗလကြီးက ပစ္စည်းကို လှောင်မြန်စွာ နှိုက်ယူပုံသင်ပြနေသည်။

လက်အနေအထား...

မျက်နှာရဲ့ မှင်သေမှု။

နားကို ချည်းကပ်ပုံ ချည်းကပ်နည်းများဖြစ်သည်။

“မင်းရုပ်ရည်က သန့်တော့ အနားကို ချည်းကပ်တဲ့အခါ

ထိုကြည့်မှုတွေ ရစေနိုင်တယ် သံကြိုး”

မမကလည်း ပြောသည်။

သံကြိုးကတော့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

လေ့လာနေ၏။

လက်တွေ့လုပ်ဖို့ အခက်အခဲတွေ တွေ့ရမှာ သေချာနေသည်။

မေ့မေ့ကို ထိခိုက်မလား...

တကယ်လို့...

ဖမ်းမိသွားရင်...

သူ့မိဘတွေမှာမည်ကို ဘယ်လိုဖြေရမလဲ...

“သံကြီး”

“ဗျာ”

“မင်းသိထားဖို့က ဒီအသိုင်းအဝန်းထဲကနေ ထွက်သွားဖို့ဆို

တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးနော်”

တုတ်ကြီးက ပြောသည်။

“မင်း သက်ဆိုင်ရာကို ဖွင့်ပြောရင် သစ္စာမဲ့ရင် မင်းအတွက် သေဒဏ်ပါ။ မင်းမိဘတွေပါ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေရမှာပဲ”

ခြိမ်းခြောက်နေသည်။

သံကြီးကတော့ သူ ကျင်လည်ရတော့မည်အခြေအနေကို နားလည်သဘောပေါက်ထားပြီးသားဖြစ်နေ၏။

လွတ်လမ်းမရှိတော့။

အထူးသဖြင့်...

သူ့မိဘအကြောင်း မသိစေချင်။

“မင်း ကြိုးစားပါ။ အရည်အချင်းရှိရင် ရှိသလောက်တော့ မင်းကို တို့ဆရာကြီးက မြှောက်စားမှာပဲ”

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပါတယ် ဗလကြီး၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီနေရာကလွဲပြီး တခြားမှမရှိတာပဲ”

သူ့အတိတ်အကြောင်းတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျှို့ဝှက်ထားရမည်။

မေ့မေ့ကို သိလို့မဖြစ်ဘူး...

သူ့ဘဝက ရေစုန်ချောရတော့မှာပဲ...

“လောလောဆယ် ဆရာဘဒင်ရဲ့ လူယုံတော်တွေနဲ့ သွားရမှာပဲ သံကြီး”

“အင်းပါ”

“မင်း လှုပ်ရှားလိုက်တာနဲ့ မင်းဒုက္ခ မင်းရှာတယ်လို့ပဲ အတိတ်မှတ်လိုက်တော့”

“မလွယ်ပါလား”

သံကြီးပဲ...

ဘဒင် ဆိုတဲ့ လူယုတ်မာကြီးတစ်ယောက်ကို ရှင်းလင်းပစ်ဖို့အကြံထုတ်ရမယ်။

ရဲလေး ပြောတော့...

ဒီမှာရှိနေတဲ့လူတွေအားလုံးက ရာဇဝတ်မှုတွေ ကိုယ်စီနဲ့ ဓွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာကြပြီး ဆရာဘဒင်က စောင့်ရှောက်ထားတာတု။

သူ့မှာ ဘာဖြစ်မှုမှမရှိ။

ပြစ်မှုတွေကို ကျူးလွန်ဖို့သင်တန်းတွေပေးနေပြီဖြစ်သည်။

“သံကြီး”

“ဗျာ”

“မင်းလုပ်ကြည့်စမ်း”

တဲ့။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်အနား ချဉ်းကပ်ပြီး ပစ္စည်းနှိုက်ဖို့

သူ...

စိတ်တော့ညစ်မိသည်။

မိကောင်းဖခင်သားသမီးတစ်ယောက်အနေနှင့် ထိုအလုပ်တွေကို လုပ်ရန် စိတ်ထဲမှာ လက်မခံနိုင်အောင်ဖြစ်မိ၏။

မလုပ်ချင်။

မေမေက နိုင်ငံခြားမှာအလုပ်သွားလုပ်ဖို့ စီစဉ်သည်။

သူက မကျေနပ်။

ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေရှိနေပါလျက်နှင့် သူ့အား မခိုင်း

ခဲ့၍ဖြစ်သည်။

မေမေသည် သူ့အား မြန်မာ့ဗြည်တွင် မနေစေလိုခဲ့ပေ။

ကိုရာဇာနှင့် လက်ထပ်လိုက်ဖြစ်သည်။

အခုတော့...

“သံကြိုး...မင်း ဘာတွေ့ပိုင်တွေ့နေရတာလဲ၊ ဒီအတိုင်းဆို

မင်းမလွယ်ဘူးနော်၊ အပြေးလေ့ကျင့်ခန်းရော မှန်မှန်ဆင်းဦး”

မမနှင့် သူက သိပ်ပြီးအလုပ်မဖြစ်ကြပေ။

သူက နားနေတတ်သည်။

မမက စကားတွေကြွယ်၏။

သူနှင့် အမြဲတမ်းစကားလက်ဆုံကြနေတတ်သဖြင့် လေ့ကျင့်

မှုနည်းနေသည်။

“မင်း ဘာတွေ့စဉ်းစားနေတာလဲ”

“လောလောဆယ်တော့ ကျုပ် သွက်လက်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်း အရောင်ခိုလိုတော့ မရဘူးနော် သံကြိုး”

“ကျုပ် သိပါတယ်”

ဆရာကြီးဦးဘဒင်ရဲ့တပည့်တွေ အထင်ကြီးလာအောင် သူ့အစွမ်းအစတွေကို ကြိုးစားပြီး လုပ်ဆောင်ပြသရမည်သာဖြစ်သည်။

“ကျုပ် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ...မင်း လေ့ကျင့်နေလိုက်၊ တစ်ပတ်အတွင်း မင်း

လုပ်ငန်းခွင်လိုက်ရမယ်”

သူ...

ကြိုးစားလေ့ကျင့်နေရသည်။

အောင်မြင်မှဖြစ်မည်။

အစွမ်းအစကိုတော့ ပြသမှ အဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့ အထင်ကြီးမှုကို

ခံရမည်။

ဒုစရိုက်သမားတွေကို ဥပဒေဘောင်ထဲ သွတ်သွင်းမှဖြစ်တော့

မည်။

ဦးဘဒင်...

ခင်ဗျားကြီးကို ထောင်ထဲပို့ပစ်ရမယ်...

သူ့ကိုယ်သူလည်း မနစ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ရမည်ဖြစ်

သည်။

ဦးဆလနှင့် တုတ်ကြီးကတော့ မကောင်းမှုခုစရိုက်နည်းမျိုးစုံ
ကို လက်တွေ့လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးနေတော့၏။

မေမေသာသီရင်...

ဒေါ်စုစန်ကြီးကို သတိရလာမိသည်။

မေမေက အပ်ထားတော့ ဒေါ်စုစန်ကြီးက မထင်လျှင် မထင်
သလို သူ့ကို နှိပ်စက်တတ်သည်။

ရိုက်နှက်တတ်၏။

ကြီးလာတော့ မလုပ်ရဲတော့။

မေမေသည် သူ့အား အိမ်ဖော်တွေလစက်ထဲ ဝကွက်အပ်ထား
တာတော့ အမှန်ပဲ။

သူ ကြီးပြင်းရသောအခြေအနေသည် ငွေကြေးပြည့်စုံခဲ့ပေမဲ့
ပျော်ရွှင်မှုတော့ အပြည့်အစုံမရခဲ့။

အားငယ်မှုတွေနှင့်ဖြစ်သည်။

မေမေကြောင့်...

သားအပေါ် မေမေ အာရုံစူးစိုက်မှု ကင်းမဲ့ခဲ့၍ဖြစ်သည်။

သံကြိုး မရှိတော့။

မေမေ ပျော်နေမှာပါ။

ကိုရာစာနှင့် လက်ထပ်ပြီးသားကိုပင် မေမေ မွေးနေပြီလား
သူ့ဘဝ နစ်ချပြီပဲ...

ရုန်းထွက်လို့ ခက်ခဲ့လိမ့်မည်။

ဆရာဘဒင်က သူ့ကို အလွတ်ပေးထားမှာမဟုတ်ပေ။

လူယုံတော်တွေက စောင့်ကြည့်နေကြမှာတဲ့။

“ပစ္စည်းရတာနဲ့ လစ်ထွက်နိုင်ဖို့က အဓိကပဲ သံကြိုး...ဒါ

ကြောင့် အပြေးလေ့ကျင့်ထားရတာလေ”

သူ...

နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်ကျေးသွားအောင် ပြုံးပစ်လိုက်မိသည်။

စလုပ်လုပ်ချင်း ဖမ်းမိသွားရင် ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံတဲ့။

“မင်း အဖမ်းခံရပြီဆိုရင် ဆရာကြီးအပေါ် သျှော့မို့တော့

ထုံးဝမကြံနဲ့နော် သံကြိုး”

ဗလကြီးအကြည့်တွေက တင်းမာခက်ထန်နေသည်။

လူသတ်သမားကြီးတဲ့။

ဆရာဘဒင်အား ဘုရားတစ်ဆူကဲ့သို့ ရိုသေလေးစားသည်တဲ့။

“မင်းမိဘမျိုးရိုးတွေစဉ်မျိုးဆက်ကို ဆရာကြီးဘဒင်ကိုယ်တိုင်

ထိုက်တော့မှာနော်”

သူ...

ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

မေမေအကြောင်း မသိစေချင်ပေ။

လုပ်ငန်းရှင်ကြီး မေမေ့ကို မီသီသူကမရှိ။

ကျော်ကြားသည်။

“သံကြိုး”

“ဗျာ”

“မင်းသစ္စာရှိနေသရွေ့ ဘာကိုမှ မထိရိုက်စေဘူး”

သစ္စာရှိရမယ်တဲ့...

“ဘယ်လိုလဲ”

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပါတယ် ဗလကြီး”

“ဆက်လုပ်”

သူတို့က သူ့အား မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်နေတော့မှာ သေချာသည်။

မထူးတော့...

သေမထူး နေမထူးပဲ...

မေမေမှာမည်တော့ မပျက်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး စောင့်ထိန်းရမည်။

“မင်းက အစွမ်းအစရှိမဲ့လူတစ်ယောက်ပဲလို့ ငါထင်တယ်”

မင်း တခြားလူတွေနဲ့မတူတာ အမှန်ပဲ”

ဗလကြီးကတော့ ဆရာဦးဘဒင် စကားကလွဲပြီး တခြား ဘာသူ့စကားကိုမှ နားမထောင်နိုင်ပေ။

ဆရာကြီးက သူ့ကျေးဇူးရှင်...

အဖွဲ့သားတွေကို မညှာမတာ နှိပ်ကွက်တဲ့နေရာမှာ နာမည်ရဲ့သည်။

ရက်စက်၏။

အပြစ်ရှိလျှင် အပြစ်ဒဏ်ကို တိကျစွာပေးတတ်လေ့ရှိသည်။

ဗလကြီးအား လူတိုင်းကြောက်ရွံ့လေးစားကြရ၏။

သံကြိုးပင် ဗလကြီး ခိုင်းစေသမျှ အတိအကျလုပ်နေရသည်။

“သံကြိုး”

“ဗျာ”

“မင်းနားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရဲလေးနှင့် သူတို့ အခန်းထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

“ရဲလေး”

“ပြော”

“ဒီလူတွေအားလုံး ဆေးစွဲနေကြတာလား”

“အဲဒါက သူတို့ကိစ္စပါ။ ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေ သူ နှစ်သက်ရာ လုပ်နေကြတာပဲ”

ဆရာကြီးဘဒင်က နည်းမျိုးစုံနှင့် ဘဝတွေကို နှစ်သက်နှစ်အောင် လုပ်ဆောင်နေကြောင်း ရဲလေးကပြောသည်။

“မင်း ဆရာဘဒင်ကို သဘောကျရဲ့လား ရဲလေး”

ရဲလေး လေသံတွေက ဆရာဘဒင်အပေါ် မကျေနပ်တဲ့လေသံ

တွေ။

“ဘာကိုလဲ”

“လုပ်ဆောင်ချက်တွေ”

“မသိပါဘူးကွာ”

ရဲလေး မပြောချင်။

လူတွေက ယုံကြည်ရတာမှ မဟုတ်တာပဲ။

သံကြိုးကရော ဘာလဲ...

ဘယ်ကလဲ...

ဘာမှမပြော။

ရဲလေးလည်း မပြောချင်။

ဆရာဘဒင်ကိုတော့ ရဲလေးစိတ်ထဲမှာ သဘောမကျပေ။

သူ့အစ်မကို ဖျက်ဆီးပစ်ပြီး သူ့ကို ဒီအိမ်ကြီးထဲ ခေါ်လာခဲ့သည်။

အတင်းအကျပ် နိုင်းစေနေ၏။

မမနှင့် မတွေ့ရ။

“မင်း သစ္စာမဲ့ရင် မင်းအစ်မငွေနှင်းကို သတ်ပစ်မယ်”

ခြိမ်းခြောက်ထားသည်။

အစ်မငွေနှင်း ဘယ်ရောက်နေမှန်းပင်မသိ။

ဘဒင်ဆိုတဲ့ လူကြီး ယုတ်မာကောက်ကျစ်ထားတာပဲဖြစ်နိုင်သည်။

အစ်မကို ဝှက်ထား၏။

ရဲလေး သတင်းစုံစမ်းနေသည်။

သိရင်တော့လား...

“ရဲလေး”

“ဟင်”

“မင်း ဘာပွေတွေးနေတာလဲ၊ ရေချိုးတော့လေ”

ရဲလေး သူ့အကြောင်းတွေ မပြောချင်မှန်း သူသိသည်။

သူ့လိုပဲပေါ့။

ဦးဘဒင်ကိုတော့ ကျေနပ်ပုံမရ။

ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေအားလုံး သူ့အကြောင်းတွေနဲ့ သူပဲလေ။

လူကောင်းတော့မရှိ။

အားလုံး...

ဒုစရိုက်သမားတွေပဲ...

သူ...

ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

အိမ်မှာရှိတဲ့ ရေချိုးခန်းကို သတိရမိသွားသည်။

သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ပြီး ခမ်းနားတဲ့ရေချိုးခန်းတစ်ခု။

ရေစိမ်ရန် ကြွေလှုံကြီးတွေ...

ရေပန်းတွေ...

မွှေးပျံ့သင်းနေသော အကောင်းစားဆပ်ပြာတွေ...

အခုတော့...

အနံ့အသက်မကောင်းသော ရေချိုးခန်းတစ်ခုသာ ဖြစ်နေသည်။

စိတ်ပျက်စရာ...

မေမေ့ကို မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ထွက်လာခဲ့သော သူ့ဘဝသည်

အစွမ်းစမ်းခက်ထန်သော ဘဝတစ်ခုသာ ဖြစ်နေရသည်။

ရေချိုးပြီး အပြင်သို့ပြန်၍ထွက်လာခဲ့မိ၏။

“သံကြိုး”

“ဟင်”

“မင်းကြည့်ရတာ မျက်နှာကြီးက ရဲ့မဲ့တွန့်နေတာပဲ၊ ဘာလဲ
ရေချိုးခန်းက မင်းအိမ်လောက် မကောင်းလို့လား”

“အဟက်”

သူ...

ရယ်မိသည်။

ရဲလေးနှင့်အတူ ရေဝင်ချိုးတော့ သူ အတော်လေး စိတ်ပျက်
နေမိ၏။

မျက်နှာမကောင်း။

ညစ်ပတ်နံ့ဆော်နေမှုတွေကို ညည်းမခံနိုင်ပဲ ဖြစ်ရသည်။

မတတ်နိုင်ဘူး။

သူ...

ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့လမ်းပဲ။

ရှေ့ဆက်ပြီး သူ့ကံကြမ္မာတွေက ကြောက်စရာကောင်းနေလို့
မည်ဟုတော့ အကြမ်းဖျင်းတွေးထားပြီးသားပါ။

ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပဲဖြစ်သည်။

နွဲ့ အခန်း (၇) နွဲ့

“သား အိမ်ကနေထွက်သွားတယ် ဟုတ်လား ဒေါ်စုစန်”

“ဟုတ်တယ် ခင်မြင့်မြတ်...အဝတ်အစားတွေကလွဲပြီး ငွေ

တစ်ပြားတစ်ချပ်မှတောင် ယူမသွားဘူး”

ခင်မြင့်မြတ် စိတ်ထဲမှာ သားအတွက် အတော်လေး စိတ်ထိခိုက်

ကြေကွဲသွားမိသည်။

မိမိ မှားတာပဲ...

သားကို ငယ်စဉ်လေးထဲက အိမ်ဖော်ရေဂွလက်ထဲမှာ ထားပြီး

ဂရုတစိုက် မရှိခဲ့။

စီးပွားရေးပဲ လုံးပန်းနေသည်။

ဘဝတစ်ခုတိုးတက်အောင်မြင်ဖို့ပဲ လိုအပ်သည်ဟု မိမိ သတ်

မှတ်ထားခဲ့၏။

အောင်လည်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။
 သားအတွက် လိုလေသေးမရှိ ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားနိုင်ခဲ့၏။
 ဒါပေမဲ့...
 မောင်နှင့် သူမ စတင်၍ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သည်။
 ကိုရာစာ...
 အသက်က သူမထက် ဆယ်နှစ်လောက်ငယ်နေသည်။
 ပထမတော့...
 ဒရိုင်ဘာပဲ...
 သွားလာရင်းနှီးမှု များလာတော့လည်း သံယောဇဉ် တွယ်မိ
 ခဲ့သည်။
 ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွား၏။
 သားက သဘောမကျ။
 ကားဆီးသည်။
 ကန့်ကွက်ခဲ့၏။
 နှောင့်ယှက်သည်။
 သားကို နိုင်ငံခြားသွားဖို့ စီစဉ်တော့ ပို၍ပင် ပြဿနာတက်
 တော့၏။
 “မေမေက သားကို နိုင်ငံခြား ပထုတ်တာလား”
 မိမိ ဒေါသဖြစ်မိသည်။
 သားသည် မိမိအား မဆန့်ကျင်သင့်ဟု ထင်မှတ်ထား၏။
 မိခင်စကားပဲ နားခံရမယ်။

မောင်ရာစာသည် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပထွေးတစ်ယောက်တော့
 ခဟုတ်ပေ။
 ယဉ်ကျေးသည်။
 ပညာတတ်၏။
 မိမိဘဝအတွက် အားကိုးအားထားဖို့ ဖြစ်နိုင်တဲ့ယောက်ျားတစ်
 ယောက်ပါ။
 သားက လက်မခံ။
 “သားနဲ့ မတီမ်းမယိမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုတော့
 ပထွေးအဖြစ် မတော်နိုင်ဘူး မေမေ”
 သားကိုသာ ရိုင်းစိုင်းတဲ့ သားတစ်ယောက်အဖြစ် မိမိ ပြောခဲ့
 ဒီသည်။
 မောင့်ကို မိမိ ချစ်မိနေ၏။
 လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်မှန်းထားပြီးသား ဖြစ်ခဲ့သည်။
 သားကိုလုပ်ငန်းတွေထဲမှာ မခိုင်းတာက မောင့်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်၏။
 မောင်နှင့် သား ထိပ်တိုက်မတွေ့စေချင်၍ သားအား နိုင်ငံ
 ခြားသို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။
 “သား မသွားဘူး”
 ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။
 မိမိက အရေးမစိုက်။
 သား နှောင့်ယှက်တာတွေက ပေါ်တင်ဖြစ်လာတော့ သားအား
 ဒီလို ရိုက်နှက်ဆုံးမမိသည်။

ဒါ ရိုက်ရခဲအရွယ်မဟုတ်။

သားသည် မိမိအား ရှောင်နေခဲ့ပြီး တစ်ပတ်လောက် ပျောက်နေသည်။

မိမိ အရေးမစိုက်ခဲ့။

မောင်နှင့် ခရီးပင်ထွက်သွားလိုက်သေးသည်။

ပြန်လာတော့...

သားမရှိ။

အိမ်က အပြီးအပိုင် ထွက်သွားတာဟု ပြောပြသည်။

“ဒေါ်စုစန်ကလည်း သား ဒီလိုထွက်သွားလိမ့်မယ်လို့ မထင်မှတ်မိဘူး...ကလေးပဲ ထင်နေတာလေ...သားက ကျောင်းနဲ့ အိမ်ပဲ သွားတတ်တာ၊ အခုအချိန်အထိ အပေါင်းအသင်းလည်း မရှိခဲ့ဘူး”

“ဒေါ်စုစန်”

“ပြော”

“သားမှာ ချစ်သူရှိလား”

“မရှိပါဘူး၊ ချစ်သူမပြောနဲ့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတောင် မရှိဘူး၊ သားက အရမ်းရိုးတာ”

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးဖြစ်ပြီး သားတစ်ယောက်လုံး အိမ်က ထွက်သွားတဲ့အထိ ကိုယ့်ထက် အသက်ငယ်သော ဒေါ်ခင်ဘာတစ်ယောက်နှင့် ချစ်ကြိုက်မိခဲ့တဲ့ မိမိအဖြစ်တွေကို ပြန်တွေးပြီး ရှက်ရကောင်းမှန်း သိလာရသည်။

ခင်မြင့်မြတ်...

နှင့် အသုံးအဆောင်မကျတာပဲ...

သားကိုလည်း ပစ်ထားတယ်...

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်လောက်အထိ ကဲ့ရဲ့အတင်းပြောစရာ ဖြစ်နေပြီလဲ...

မောင်...

ကျွန်မနှင့် လက်ထပ်ထားပြီးပြီ။

ခင်မြင့်မြတ်သည် သား မသိအောင် မောင်ရာဇာနှင့် လက်ထပ်ပြီး ဟန်းနီးမွန်းခရီးပင် ထွက်သွားသေးသည်။

“ကျွန်မတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲဟင် ဒေါ်စုစန်၊ အကြံပေးပါဦး...သားက ရှင့်လက်ပေါ်မှာပဲ ကြီးပြင်းလာတာနော်”

“ဒေါ်စုစန်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး၊ သက်ဆိုင်ရာမှာ လူပျောက်တိုင်ပြီး ရှာမလား”

သား ဓာတ်ပုံထည့်ပြီး လူသိရှင်ကြား မရှာနိုင်ပေ။

မိမိဂုဏ်သိက္ခာက ရှိသေးသည်။

မောင်နှင့် မိမိကိစ္စကြောင့် သား လက်မခံ၍ အိမ်ကနေ ထွက်သွားခဲ့တာ ဖြစ်နေ၍ ခက်နေသည်။

“ကျွန်မကတော့ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပဲ ရှာချင်တယ် ဒေါ်စုစန်”

“ခင်မြင့်မြတ် သားပဲလေ...မင်းသဘောပဲပေါ့”

ခင်မြင့်မြတ်က သားကို ဂရုမစိုက်တော့ မိမိကလည်း စိတ်ထောင်လျှင် မထင်သလို သားအား နှိပ်စက်ခဲ့မိသည်။

“သားက ဒေါ်စုစန်ကို ကြောက်မှ အုပ်ချုပ်လို့ရမှာနော် ခင်

မြင့်မြတ်...ညည်းက စီးပွားရေးပဲလုပ်နေပြီး အိမ်ကပ်တာမှ မဟုတ်တာ”

ခင်မြင့်မြတ်ကလည်း ဒေါ်စုစန့်လက် ဝကွက်အပ်ထားခဲ့သည်။

သားအတွက် လိုလေသေးမရှိ ထောက်ပံ့ခဲ့တာပဲရှိနေ၏။

အလုပ်တွေ များလွန်းသော စုစန့်ကလည်း သားကို စိတ်မရှည်

ချင်။

ဆူပူကြိမ်းမောင်းတတ်တာမျိုးလည်း ရှိတတ်သည်။

“ကျွန်မ မှားသွားပြီထင်တယ် ဒေါ်စုစန့်...သားကို ဒီလောက်

အထိ ရိုက်နှက်ဆုံးမပြီး ဥပေက္ခာပြုမထားသင့်ပါဘူး”

ခင်မြင့်မြတ် ရင်ထဲမှာ သားအတွက် ပထမဆုံးအကြိမ် နောင်တတရားတွေ ထိုးဝင်လာမိတော့သည်။

အချစ်ကြောင့် မိမိဘဝအခြေအနေကို မေ့သွားခဲ့၏။

သားအိမ်ကနေ ထွက်သွားတဲ့အထိ မိုက်မဲခဲ့သော မိမိလုပ်ရပ်

တွေအတွက် အရှက်ကြီးရှက်ရမှန်း သိလာရ၏။

သားကို ရှာရမယ်...

အရွယ်မရောက်သေးဘူး...

အခုမှ...

ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီးကာစပဲ ရှိနေသေးသည်မဟုတ်လား။

ရင်ထဲမှာ...

ပူလောင်နေမိသည်။

သားကို ပေါ်ပေါ်တင်တင်ကြီး မရှာလိုပေ။

မိမိအသိုင်းအဝိုင်းတွေ သိသွားမှာလည်း အကြောက်ကြီးကြောက်နေမိသည်။

“သား သွားမဲ့နေရာတွေ ရှာဖို့ကလည်း သား ထွက်သွားတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိနေပြီပဲ။ သား ထွက်သွားပြီးပြီးချင်း ဒေါ်စုစန့် မရှာဘူးလား”

မိမိသည် မောင်နှင့် ဟန်းနီးမွန်းထွက်နေမိ၍ သား ထွက်သွားတာပင်မသိ။

ပြန်လာတော့ သားမရှိတော့။

“ရှာတာပဲ...သားမှာ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းလည်း ရှိမှ မရှိတာ။ သွားတတ်တဲ့နေရာတွေ ရှာတာပဲ။ ခင်မြင့်မြတ်လည်း မရှိတော့ လူသိထင်ရှား ဘာမှမလုပ်ရဲဘူးလေ”

ဒေါ်စုစန့်ကိုလည်း အပြစ်တင်လို့မဖြစ်ပေ။

ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ...

မိခင်ကိုယ်တိုင် တာဝန်တွေမဲ့ခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ခင်မြင့်မြတ် သဘောပဲ။ ဒေါ်စုစန့်ကတော့ မိသားစုကိစ္စတွေထဲ ဝင်မပါချင်ဘူး”

ခင်မြင့်မြတ် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေမိသည်။

သားကို ဘယ်လိုရှာရမလဲ။

မိမိ လက်ထပ်ထားတဲ့ မောင်ကိစ္စ လူသိရှင်ကြားလုပ်ဖို့ မဖြစ်

သေးဘူး။

မောင် ရောက်လာသည်။

သား အိမ်ကထွက်သွားတယ်ဆိုတာသိတော့ အံ့အားသင့်သွား

၏။

“မမမြတ်သားက မောင်နဲ့ လက်ထပ်တာ ဆန့်ကျင်တဲ့သဘော

လား”

မောင်ကလည်း သား ထွက်သွားတာကို သဘောမကျသလို

ဖြစ်နေသည်။

လက်ထပ်ပြီးမှ မောင့်လေသံတွေက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဖြစ်နေရ၏။

“သားကို ရှာရမယ် မောင်၊ မြတ် လူသိထင်ရှားတော့ မရှာ

ချင်တာအမှန်ပဲ”

“မရှာနဲ့”

“ဘာပြောတယ် မောင်”

“မိဘကို ဆန့်ကျင်ပြီး ထွက်သွားတာပဲ မြတ်၊ ရှာစရာမလို၊
ဘူးထင်တယ်၊ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ပစ်ထားသင့်တယ်”

“မောင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ သားက ငယ်လွန်းသေး
တယ်၊ မမမြတ်တို့ ပစ်ထားလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဘယ်သွားမှန်းမသိတဲ့ သားတစ်ယောက်ကို မမမြတ်က
ဘယ်လိုရှာရမလဲ”

မောင့်လေသံတွေက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဖြစ်နေသည်။

ခင်မြင့်မြတ် အံ့အားသင့်သွားရ၏။

“မောင်”

“ပြော”

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ထားတဲ့ကိစ္စ လျှို့ဝှက်ထား
မှဖြစ်မယ်”

“မောင်က လူသိထင်ရှားကြေငြာမလို့ ဧည့်ခံပွဲပါလုပ်ဖို့ စီစဉ်
ချင်နေတာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“သားကြောင့်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“မြတ်က သားတစ်ယောက်ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်
ယောက်အဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရင်မဆိုင်ရဲဘူး မောင်”

“မမမြတ်က မောင့်ကို တိတ်တိတ်မှန်းယူမှာလား”

“မောင်”

“ကောင်းတာပဲ”

ခင်မြင့်မြတ်ရင်ထဲမှာ သားအတွက် မီးတောက်နေတာတော့
မောင်ရာဇာအနေနှင့် ငဲ့ကွက်ထောက်ညှာဖို့ ကောင်းသည်ဟု ထင်မိ
သည်။

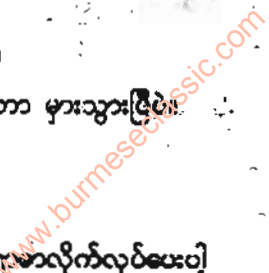
ပြောင်ချော်ချော်မလုပ်သင့်ဟု ထင်၏။

မောင်ရာဇာအား သူမ အထင်ကြီးခဲ့မိတာ မှားသွားပြီပဲ။

“မမမြတ်”

“ဟင်”

“မမမြတ်ဘက်က ဖြစ်စေချင်တာ၊ ရှုမာလိုက်လုပ်ပေးပါ”

မယ်၊ မောင်က မောင်တို့ကိစ္စ မကျေနပ်တာပဲ။ သားအတွက် မောင်
မြန်ပြီး ကွာရှင်းပေးရမလား။”

မောင်မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကို ခင်မြင့်မြတ်သဘောမကျမိ။
မိမိအား ရိုနေတာလား။

သားအတွက် လေးနက်တည်ကြည်တဲ့ အကြံဉာဏ်တွေ မိမိ
လိုလားမိသည်။

ပူးပေါင်းကြံစည်တာမျိုး။

“မမမြတ်...သားကို ဒီလောက်အထိ အဖြစ်သည်းနေရင်
မောင်က ပိုပြီး ရောင့်တက်သွားလိမ့်မယ်”

သားမှာ မိခင်အား မရှိမသေ မလေးမစားလုပ်လိုတဲ့ဆန္ဒတွေ
သိပ်မရှိဘူးဆိုတာ ခင်မြင့်မြတ် သိနေသည်။

မိမိလုပ်ရပ်တွေကို သား ရှက်မှာတော့ မတွေးမိခဲ့ပေ။
အချစ်စိတ်တွေ မွန်သွားခဲ့သည်။

“မမမြတ် စဉ်းစားပေါ့...မောင် အလုပ်သွားတော့မယ်”
မောင်သည် တကယ့်ကို လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ယောက်ပုံစံ

ဖမ်းနေသည်။

မိမိ လုပ်ငန်းတွေအားလုံး အစောကြီးထဲက တိုးတိုးဝင်ဝင်
သိရှိပြီးသားဖြစ်နေခဲ့၏။

သင်ကြားခဲ့သည်။

သားကို မဝင်စေခဲ့။

မောင်ကြောင့်ပဲ...

“ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ မမမြတ်၊ မောင်တို့နှစ်ယောက်
အကြောင်း ပတ်ဝန်းကျင်က မသိအောင် ထိန်ဂှက်ပေးထားပါ့မယ်
ဗျာ”

မောင်သည် ရယ်ကြဲကြဲ။

အရင်ကနှင့်မတူတော့။

ပြောင်စပ်စပ် မောင့်အမူအရာတွေကို သဘောမကျမိသလိုပင်။

ရှင်...

ဟန်ဆောင်နေတာပဲ။

ခင်မြင့်မြတ်ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မက်မောလို့ပဲ မဟုတ်
လား။

“မင်း သားအတွက် နေခဲ့လေ၊ နောက်ပိုင်းစီးပွားရေးလုပ်ငန်း
တွေ မောင်ပဲ ဦးစီးလုပ်တော့မယ်၊ မင်း အနားယူနိုင်ပြီ မမမြတ်”

“ဘာကွ”

“မောင်က ယောက်ျားလေး ဦးဆောင်ရမယ်၊ မိန်းမ ရှာဖွေတာ
ထိုင်မစားသင့်တော့ဘူး၊ မိန်းမ အနားယူတော့ပေါ့”

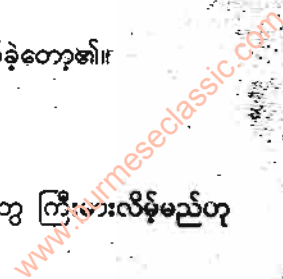
မောင် ထွက်သွားသည်။

ခင်မြင့်မြတ် ရင်မောရွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။

ရှင် ပြောင်းလွဲသွားပြီပဲ။

မထင်မှတ်မိ။

မိမိအပေါ် အချစ်တွေ သံယောဇဉ်တွေ ကြီးမားလိမ့်မည်ဟု
ထင်မှတ်ထားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင်...

သားထက် ပို၍ အရေးတယူလုပ်ခဲ့မိပြီး တရားဝင်လက်ထပ်

ထားမိသည်။

မှားသွားပြီပဲ...

မိမိဦးစီးနေသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကိုပါ လက်ဝါးကြီး

အုပ်ရန် မောင် စတင်ကြိုးပမ်းနေပြီဖြစ်သည်။

ခင်မြင့်မြတ် ညံ့ဖျင်းခဲ့၏။

မဆင်မခြင် လုပ်ခဲ့မိသည်။

“ခင်မြင့်မြတ်”

“ဒေါ်စုစန်”

“ညည်း မှားပြီထင်တယ်”

“အရေးကြီးတာက ကျွန်မ သားကိုရှာဖို့ပဲ”

“ကျိတ်ပြီး ရှာမှာလား”

“အင်း”

မိမိ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လို့ သား ထွက်သွားရတဲ့သတင်း

တွေ ဟိုးလေးတကျော်ကျော် အဖြစ်မခံနိုင်ပေ။

ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း လုပ်ရမှာပဲ။

လူသိရှင်ကြား အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။

သား...

မင်း...ဘယ်မှာလဲ...

လူ့လောကကြီးအကြောင်း မင်း ဘာမှသိသေးတာမဟုတ်ဘူး

“လူ့လောကကြီးအကြောင်း နောက်ကြံအောင် သိနေတဲ့ ကျွန်မ တောင် အမှားအယွင်းတွေ လုပ်မိခဲ့သေးတာပဲ။ သားက ဘာမှမသိဘူး”

“မောင်ရာဇာခြေလှမ်းတွေကို ဒေါ်စုစန် သဘောမကျချင်တော့ဘူး။ အရင်ကနဲ့ တခြားစီပဲနော်”

“ထားလိုက်ပါ”

သားအကြောင်းတွေပဲ လောလောဆယ် မိမိ စဉ်းစားချင်မိသည်။

ဘယ်မှာရှာရမလဲ...

ဘာစလုပ်ရမှာလဲ...

မိမိမိတ်ဆွေတွေဆီမှာလည်း အကြံဉာဏ်မတောင်းရဲပေ။

“သား...သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လောက် လိပ်စာသိလား”

“မသိဘူး”

ဒေါ်စုစန်ရော မိမိပါ သားအပေါ် လုံးဝစိတ်ဝင်စားမှုမရှိကြ

အခုကြည့်...

သားမှာ ဘယ်လိုအသိုင်းအဝိုင်းတွေရှိနေလည်းဆိုတာပင်မသိ။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တလေမှပင် မရှိတဲ့ ယောက်ျားလေး

မိမိနိုင်ပါ့မလား။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သားတစ်ယောက်ထဲ အထီးကျန်နေတတ်တာ

သား။

မိမိ ဘာမှမသိခဲ့။

စီးပွားရေးမှာ မိမိဘဝကို မြှုပ်နှံထားခဲ့မိသည်။

သားကိုရှာဖို့ ဘယ်ကနေစရမှန်းမသိအောင်ပင်။

စိတ်တွေကို ငြိမ်ငြိမ်ထားမှ...

စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ပြီးပွားရိုက်နေမိသည်။

အခန်း (၈)

“သံကြိုး...ပြေးပြေး အမြန်လစ်တော့ အခြေအနေမကောင်း
ဘူး”

“ဘာလဲကွ”

“ပြေးစမ်းပါ...ပြေးပြေး ကိုယ်လွတ်အောင်ရုန်း။ နောက်မှ
စုရပ်မှာ ပြန်ဆုံမယ်”

ရဲလေးကပြောပြီး လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

သူလည်း ဘာမှမေးမြန်းမနေတော့ဘဲ ရှေ့တို တစ်ဟုန်တိုး
ထွက်ပြေးသွားခဲ့၏။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ...

ရဲတွေလိုက်လာတာလား...

သံကြီး ခြေကုန်သုတ်ပြီး ရပ်ကွက်တစ်ခုထဲ ဝင်လာခဲ့မိသည်။
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လူစုလူဝေးအုပ်စုတစ်စု လိုက်လာတာ ကြား

ရ၏။

မဖြစ်ဘူး...

အိမ်တစ်အိမ်ထဲဝင်မှ...

ရပ်ကွက်အစွန်မှာ ခြံဝင်းလေးနှင့်ရှိနေသော အိမ်လေးတစ်အိမ်
ထဲ ဝင်လိုက်မိတော့သည်။

အထဲတွင် အဘွားကြီးတစ်ယောက်ထိုင်နေတာ တွေ့လိုက်ရ၏။
သူ့ကို ကြည့်နေသည်။

“မင်း...မင်း ဘယ်သူလဲ ဧည့်သည်လား”

အဘွားကြီးက စမ်းတဝါးဝါးဖြစ်နေ၍ မျက်မမြင်ဒုက္ခိတကြီး
တစ်ယောက်ဆိုတာ သံကြီး သတိထားမိလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အမေ၊ ကျွန်တော် ဧည့်သည်ပါ”

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ မောင်ရင်”

အဘွားကြီးအနားတွင် သူ ဝင်ပြီးထိုင်နေလိုက်သည်။

လူသံတွေက ဒီဘက်သို့ ပြန်လွှင့်မလားတော့ဘဲ ငြိမ်သက်

သွား၏။

“အဘွားမြေးရော”

အဘွားကြီး ဖြစ်နေ၍ မြေးတစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိတာ
ဟုထင်ပြီး မေးလိုက်မိသည်။

စကားကမရှိ။

အကြောင်းအရာ ရှာကြံပြီးပြောရသည်။

“မြေးလေးလား...အပြင်ခဏထွက်သွားတယ်ထင်တယ်၊

မောင်ရင်က မြေးမလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘွား”

အဘွားကြီးသည် အသက်ခုနှစ်ဆယ်လောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

မြေးမလေးတဲ့...

ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပဲထင်တယ်။

အတော်လေးဆင်းရဲနေပုံပင်။

သူ့ဘဝနှင့် တခြားစီပဲ...

“အဘွား ဘုရားရှိခိုးလိုက်ဦးမယ် မြေး၊ မင်းခဏထိုင်စောင့်
ဆိုက်ဦးနော်၊ မြေးမလေး ဈေးသွားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အဘွားကြီး ဘုရားရှိခိုးနေသဖြင့် သူ ခြံလေးထဲဆင်းလာခဲ့
သည်။

ဆူညံဆူညံအသံတွေက ပျောက်သွားပြီဖြစ်၏။

သူ...

ပြန်ထွက်သွားရင်ကောင်းမလား တွေးမိသည်။

ဒီနေ့...

အလုပ်သင်ထွက်လာမိသည်။

ရဲလေးနှင့် ဘတုတ်က လှုပ်ရှားပြီး သူက အခြေအနေကို

စောင့်ကြည့်နေရ၏။

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့အိတ်ကို သွား၍ နှိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရဲလေး နှိုက်တာ...

မသေမသပ်ဖြစ်သွားပြီး အဘွားကြီး သိသွားတော့သည်။

အခြေအနေမကောင်းသဖြင့် သူ ရှောင်ထွက်လာခဲ့၏။

ရဲလေးလည်း သူ့ဆီပြေးလာပြီး လစ်ခိုင်း၍ ခြေဦးတည်ရာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ရပ်ကွက်တစ်ခုထဲရောက်လာခဲ့၏။

ခြံတစ်ခြံထဲ ခပ်တည်တည်နှင့် ဝင်လာခဲ့မိခြင်းသာဖြစ်သည်။

ခဏကြာတော့...

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

“ဟင်...ရှင်...ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စ ကျွန်မတို့ခြံထဲ ဝင်လာရတာလဲ”

ကောင်မချောချောလေးက ပြူးတူးပြုတ်နှင့် မေးနေသည်။

“အမိ”

“ဟင်”

“ခဏလောက်ထိုင်ပါဦး။ ကိုယ် အေးအေးခေးခေး စကား ပြောချင်လို့ပါ”

“ကျွန်မ...ရှင်ကိုမသိဘူး။ ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“ကိုယ်မှာမည် သံကြီး”

“ဟင်”

သံကြီးတဲ့...

မှာမည်ကြီးက ကြောက်စရာ။

ဘယ်ကလူလဲ...

ဘာကြောင့်ရောက်နေတာလဲ...

အဘွားနှင့်ပတ်သက်တဲ့လူတစ်ယောက်လားဟု သူမ တွေးနေ သည်။

မစင်ယော် ထိုလူအား စူးစိုက်စွာကြည့်မိနေ၏။

“ရှင် အဘွားအဖွဲ့လား”

အဘွားက ဘုရားရှိခိုးနေသည်။

“ကိုယ် ဒီကို ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့လာတာပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“အသိတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာတာ၊ မင်းအဘွားကို ဝင်မေး

ဖို့...ခုကိစ္စကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ ကိုယ် ဆောင်ကြည့်နေတာ”

“အဲဒါ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ...မစင်ယော်လည်း ရှင်ကိုမသိဘူး။

ကျွန်အဘွားအသိလည်း ဟုတ်မှာမဟုတ်ဘူး...ရှင် ပြန်တော့”

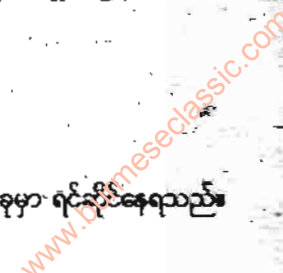
“မင်းမှာမည် မစင်ယော်တဲ့လား”

ကိုယ်က ဝေဟင်လို့ ပြောချင်သည်။

သူ့မှာမည်က သံကြီး ဖြစ်နေ၏။

ဘဝက မှာကြည်းကြေတ္တဖွယ်ဘဝတစ်ခုမှာ ရင်ဆိုင်နေရသည်။

“ရှင် ပြန်ပါ”

“ပြန်မှာပါ မခင်ယော်၊ ကိုယ်က လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊
မင်းကို ဒုက္ခမပေးပါဘူး”

မခင်ယော်မျက်နှာလေးက တင်းတင်းလေးဖြစ်နေသည်။

မာနရှိမည့်ပုံ။

ဆင်းရဲနှမ်းပါးတာကတော့ သိသာလွန်းနေသည်။

“မခင်ယော်”

ဘာလဲရှင်”

“မင်းတို့အိမ်လေးထဲ ကိုယ် ဝင်လာမိတာ ကိုယ် မင်းတို့
မိသားစုလေးအကြောင်း အတော်လေးစိတ်ဝင်စားသွားမိတယ်”

“ကျွန်မကို ဘာမှ ရှင် စိတ်ဝင်စားစရာမလိုဘူး။ ရှင်ပြန်ပါ၊
ကျွန်မလည်း ရှင်ကို မသိဘူး။ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ရှင်နဲ့ ပတ်သက်စရာ
မရှိဘူး”

သူမ...

ခပ်တင်းတင်းလေးပြောမိသည်။

အဘွားနှင့်နေရသော သူမဘဝကို ဘယ်ယောက်ျားမှ အထင်
သေးတာမျိုးတော့ မခင်ယော် လက်မခံနိုင်ပေ။

သူမသည် ရိုးသားဖြူစင်စွာ နေထိုင်စားသောက်ခဲ့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်က အထင်သေးကဲ့ရဲ့မှာလည်း အကြောက်ကြီး
ကြောက်မိ၏။

“ရှင် သွားနော်... မသွားရင် ကျွန်မ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အော်
ပြီး အကူအညီတောင်းလိုက်မှာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ အမိရာ... သွားဆိုသွားပါမယ်၊ ကိုယ့်မှာမည်က
သံကြိုးနော်... မှတ်ထားပါ အမိ”

သူမ အော်ဟစ်လိုက်လျှင် ပြဿနာဖြစ်မှာမို့၍ သူ ထွက်လာ
ခဲ့မိသည်။

အပြင်မှာက...

အခြေအနေတွေက အေးချမ်းသွားပြီဖြစ်သည်။

လှုပ်ရှားမှု မတွေ့ရ။

စုရပ်ကို သွားရမည်။

ရဲလေးနှင့် တုတ်ကြီးလည်း ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုး ရောက်
နေပြီမသိ။

မခင်ယော်တဲ့...

သူ့စိတ်ထဲမှာ မဆီမဆိုင် မခင်ယော်အကြောင်းတွေ စဉ်းစား
နေမိသည်။

တော်တော်ချောတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။

ဆင်းရဲနှမ်းပါးပေမဲ့ မာနတော့ ရှိပုံရသည်။

မျက်နှာထားလေးက တင်းနေ၏။

ချောလိုက်တာ...

ချစ်စရာလေး...

ဒီလောက်ချောတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့ ဒီဘဝ
ရောက်နေရတာလဲ...

“သံကြိုး”

“ဟင်...တုတ်ကြီး”

“မင်း ဘာမှမဖြစ်လို့ တော်ဆေးတယ်၊ တို့က မင်းကိုပဲ

စိတ်ဝှေ့တာ”

တုတ်ကြီးက သူ့ကို တွေ့သွားမှ စိတ်အေးသွားသလိုဖြစ်သွား

ရသည်။

“ရဲလေးရော”

“ရှိတယ်”

“အလုပ်မဖြစ်ကြဘူးလား တုတ်ကြီး”

“ဖြစ်တာပေါ့”

“ဟာ”

သူက မဖြစ်ဘူးထင်မိခဲ့တာ။

တုတ်ကြီးက ဖြစ်သည်တဲ့။

“ရဲလေးပြောတော့ အခြေအနေမကောင်းဘူးဆို”

“အခြေအနေတော့ မကောင်းဘူး၊ လူ့မိသွားတယ်၊ ငါက

တော့ ပစ္စည်းကို အလစ်သုတ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားနိုင်ခဲ့တယ်”

ပစ္စည်းကို ပြသည်။

ပိုက်ဆံအိတ်က ဖောင်းနေ၏။

အတော်ကြီးသည်။

တုတ်ကြီး ဘယ်လိုများရအောင်ယူလာခဲ့သည်မသိပေ။

ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးကို ဝေးကြောင်စွာ သူ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သူ...

ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့မိဘတွေက ဝေါက်ဖွားလာတဲ့လူတစ်

ယောက်။

သူများပိုက်ဆံအိတ်ကို မတရားလုယူခဲ့သောဘဝမှာ ရောက်

နေရသည်။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားရ၏။

နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို တင်းကျပ်စွာ ဖိကိုက်ထားမိသည်။

အခန်း (၉) ❀

သူ...

ကောင်မလေးကို သတိရနေမိသည်။

မစင်ယော်တဲ့...

ဆင်းရဲနွမ်းပါးပေမဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းမွန်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

မျက်နှာလေးက ဖြူနုပြီး ဝိုင်းစက်စက်လေး။

နှုတ်ခမ်းလေးက ထူအမ်းအမ်း။

ဘယ်လိုပြောရမလဲ...

ချစ်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲဟု ထင်မိသည်။

ခြံလေးတစ်ခြံ။

အိမ်စုတ်လေးတစ်ခု။

မျက်မမြင်အတွားအိုကြီး။

ချောမောလှပတဲ့ ကောင်မလေး။

မစင်ယော်...

မင်း ဘာအလုပ်တွေလုပ်လဲ...

မျက်မမြင်အတွားအိုတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေကျွေးမွေးနေတာလား။

သူ စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။

ဖူးစာလား...

ကောင်မလေးထံ ကြံဖန်ပြီး ရောက်သွားရသည်။

“သံကြိုး”

“ဟင်”

“မင်း ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“မမ”

“ပြော”

“ကျွန်တော် အလုပ်အကြောင်းတွေစဉ်းစားနေတာပါ မမ”

“မနေ့က ပြေးခဲ့ရတယ်ဆို သံကြိုး”

“ဟုတ်တယ်”

“အောင်မြင်ရဲ့လား”

“အရမ်းအောင်မြင်တာပဲ မမ၊ ခြေကုန်သူတ်ရတာလေ... မမ

လှေကုန်ပေးထားတဲ့ ပညာအကုန်ပဲလေ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

သံကြိုးအပေါ် မမ အတော်လေး စိတ်ဝင်စားနေပြီဖြစ်သည်။

ယွန်းမမ...

ယောက်ျားတွေကြားထဲမှာနေခဲ့တာ...

အချစ်မရှိ။

နှလုံးသားတွေက သံမဏိကဲ့သို့ မာကျောခဲ့သည်က များနေသည်။

ယွန်းမမအား စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိခဲ့။

ထို၍မရ။

တို့၍မရ။

စိတ်ကူးနှင့်ပင် မပြစ်မှားနဲ့...

ဒီကောင်လေးကျမှ...

ယွန်းမမ စိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီးရင်း လှုပ်ရှားနေမိသည်။

နှစ်သက်မြတ်နိုးနေမိ၏။

သံကြိုး ဘယ်ကလာတာလဲ...

ဘယ်သူလဲ...

ဘယ်လိုကောင်လေးမျိုးလည်းဆိုတာ မသိပေ။

ချစ်နေမိသည်။

စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေမိသည်။

မနက်တိုင်း...

ကောင်လေးနှင့် တွေ့သည်။

ယွန်းမမ စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေမိတော့သည်။

ကောင်လေး ရှေ့မှာ အစတ်အစားတွေကို မလုံးစာလုံ ဝတ်ရ

၏။

စိတ်ဝင်စားအောင်လုပ်ပြမိသည်။

“သံကြိုး”

“ဗျာ”

“မမစိတ်ထဲမှာ မင်းကို အတော်လေးစိတ်ဝင်စားနေမိတယ်”

“ကျွန်တော့်အကြောင်းက မမ စိတ်ဝင်စားလောက်အောင်

ဘာတစ်ခုမှ မရှိနိုင်ပါဘူး မမ”

“ဒါပေမဲ့ မမ စိတ်ဝင်စားစာလား”

“အဟက်”

“မရယ်နဲ့”

“အဟက်”

မမကို သူ လုံးဝစိတ်မဝင်စား။

သူ စိတ်ဝင်စားမိနေတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိနေသည်။

မဇင်ယော်တဲ့...

မင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်ရမလဲ...

ခင်မင်ရင်းနှီးအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားဖူးမိ

သည်။

မမနဲ့ လေ့ကျင့်ပြီးပြီ။

ထုံးစံအတိုင်း...

အအေးတိုက်သည်။

မေ့သည် တခြားကောင်လေးတွေကို ထိုကဲ့သို့ ဧည့်ခံတတ်

ခြင်းမရှိပေ။

အရေးပင်မလုပ်ဘူးတဲ့။

ရဲလေးက ပြောတာ...

“မောင်လေးကို မမ အရမ်းခင်တယ်”

မောင်လေးတဲ့...

အခေါ်အဝေါ်က ချက်ချင်းကြီးပြောင်းလဲသွားရသည်။

စိတ်ပျက်တယ်...

ထိုအသုံးအနှုန်းမျိုးကို သူ သဘောမကျမိပဲဖြစ်ရသည်။

မေမေနှင့် ကိုရာဇာ...

သူ...

ထလိုက်သည်။

“မောင်လေး သွားတော့မလားကွယ်”

“အင်း”

“နေပါဦး”

“ကျွန်တော် အနားယူချင်လို့ပါ မမ”

သူ...

ထွက်လာခဲ့မိသည်။

မမအား ဣန္ဒြေသိက္ခာမဲ့လွန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် သူ

မြင်တွေ့မိ၏။

မခင်ယော်နှင့် ဘာမှမဆိုင်း။

ဆင်းရဲပေမဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာကြီးမားလွန်းတဲ့ မခင်ယော်။

မမတစ်ယောက် မကျေမနပ်နှင့် ကျန်ခဲ့သည်။

မတတ်နိုင်။

မောင်လေးနှင့် မမ ဇာတ်လမ်းတွေကို သူ လုံးဝအမြင်ကတ်

ချမိသည်။

မေမေ...

သူ့ကို လူသိထင်ရှားမရှာခဲ့။

ကောင်းတာပဲ...

သူ့အတွက် မေမေ စိတ်သောကရောက်မှာပေမဲ့တာ သူသိ

ချသည်။

မရှိလေကောင်းလေးပဲနေမှာ...

မေမေ စိတ်ချမ်းသာရင်ပြီးတာပါပဲလေဟု တွေးမိနေသည်။

အခန်းထဲပြန်ရောက်လာ၏။

“သံကြိုး”

“ဟင်”

“တစ်ပတ်လောက်ခြေငြိမ်နေမှဖြစ်တော့မယ်”

သူက...

ဘာမှမလုပ်တာပဲ...

အစေးကနေ စောင့်ကြည့်ရသူ။

လှေလာအကဲခတ်ရသူ။

ဟိုနေ့က သူ ခြေကုန်သုတ်ပြေးတာပင် အဓိပ္ပာယ်မရှိဟုထင်
သည်။

“ကိုယ်က လူသစ်ပဲ”

“ဘာလဲ... မောင်ရင်က ထပ်လိုက်ချင်သေးလို့လား”

“အင်း”

သူ...

အပြင်ထွက်မှဖြစ်မည်။

မစင်ယော်အား တွေ့ချင်နေမိသည်။

ညက...

အိပ်၍ပင်မပျော်။

မစင်ယော်အကြောင်းတွေကို စဉ်းစားနေမိ၍ ဖြစ်သည်။

“မင်းကို မမက အရမ်းအရေးပေးတာပဲနော် သံကြိုး”

“အဟက်”

“မမက ဆရာကြီးဘဒင်ကိုတောင် သိပ်ပြီး အရေးပေးတာ

မဟုတ်ဘူး”

မမ...

သူ အထင်မကြီးမိဘူး။

စိတ်လည်းမဝင်စား။

“မမက ကိုယ့်ဘဝအတွက် ဘာမှအရေးမပါဘူး၊ စိတ်လည်း

မဝင်စားဘူး၊ ဆရာကြီးနဲ့ ပြဿနာတွေ အကြီးအကျယ်ဖြစ်ရမှာတွေ

ကိုယ် မလိုလားဆုံးပဲ”

“တကယ်လား”

“တကယ်”

“မမကို ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေအားလုံးက စိတ်ဝင်စားကြတာနော်”

သူ...

ရေချိုးလိုက်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထိုလူတွေနှင့် အနေအထားကျနေပြီဖြစ်၏။

စိမ်းမနေတော့။

မကောင်းတဲ့ အနံ့အသက်တွေ ညစ်ပတ်ပေရမှုတွေ ညှဲဖျင်း

ပြီး ပေါ့ပေါ့လော့လော့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ

ဘာမှမလိုတော့။

နေသားကျလာသည်။

သံကြိုး အဝတ်အစားလဲပြီးသွားပြီဖြစ်၏။

“သံကြိုး”

“ဘာလဲ ရဲလေး”

“မင်း အဝတ်အစားတွေက အရမ်းသားနားတယ်ကွာ...”

အရိုးတန် လွန်းတဲ့ပစ္စည်းတွေပဲဖြစ်မယ်”

သူ...

ဘာမှမပြော။

သူမေမေသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်။

အောင်မြင်တဲ့လုပ်ငန်းရှင်ကြီး...

သံကြီး”

သူ...

ပခုံးကို တွန်းပစ်လိုက်မိသည်။

“ကိုယ် အလစ်သုတ်လာတာပါ”

“ဟင်”

“မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်လေ...ကိုယ့်ကို ဘယ်သူမှမရှာတာပဲကြည့်...ကိုယ် သာမန်လူတစ်ယောက်ပါ။ ဘာမှ စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိပါဘူး”

မေမေ့ရက်သိက္ခာအတွက် သူ့အတတ်နိုင်ဆုံး ကိုယ်ရောင် ဖျောက်နေခဲ့ရသည်။

သူသည် ပိတ်ပိတ်မှောင်နေသော အမှောင်ထုထဲသို့ မိုက်ကန်းစွာ တိုးဝင်လာခဲ့မိပြီဖြစ်၏။

လွတ်လမ်းမမြင်တော့။

ဆရာဘဒင်က သူ ဘာပြစ်မှုမှ မကျူးလွန်ရသေး၍ အလွတ်မပေးပေ။

အဖွဲ့ဝင်တွေ လက်ဖြောင့်လူယုံတော်တွေနှင့်ထားသည်။

“ကိုယ်နောက်တစ်ဖွဲ့နဲ့ လိုက်သွားဦးမယ် ရဲလေး”

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ အပြင်လောကကြီးကို မင်း စိတ်ဝင်စားနေပြီထင်တယ်”

“ရဲလေး”

“ဟင်”

“ငါ့မှာ ရင်ဖွင့်စရာတစ်ခု ရှိနေသေးတယ်၊ ဘာပဲပြောပြော ငါ မင်းကိုတော့ ယုံကြည်နေမိသလိုပဲ”

“ပြော”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဘယ်က ကောင်မလေးလဲ”

“မစင်ယော်တဲ့”

သူ...

တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အကြောင်းအရာတွေကို ပြန်ပြောပြမိသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...”

“ဘာရယ်တာလဲကွ”

“သဘောကျလို့ပါ”

“မစင်ယော်ကို ကိုယ်က သဘောကျမိတာ ရယ်စရာလား”

“သံကြီး”

“ဘာလဲ”

“မစင်ယော်နဲ့ မင်း ခင်မင်ချင်လား”

“အင်း”

“ဒီနေ့ ကျွဲညိုကြီးနဲ့ လိုက်သွား”

သူတို့ခုတင်အတန်းတွေရဲ့အစွန်တွင် အိပ်နေသော ကျွဲညိုကြီးလှမ်းပြသည်။

“မစင်ယော်က ကျွဲညိုကြီးရဲ့ ညီမကွ”

“ဘာ”

သူ အထင်ကြီးခဲ့သော မစင်ယော်သည် ဒုစရိုက်သမား ကျွဲညိုရဲ့ ညီမတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

မယုံနိုင်။

ကျွဲညိုကြီးသည် ဆားဗစ်ရင့်သော ထောင်ကို ခြင်တောင်လုပ်နေသော လူတစ်ယောက်သာဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဆရာကြီးဘဒင်ရဲ့ လူယုံတော်ကြီး။

“ဟုတ်တယ် သံကြီး...တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်၊ မစင်ယော်က ရိုးသားဖြူစင်တယ်၊ သူ့အစ်ကို ဘာတွေလုပ်နေလည်းဆိုတာ မသိဘူး၊ ကျွဲညိုကြီးက အတွားနဲ့ ညီမကိုတော့ ရှာဖွေကျွေးနေတာပဲ”

“ဆင်းရဲလိုက်တာကွာ”

“ကျွဲညိုကြီးက ဆေးစွဲနေပြီကွ၊ မျက်မမြင်အတွားနဲ့ ညီမကို အရင်လောက် မကြည့်နိုင်တော့ဘူး၊ လစဉ်မှန်မှန်တော့ ထောက်တယ်”

သူ...

အရမ်းကို အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားမိသည်။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ...

မထင်မှတ်နိုင်။

မစင်ယော်တို့ မြေးအတွားကတော့ ကျွဲညိုကြီးလုပ်ရပ်တွေကို မသိဘူးတဲ့။

“မစင်ယော်က မာနကြီးတယ်၊ ကျွဲညိုကြီးကလည်း သူ့ညီမဆို လုံးဝအထိမခံဘူး၊ သူ့လို ဘဝထဲကကောင်တွေနဲ့ ငြိသွားမှာ အကြောက်ဆုံးပဲတဲ့”

သူ...

ကျွဲညိုကြီးနှင့်ပဲ လိုက်သွားရမလို့ ဖြစ်နေမိတော့သည်။

မစင်ယော်...

ကိုယ် အရမ်းစွဲလမ်းနေမိပြီ...

မင်းကို မတွေ့ရင် မနေနိုင်လောက်အောင်ပဲကွာ...

“သံကြီး”

“ဟင်”

“ဘယ်လိုလဲ”

“လိုက်မယ်ကွာ”

“ကျွဲညိုကြီးက ဒီနေ့ သူ့ညီမဆီ ငွေသွားပြီးထောက်ပံ့လိမ့်မယ်”

သူ လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်မိသည်။

ကျွဲညိုကြီးနဲ့ခင်အောင် ပေါင်းရမယ်။

ရဲလေးက သံကြီးတစ်ယောက် ကျွဲညိုကြီးနဲ့ လိုက်လိုကြောင်း ဖြောမိသည်။

ကျွဲညိုကြီးအကြည့်တွေက သူ့ထံ ဆတ်ခနဲ ရောက်လာ၏။

“မင်း မနားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“မင်းက ဒီလုပ်ငန်းကို တော်တော်ဝါသနာပါတယ်ထင်တယ်
မောင်ရင်”

ကျွဲညိုကြီးကတော့ ဒီကောင်လေးဘဝကို စိတ်ဝင်စားနေမိ
သည်။

ဆရာဘဒင် ဘယ်ကခေါ်လာတာလဲ...
နောက်ကြောင်းရှာစေင် ဘာမှမသိပဲဖြစ်နေမိသည်။

“သံကြိုး”

“ဗျာ”

“မင်းကို ငါ သနားတယ်”

“ကိုကျွဲကြီး”

“ပြော”

“ကျွန်တော် မနေ့က ထွက်ပြေးရင်း ကိုကျွဲကြီး အဘွားနဲ့
ညီမဆီ ရောက်သွားတယ်လေ”

“ဟင်”

အဘွား...

ညီမလေး...

သူ့ဘဝကို အဘွားနှင့် ညီမလေး ဘာမှမသိပေ။

မျက်မမြင်အဘွားနှင့် ညီမလေးအား ထောက်ပံ့ဖို့ ကြိုးစားရုန်း
ကန်ရင်း ဒီဘဝဆိုးကြီးထဲ ရောက်သွားခဲ့ရသည်။

ရုန်းထွက်၍မရတော့။

နှစ်နေပြီ။

အဘွားနှင့် ဇင်ယော်သာ သူ့အလုပ်အကိုင်အကြောင်းသိလျှင်
ထောက်ပံ့တဲ့ငွေတွေကို လက်ခံမှာမဟုတ်။

“ကျွန်တော်...မဇင်ယော်နဲ့ ခင်မင်ချင်တယ်”

“ဘာကွ...မင်းလို ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်နဲ့ ငါ့ညီမ
လုံးဝမပတ်သက်စေရဘူး သံကြိုး”

ညီမလေးအား အစွန်းအထင်းဖြစ်သွားမှာ ကျွဲညို အစိုးရိမ်ဆုံး
ထင်။

ဖြူစင်သန့်ရှင်းနေစေချင်သည်။

ငြိမ်းချမ်းတဲ့ဘဝလေးတစ်ခုကို ညီမလေး ပိုင်ဆိုင်စေချင်၏။
လင်ကောင်းသားကောင်း ရစေချင်မိနေသည်။

သူ့အပိုင်းအပိုင်းတွေနှင့် လုံးဝမပတ်သက် မဆက်ဆံစေရပေ။

“မင်း မလိုက်ရဘူး...မင်း...မင်း...”

ဒီကောင်လေးကို ကြည့်ရတာ လူရည်သန့်လေးဟု ထင်မိ
နေသည်။

သူ တစ်ခုခုဖြစ်လျှင်...

အဘွားနှင့် ညီမလေးအတွက် စိတ်ပူပင်နေမိသေးသည်။

သံကြိုး...

မင်းကို ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်မဖြစ်စေချင်ဘူး...

ဆရာကြီးဘဒင် လက်ထဲရောက်လာမှာတော့ လူကောင်း သူ
မကောင်းတော့ ဖြစ်မလာနိုင်။

“ကပါကွာ...မင်းလိုက်ခဲ့ပါ”

ဒီကောင်လေးကိုတော့ ကျွဲညိုကြီး စောင့်ရှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားမိလိုက်သည်။

နို့ အခန်း (၁၀) နို့

“ဟင်...ရှင်က အစ်ကိုကြီးရဲ့သုငယ်ချင်းဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့ ပြောရတာလဲ”

မဇင်ယော် အစ်ကိုကြီးနှင့်ပါလာတဲ့လူအား မရှေ့က မချေမငံ အက်ဆံလိုက်မိသည်။

အားနာသွားမိ၏။

သူက...

အစ်ကိုကြီးမိတ်ဆွဲပဲ။

“အတွားရော”

“အခန်းထဲမှာ”

“အစ်ကိုကြီး သွားတွေလိုက်မယ်၊ အဘွား နေမကောင်းဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ အဘွား နေမကောင်းဘူး...အိပ် ရာထဲမှာလဲနေတာ နှစ်ရက်လောက်ရှိပြီ အစ်ကိုကြီး”

“ဟင်”

သံကြီးအား ညီမလေး စည်ခဲထားလိုက်ဦးဟုပြောကာ အခန်း ထဲဝင်သွားသည်။

မဇင်ယော်သည် အားနာတောင်းပန်သောမျက်ဝန်းတွေနှင့် သူ့ အား ကြည့်နေ၏။

“မနေ့က ကျွန်မ မထေမဲ့မြင်ဆက်ဆံမိသလို ဖြစ်သွားရတာ တောင်းပန်ပါတယ်နော် ကိုသံကြီး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မဇင်ယော်...အခုလို ခင်မင်ခွင့်ရတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

မဇင်ယော်နှင့် ခင်မင်ခွင့်ရတာပဲ ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ ဝမ်းသာနေမိ၏။

ကိုကျွဲကြီး ဘာတွေလုပ်နေလည်းဆိုတာ မဇင်ယော် မသိဘူး တဲ့။

ဆင်းရဲလွန်းသည်။

ဆရာကြီးဘဒင်ကတော့ အချမ်းသာကြီး ချမ်းသာနေ၏။

ကိုကျွဲကြီးဘဝကမလွယ်။

ညီမဖြစ်သူ ဘဝပျက်မှာကိုလည်း အစိုးရိမ်ကြီး စိုးရိမ်နေသည်။

“ကျွန်မ ကော်ဖီသွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“မဖျော်ပါနဲ့တော့ မဇင်ယော်၊ ကိုယ်တို့သောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကော်ဖီလေးတစ်ခွက်လောက်တော့ ထပ်ပြီး သောက်ပါဦး”

မဇင်ယော် မနေတတ်။

သူက သူမအား စူးစိုက်စွာ ကြည့်လွန်းနေ၍ဖြစ်သည်။

မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်လာမိသည်။

ဘယ်လိုလူလဲ...

မဇင်ယော်က အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့ စည်းကမ်းတင်းကျပ်မှုအောက် မှာ ဝိုင်းကောင်းကျောက်ဖိကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။

အစ်ကိုကြီးက ရပ်ကွက်ထဲမှာရှိတဲ့ ကောင်လေးတွေ စနောက် ဖျှင် ပြဿနာအကြီးအကျယ် ရှာတတ်၍ ကျွဲကြီးဆို ကြောက်ကြ သည်။

ဘယ်သူမှ မစရဲကြ။

“ညီမလေးကို အတည်တကျ လက်ထပ်မဲ့သူရှိရင် လက် ထပ်...အစ်ကိုကြီးခွင့်ပြုတယ်၊ အဖျော်လာကြရင်တော့ မသာဖြစ်ပြီ နော်”

အစ်ကိုကြီးက ကြိမ်းဝါးထား၍ မဇင်ယော်အား မထေမဲ့မြင် ထောင်ရဲကြ။

သူမကလည်း မာနနှင့်နေသည်။

ယောက်ျားလေးတွေကို အရေးမစိုက်ဘဲ အဘွားအိုကြီးအား ပြုစုနေမိ၏။

သူမတို့တွင် မိဘတွေမရှိကြ။
ငယ်စဉ်လေးထဲက ဆုံးပါးသွားခဲ့ကြသည်။
မောင်နှမနှစ်ယောက် အဘွားလက်ထဲတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရ၏။
လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကမှ အဘွား မျက်စိကွယ်သွားသည်။
အစ်ကိုကြီးပဲ ကျွေးမွေးရှာဖွေနေရ၏။
မဇင်ယော်...

ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပြီ။
သင်တန်းတွေတက်ပြီး အလုပ်ဝင်ဖို့ဟာ အဘွားက နေ
မကောင်းဖြစ်နေသည်။

အစ်ကိုကြီးက အလုပ်မလုပ်နဲ့ဦးတဲ့။
သူမ...
ကော်ဖီဖျော်ရင်း အတွေးတွေနှင့် ငိုနေမိသည်။

“ဇင်ယော်”
“ဟင်...အစ်ကိုကြီး”
အစ်ကိုကြီးဝင်လာသည်။

သူမ...
အသိဝင်သွားသည်။

“ကော်ဖီဖျော်လေ...စဉ်သည်ကို အပြင်မှာထားပြီး ဘာဝင်
လုပ်နေတာလဲ”

“ဟို...ဟို...အဘွားအကြောင်း တွေးနေလို့ပါ။ အခုတလော
ချူချာနေတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်”

ဇင်ယော် စကားပြောင်းသွားအောင် စိတ်ထဲထင်တာတွေ ပြော
လိုက်ရသည်။

“အစ်ကိုကြီး”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်မ အလုပ်တစ်ခုခုတော့ ဝင်ချင်တယ်”

“နေပါဦး...အဘွားမှ နေမကောင်းသေးတာပဲ”

အဘွား အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတာ ကျွဲကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်
မိသည်။

မိမိငွေကြေးထောက်ပံ့ဖို့ကလည်း အခုတလော အလုပ်တွေ
မကောင်းပေ။

အဖမ်းအဆီးတွေများနေသည်။

အဘွားအတွက် ဇိတ်ပူမိ၏။

ပြီးတော့...

ညီမလေးအံ့တွက်။

ချောမောလှပတဲ့ ညီမလေး ဘဝပျက်သွားမှာ သူ အကြောက်

ဆုံးပင်။

ဆရာကြီးဘဒင်က စည်းကမ်းတင်းကျပ်လွန်းတာတွေ့ရသည်။

ပေးဆပ်ရတာတွေ များနေ၏။

ကျွဲကြီးက မလွယ်။

သေးစွဲနေပြီဖြစ်သည်။

ငွေကြေးက ရှာမလောက်။

သူ့အကြောက်ဆုံးက ညီမလေး ဘဝပျက်သွားမှာပင်။

ဒုစရိုက်လောကထဲက သူ့လိုဘဝတူတွေနှင့် လက်မထပ်စေ

လိုပေ။

သံကြိုး...

လူရည်သန်လေးပဲ...

ဒီကော့ကတော့ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေ ဘာမှမလုပ်ရသေးပေ။

“အပြင်လာခဲ့တော့ ညီမလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။

ကော်ဖီခွက်လေးကို စည့်သည်ရှေ့မှာ ချထားသည်။

“သုံးဆောင်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သံကြိုး...

မစင်ယော်အား အကြီးအကျယ် ကြွေးမြီဖြစ်သည်။

မိန်းမချောလေး မစင်ယော်ရဲ့ဘဝကို သူ စိတ်ဝင်စားနေမိ၏။

စောင့်ရှောက်ချင်သည်။

သူ့မှာ...

တွယ်တာမဲ့ဖြစ်နေသည်။

မေ့မေ့ အရိပ်အာဝါသနှင့် ကင်းနေတဲ့ဘဝ။

ဦးဘဒင်ရဲ့ လောင်းရိပ်အောက်မှာ မိနေခဲ့ရသည်။

ကော်ဖီသောက်၏။

စားရတာ အားနာနေမိသည်။

မစင်ယော်တို့က ဆင်းရဲ၏။

အဘွားကလည်း အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေသည်။

သံကြိုး ဘယ်လိုကူညီရမလဲ

သူ့မှာ ငွေမရှိ။

အိမ်ကနေယူမလာပေ။

ဘာမှမရှိ။

“သံကြိုး သွားကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သံကြိုး ထွက်လာခဲ့မိသည်။

“သံကြိုး”

“ဗျာ”

“ငါ မင်းကို မထိခိုက်စေချင်ဘူး သံကြိုး”

“ဗျာ”

ကျွဲကြီး ထိုအလုပ်တွေနှင့် ပြဿနာအကြီးအကျယ်စာကန်ခဲ့လျှင်

အဘွားနှင့် ညီမလေး ဒုက္ခရောက်တော့မည်။

“မင်းကို ငါ ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောပါ ကိုကျွဲကြီး”

“မင်း ဥပဒေနဲ့ မကင်းတဲ့အလုပ်တွေမလုပ်နဲ့”

“ဆရာကြီးဘဒင်က လက်ခံမလား”

လုပ်မယ်”

“မင်း ငါနဲ့လုပ်၊ မင်းက ဘေးကပဲကြည့်နေ...ငါ လက်တွေ့

“ကိုကျွဲကြီး”

“ဖြော”

“ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ဘူးဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေမှာ မလုပ်ပါရမေနဲ့...ကျွန်တော် မလုပ်လို့လည်း မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

ဆရာကြီးဘဒင်ကိုလည်း ကြောက်နေရသေးသည်။

သူ...

လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ရမှာပဲဖြစ်သည်။

“သွားမယ်ကွာ...မင်း အခြေအနေမကောင်းရင် လစ်သာလစ်သာ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ ထောက်မနေနဲ့...အတတ်နိုင်ဆုံး မင်း မလုပ်ဘဲ အကောင်းဆုံးပဲ”

ကျွဲကြီး စိတ်ထဲမှာ လေးနေသည်။

အဘွား နေမကောင်းဘူး။

သူသာ တစ်ခုခုဖြစ်လျှင်...

“သံကြိုး”

“ဗျာ”

“တကယ်လို့ ကိုယ် တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် အဘွားနဲ့ ညီမလေးတို့ မင်းစောင့်ရှောက်ပါ”

“စိတ်ချပါ ကိုကျွဲကြီး”

“ငါ မိုက်တယ် သံကြိုး”

“ဗျာ”

“မကောင်းတဲ့ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေတင်မကတော့ဘူး၊ ငါ ဖူးယစ်ဆေးတွေပါ စွဲနေပြီ၊ ရုန်းထွက်လို့မရတော့အောင် နစ်နေပြီ သံကြိုး”

သံကြိုးကို သူ့ကဲ့သို့ မနစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ဖြစ်ပေါ်နေမိသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီဘဝထဲရောက်လာရတာလဲကွာ”

ဆရာကြီး ဦးဘဒင်သည် ကျွဲကြီးဘဝကို ကယ်တင်စောင့်ရှောက်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

အဘွား ဒုက္ခတဖြစ်သွားလို့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေချိန်တွင် ငွေကြေးတွေ အမြောက်အမြား ထောက်ပံ့ခဲ့၏။

ထောင်မြင်လို့ ရာစွန့်တာ...

နောက်ပိုင်း သူ့ဘဝနှင့် ရင်းပြီး ပေးဆပ်ခဲ့ရတော့သည်။

မလွယ်တော့။

နစ်သထက် နစ်လာသည်။

ကျွဲကြီးထောင်နန်းစံရတာ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ။

မိသားစုဘဝ ဘာထူးလဲ။

ဆင်းရဲတာက ဆင်းရဲတာပဲ။

သူ့လုပ်ရပ်တွေအတွက် အဘွားနှင့် ညီမလေး ဘာမှမသိ။
သူ...

ထောင်ကျတာက နှစ်အကြာကြီးမဟုတ်။
လအနည်းငယ်ပဲ။

အကယ်၍...

နှစ်အများကြီးကျသွားလျှင်...

“အား”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုကျွဲကြီး”

“ငါ့စိတ်တွေ အရမ်းလေးနေတယ် သံကြိုး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဘွား နေမကောင်းဘူး၊ ငါ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်ခက်မယ်”

“ကိုကျွဲကြီး”

“ပြော”

“အကယ်၍ ခင်ဗျား ထောင်ကျတဲ့အခါ အဘွားနဲ့ မဝင်ဖော်
တို့ကို ဘယ်လိုထောက်ပံ့ထားလဲ”

“ငါပေးထားတဲ့ငွေကို ချွေတာစားတယ်ကွာ၊ ဆရာဘာဒင်က
မသေစာလောက်တော့ ထောက်ပံ့တာပေါ့ သံကြိုး၊ ငါ့ကိုတော့ ခန့်
ထွက်သွားတာလို့ ပြောပေးတယ်၊ နှစ်အကြာကြီးတော့ ငါ အဖြစ်ပေး
မခံရသေးဘူး”

စိတ်မောစရာ။

မလွယ်ပါလား။

“အဘွားအတွက် ပူတယ်၊ ညီမလေး ဘဝပျက်မှာစိုးရိမ်နေ
မိတယ် သံကြိုး”

မင်းကိုတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ယုံကြည်လေးစားနေမိသလိုပဲ
သံကြိုး။

ငါ့ဘဝလို မနစ်စေချင်ဘူး။

“ကိုကျွဲကြီး ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့... ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်ရင်
ကျွန်တော် သေသေချာချာ စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်”

“မင်းလည်း တစ်နေ့ ငါ့ဘဝလိုဖြစ်မှာပဲ”

ကျွဲကြီး စိတ်မောစွာ ဆိုမိသည်။

သူ့ကို အတ္တကြီးတယ်ပဲပြောပြော...

ဒုစရိုက်သမားတွေနဲ့တော့ သူ့ညီမလေးကို လက်ထပ်လိုစား

“သံကြိုး”

“ဗျာ”

“မင်း ငါ့ကို ကတိတစ်ခုပေးရမယ်”

“ပြော”

“ငါ့ညီမလေးကို ချစ်သူအဖြစ် ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားပါဘူး
လို့ကွာ”

“ဗျာ”

သူက...

ချစ်နေတာ...

ကိုကျွဲကြီးက ရိုက်မိပုံပင်။

“ငါ့ညီမလေးဘဝကို ဖြူစင်သန့်ရှင်းပြီး အေးချမ်းသာယာစေချင်တယ် သံကြိုး”

သံကြိုးရင်ထဲမှာ နာကျင်စူးနှင့်စွာ ခံစားလိုက်ရတော့သည်။

“မောင်ရင်တို့ ဒုစရိုက်သမားတွေနဲ့ ငြိစွန်းသွားရင် ကိုယ့်ညီမလေးဘဝ နစ်မြန်းရမှာပဲ”

“ကိုကျွဲကြီးတလည်း စိတ်ပူမနေစမ်းပါနဲ့၊ ဘဝဆိုတာ သူ့ဟာသူ ပြဋ္ဌာန်းထားပြီးသားပါဗျ”

ကျွပ်ကတော့ ခင်ဗျားညီမလေးကို ချစ်နေမှာပဲဗျဟု စိတ်ထဲမှ ပြောမိသည်။

မခင်ယော်ကို သူ ချစ်မိနေ၏။

ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့။

သူ...

ဝေဟင်အာကာဆိုရင် ကိုကျွဲကြီး သဘောကျမှာမဟုတ်လား။

“သံကြိုး”

“ဗျာ”

“ကတိပေးလေကွာ”

“အဟက်”

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ကိုကျွဲကြီးက စိတ်ပူနေလို့ပါ”

“ဟေ့ကောင်...မင်း မအူမလယ်တော့မလုပ်နဲ့နော်၊ ငါက

တို့အဖွဲ့သားတွေကို ပြောပြီးသားပဲ၊ ငါ့ညီမကို ထိရင် မင်းတို့ မသာပေါ်ပြီသာမှတ်”

သံကြိုးကိုတော့ ကျွဲကြီး နည်းနည်းတော့ စိတ်ချနေမိသည်။

ဒီကောင်လေးက မဆိုးဘူး။

အေးချမ်းတည်ငြိမ်တယ်။

“အလကားစတာပါ...ကိုကျွဲကြီး၊ ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်မှာပါ၊ မခင်ယော် ဒုက္ခရောက်အောင်တော့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူး”

“မင်းကိုယ့်တယ်”

ကျွဲကြီး နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ခွင်အတွက် လှုပ်ရှားနေမိသည်။

ဆရာကြီး ဘဒင်အတွက် လူအင်တိုက်အားတိုက် ရွာဓမ္မပေးနေရ၏။

မိသားစုအတွက်မဟုတ်။

နည်းနည်းပါးပါးပဲရတာပါ။

သူ့ဆေးဖိုးကလည်း ရှာဓမ္မနေရသေးသည်။

အဘွား နေမကောင်းဘူး။

ငွေများများရှာမှ...

မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို သူ မျက်စိကျနေမိသည်။

ဆွဲထားတဲ့ဆွဲကြိုးက ငါးကျပ်သားလောက်ရှိမည်လင်၏။

ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာ...

ကားပေါ်တက်တော့မည်။

တော်တော်ကပ်စေးနည်းတဲ့မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ပဲ။

ဒီလောက်ဝတ်စားထားပြီး ဘတ်စ်ကားတိုးစီးဖို့ စဉ်းစားနေသည်။

ကျွဲကြီးတို့အကြိုက်ပဲဟု စိတ်ထဲက တွေးရင်း ပီတိဖြစ်နေမိ

သည်။

ဘတ်စ်ကား ထိုးရပ်လာ၏။ အဘွားကြီး ကားပေါ်တက်သည်။

သူ့...

လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

လက်ထဲမှကိုင်ထားသော ရွှေဖြတ်တဲ့ကတ်ကြေးအသေးစားလေးနှင့် ဖြတ်လိုက်၏။

ဆွဲကြီးကြီးက လျော့နေပါလာသည်။

“ဟင်... ကျွန်မ ဆွဲကြီးဖြတ်သွားပြီ... လုပ်ကြပါဦး။ ဟိုမှာ အသားမည်းမည်းနဲ့လူ လုပ်ကြပါဦး... လိုက်ဖမ်းမေးကြပါဦး”

ကျွဲကြီး ခြေကုန်သုတ်ပြေးပေမဲ့ မလွတ်တော့။

လူအုပ်ကြီးက ဝိုင်းအုံ့ခဲလိုက်လာသည်။

အဝေးကနေ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသော သံကြီး ဆွဲကပ် မချောင်တော့။

ပြေးမှ...

ကျွဲကြီးအခြေအနေကတော့ အဆိုးဆုံးအခြေအနေ ရောက်သွားသည်။

အခန်း (၁၁)

ကျွဲကြီး မှောက်နေသည်။

လူတစ်ယောက်ကိုလည်း စားနှင့်ထိုးလိုက်သေး၏။

ဝိုင်းဖမ်းလာကြတဲ့လူတွေကို လက်တုံ့ပြန်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွဲကြီးတော့ မလွယ်ဘူး...

သူ့...

ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ...

အဘွား...

မစင်ယော်...

မျက်စိထဲ မြင်လာသည်။

“တစ်စုံတစ်ခုပြဿနာဖြစ်လာရင် မင်း ကိုယ်လူတိုရုန်း။ မှောက်

လှည့်မကြည့်နဲ့နော် သံကြီး”

ကျွဲကြီးက ပြောခဲ့သည်။

သူ...

စိတ်ထင့်နေပုံပင်။

ကျွဲကြီးအား လူအုပ်ကြီးထဲမှ မထုတ်ပြီး ကားပေါ်တင်ကြသည်။

ရဲတွေ ရှုပ်ယှက်ခက်နေ၏။

သံကြိုး ကယ်၍မရတော့။

“ငါတစ်ခုခုဖြစ်ရင် အတွားနဲ့ ညီမလေးကို စောင့်ရှောက်ပါ”

အတွား နေမကောင်းဘူး...

မဇင်ယော်ကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

ထုံးစံအတိုင်း...

ကိုကျွဲကြီး ခရီးထွက်သွားပြီလို့ပဲ ပြောရမှာပဲ။

သူ့ခြေလှမ်းတွေ နှေးကွေးလာရသည်။

မေမေဆီ ပြန်ရင်ကောင်းမလား။

အခု...

သံကြိုး ဘာဖြစ်မှုမှ မကျူးလွန်ရသောအချိန်ဖြစ်သည်။

သက်ဆိုင်ရာတွေဆီသွားပြီး အဖြစ်မှန်တွေ ထုတ်ဖော်ပြောပြပြီး ဘဒင် ဆိုတဲ့ ဒုစရိုက်သမားကြီးကို အဖမ်းခိုင်းရင်ကောင်းမလား

လူငယ်တွေ...

ဘယ်လောက်ပျက်စီးနေပြီလဲ...

မပိုင်ပဲနှင့် သွားလုပ်လို့လည်း မဖြစ်သေးပေ။

မေမေကို ထိခိုက်နိုင်သည်။

သူ...

မှားပြီပဲ...

မေမေကို ဆန့်ကျင်ပြီး ထွက်လာမိတာ အခက်အခဲ ဒုက္ခတွေ နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။

ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေမလုပ်ချင်။

စိတ်ရှုပ်စရာ။

ပြဿနာတွေဖြစ်တော့ ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံပဲ။

ဆရာဘဒင်က လွတ်နေသည်။

ဘယ်သူမှလည်း မဖော်ထုတ်ကြ။

နောက်မှာကျန်ခဲ့တဲ့လူတွေ ဒုက္ခရောက်မှာစိုး၍ပဲဖြစ်မည်။

“သံကြိုး”

“ဟင်”

ရဲလေး...

“ကျွဲကြီး”

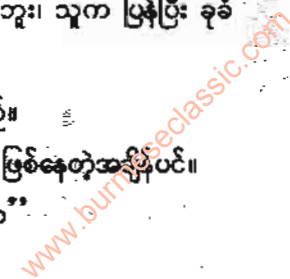
“သိတယ်... ဒီတစ်ချိန်တော့ မလွယ်ဘူး၊ သူက ပြန်ပြီး ခုခံတို”

ရဲလေးက သူ့အနားရောက်လာသည်။

သူတစ်ယောက်ထဲ လောင်ချာချာနှင့်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်ပင်။

“ဒီအလုပ်တွေ ငါမလုပ်ချင်ဘူးကွာ”

သူ...

ပြောမိသည်။

“ငါလည်း မလုပ်ချင်တော့ဘူး သံကြိုး”

“ဟင်”

ရဲလေး ပါးစပ်မှ ထိုကဲ့သို့သောစကားတွေ ထွက်လာလိမ့်မည် ဟု မထင်ပါ။

“မင်း”

“ငါ့ဘဝမှာ ထွက်ပေါက်မရှိဘူး၊ ဆရာဘဒင်ကို ကြောက် တယ်ကွာ”

“ရဲလေး”

“ပြော”

“တို့နှစ်ယောက်...”

“ထွက်ပြေးဖို့လား”

“သက်ဆိုင်ရာတွေကို ဖွင့်ပြောပြီး...”

ရဲလေးက သူ့ကို စူးခနဲတစ်ချက်စိုက်ကြည့်သည်။

“ဆရာဘဒင် ဘယ်မှာနေလည်းဆိုတာ တို့မှမသိတာ”

“တို့နဲ့အတူတူနေတာမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး...နေချင်တဲ့နေရာမှာနေတာ၊ အဖွဲ့ဝင်တွေအား လုံး ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး”

“ကိုမလတို့ တုတ်ကြီးတို့ရော”

“မသိဘူး...မင်း ဒီကိစ္စတွေကို ဘယ်သူမှ သွားမပြောနဲ့နော်”

ကြမ်းကြားလေးကြား ပြဿနာတွေဖြစ်ရင်မလွယ်ဘူး”

ဆရာဘဒင် အသိုင်းအဝိုင်းတောင့်တင်းကြောင်း ပြောနေသည်။

မေမေ...

အခု...

အဘွားနှင့် မစင်ယော်...

မျက်မမြင်အဘွားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဒုက္ခတွေ့။

သံကြိုး စိတ်လျှော့မှ။

“ရဲလေး”

“ပြော”

“မင်းရော ပြစ်မှုတွေ ဘယ်လောက်အထိ ကျူးစွန့်ထားပြီး

ဖြစ်လဲ”

“နုပါသေးတယ်”

နုသာနုတယ် ရဲလေးက အလုပ်ဖြစ်နေတတ်လေသည်။

လျှင်မြန်၏။

“မင်းမိဘတွေရော”

“သေပြီ...မင်းရော”

“မင်းလိုပါပဲ”

မေမေအကြောင်းတွေကို မပြောချင်။

မေ့ပစ်ထားချင်သည်။

“ဒီဆွဲကြိုးလေးကို သွားရောင်းပေးပါလား ရဲလေး”

“မင်း ဘယ်ကရလာတာလဲ...အကြံအဖန်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ် ပါလာတာပါ၊ ကိုယ်က အလုပ်သင်

ဝဲရီးသားတာပဲ၊ အခုတလော အပြေးချန်ပီယံပဲ ဖြစ်နေရတယ်”

“အစဆိုတော့ ဒီလိုပါပဲ”

“ကိုယ်... ကွဲကြီးအတွားနဲ့ ညီမကို ထောက်ပံ့ချင်တယ်ကွာ”

“အဟက်”

“မျက်မမြင်အတွားကြီး သနားတာပါ”

“ကွဲကြီးကပြောထားတယ်၊ သူ့အဖွဲ့ထဲကကောင်တွေ သူ ညီမကိုထိရင် အသေသတ်မှာတဲ့”

ကိုယ်...

မစင်ယော်ကို ချစ်နေမိပြီ။

ဖူးစာပဲလား။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိသွားတုန်း

ဆိုတာ အံ့ဩစရာပဲ။

“သံကြိုး”

“ပြော”

“မင်း... ဆရာဘာဒင်ကို ဆန့်ကျင်ဖို့တော့ လုံးဝစိတ်မကူးနဲ့နော်၊ ဆရာကြီးက အင်အားတောင့်တယ်၊ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် က ဒုက္ခလာပေးမှာပဲ”

“အင်း”

“အတတ်နိုင်ဆုံး အန္တရာယ်ကြည့်ရှောင်... မင်းအတွက် စိတ် ပူတယ်”

မေမေ...

သားဘဝ ပြန်ပြီး အဖော်ဆယ်လို့မှ ရပါတော့မလားမသိမိ

ဘူး။

မေမေက သူ့အား လူသ... ခင်ရှားမရှာနဲ့။

ငြိမ်သက်နေသည်။

ကိုရာဇာ့ကြောင့်ပဲနေမယ်

တကယ်ဆို...

သူ...

သားတစ်ယောက်အနေနှင့် မိခင်အား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်

သင့်သည်ဟု ထင်မိလာရသည်။

မေမေကတော့ သူ့ကို မေ့နေမှာပါ။

ကိုရာဇာနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရောပေါ့။

မေမေနှင့် ပတ်သက်ပြီး အရှက်ကြီးရှက်၍ သူ ထွက်ပြေးလာ

ခဲ့မိသည်။

“သံကြိုး”

“ဘာလဲ”

“မင်းဆွဲကြိုးရောင်းတာတောင် ဆရာကြီးကို ကော်မရှင်တေ

ရမှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထုံးစံပဲ... မင်းပစ္စည်းလို့ ထင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဆရာကြီးက ခေါင်းပုံဖြတ်လွန်းတယ်ကွာ

“ရှါး”

ရဲလေး ကြောက်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းကိုစောင့်ကြည့်နေ၊ ခု့ဝင်တွေ အများကြီးပဲရှိတယ်၊ မင်း မသိနိုင်ဘူး၊ ဆရာကြီး မဂေ ငါးကြောင်းတွေ ငါ့တစ်ယောက်ထဲ ကိုပဲ ပြောနေတဲ့ သံကြီး”

“အင်း”

ရဲလေးက သူ့ဆွဲကြိုးအ လျှို့ဝှက်စွာ ရောင်းပေးသည်။ သူ့အသက် ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့က မေမေ ပေးထားသော ဆွဲကြိုးဖြစ်၏။

သုံးကျပ်သားကို အကျစ်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းယုလေ ရဲလေး”

“ဇယုဘူး...မင်း ကျွဲကြီးရဲမိသားစုကို ထောက်ပံ့မလို့မဟုတ် လား”

“အင်း”

“မင်းပဲသုံးပါ”

ရဲလေးက ဘဝတူချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ရှိသည်။

“ငါသွားမယ် ရဲလေး”

“သွား”

သံကြိုးထွက်လာခဲ့မိသည်။

မဇင်ယော်ဆီပါ။

ကိုကျွဲကြီးက သူ့အဘွားဆေးဖိုးအတွက် ငွေရှာတာတဲ့။

ငွေကမရ။

သေပြီလားမသိဘူး။

မသေရင်တောင် ထောင်နန်းကတော့ နှစ်အကြာကြီးစံရတော့ နှစ်။

မတွေးရဲစရာပဲ။

မဇင်ယော်ဆီရောက်တော့ အဘွားနေမကောင်းလို့ ပြုစုနေသည်။

“မဇင်ယော်”

“ဟင်...သံကြိုး”

“အဘွားရော”

“အိပ်နေပြီ”

သူမ အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

အဘွားအတွက် သူမ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေရ၏။

ငွေကမရှိ။

အစ်ကိုကျွဲကြီးပေးတာလည်း လောက်လောက်ငင မရှိပေ။

“အစ်ကိုရော”

“ခရီးထွက်သွားပြီ”

“ဟင်”

စောစောကလည်း အစ်ကိုက ဘာမှပြောမသွားပေ။

“မင်းအစ်ကို စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအတွက် နိုင်ငံခြားကို သွက်

ငွေရှာမယ် မဇင်ယော်”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို ငွေပေးခိုင်းလိုက်တယ်”

“ကျွန်မကို ဘာမှမပြောပါလား ကိုသံကြီး...အင်းလေးကိုကြီးက ဒီလိုပဲ...အရင်ကလည်း သွားနေတာပဲ”

ကိုကြီးကတော့ မစင်ယော်တို့နှင့် မကြာခဏခွဲပြီး ခရီးထွက်နေကျပင်။

ငွေရှာနေရတာပဲ။

“မစင်ယော်”

“ရှင်”

“မင်းအစ်ကိုကြီးက သူ့အဖွဲ့တောင့်တန်း နိုင်ငံခြားကို သွားတာတဲ့၊ မင်းတို့အတွက် ဒီထက်ပိုပြီး ချမ်းသာအောင်လို့ပေးမယ်”

“မစင်ယော်လည်း မချမ်းသာချင်ပါဘူး၊ ကိုကြီး ဒီထောက်အထိ ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်စေချင်တော့ပါဘူး”

ကိုကြီးက ကုမ္ပဏီမှာ ညစောင့်အဖြစ် အလုပ်လုပ်နေတာ မစင်ယော်ကတော့ မလုပ်စေချင်။

မကြာခဏ ခရီးအကြာကြီးထွက်နေရတတ်လေ့ရှိသည်။

“ရှောလေ...မစင်ယော်”

ဆွဲကြိုးရောင်းထားတဲ့ငွေတွေ ထုတ်ပေးလိုက်မိသည်။

“ဟင်...ငွေတွေကများလိုက်တာ၊ ကိုကြီးပေးတာမှ လား”

“ဟုတ်ပါတယ်...သူ့ဘော့စ်တစ်ယောက်နဲ့တွေ့ပြီး ငွေထုတ်ပေးလိုက်တာလေ”

မစင်ယော် အံ့သြတုန်လှုပ်စွာဖြင့် ငွေကိုလက်မခံရအောင် ဖြစ်နေသည်။

“လက်ခံပါ မစင်ယော်၊ မင်းအဘွားကိုလည်း ဆေးကုပါတဲ့”

“ကိုကြီး ဒီလောက်တစ်ခါမှ မပေးဘူးဘူး၊ ရှင် ထောက်ပံ့တာဆိုရင်တော့ ကျွန်မ လက်မခံဘူးနော်”

ယောက်ျားတစ်ယောက်က သနားပြီး ထောက်ပံ့တာမျိုး မစင်ယော် လက်မခံနိုင်။

သူမအား ထိုကပါးရိုကပါးလုပ်ချင်တဲ့လူတွေများသည်။

“ကိုကြီး တစ်ခါထဲထွက်သွားတာတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“တကယ်ထွက်သွားတာပဲ၊ အောက်လမ်းကသွားတာလေ မစင်ယော်”

“ဟင်”

မစင်ယော်ကတော့ အစ်ကိုကြီးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။

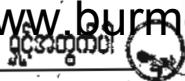
ငွေတွေကို လက်ခံလိုက်ရင်...

“နောက်လည်း မင်းတို့မြေးအဘွားကို ဆက်ပြီး စောင့်ရှောက် ထူညီဖို့ ကိုကျွဲကြီးက ငါ့ကို တာဝန်ဆက်ပေးထားတယ် မစင်ယော်”

“ဟင်”

အစ်ကိုကြီးက ယုံကြည်စိတ်ချရလောက်ရှိ ကိုသံကြီးအား

သူမတို့ထံ ခေါ်ဆောင်လာခြင်းသာဖြစ်နိုင်သည်။

သူမတို့ထံ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ခေါ်ဆောင်လာလေ့မရှိ

ပေ။

“မဇင်ယော်”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကိုယ့်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ့် လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ညနေ အဘွားကို ဆေး

ခန်းပြုရအောင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အဘွားကို ဆေးခန်းပြုရမှာပဲဖြစ်သည်။

မတတ်နိုင်။

သူမမှာ အလုပ်မှမရှိတော့ပဲ။

“အဘွားဆေးခန်း ကိုယ်ပါလိုက်ပို့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ညနေကျတော့...

ဆေးခန်းပို့ပေးသည်။

မေမေ့ကို တွေ့သွားသဖြင့် သူ ပုန်းလိုက်မိသည်။

ဆေးခန်း မေမေ ဘာလာလုပ်တာလဲ...

နေမကောင်းလို့လား...

မေမေနှင့် ကိုရာဇာ...

သူ့ကိုမတွေ့။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်မှုဝေဒနာတွေ ခံစားနေရသည်။

မေမေ...

သားကို သတိမရတော့ဘူးလား။

နည်းနည်းတော့ ပိန်ကျသွားသည်ဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင်မိသည်။

“ကိုသံကြီး”

“ဟင်”

“ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကိုယ်အသိတွေနဲ့ မတွေ့ချင်လို့ ပုန်းနေတာပါ”

မေမေသည် သူ့ကိုတောင် စွန့်ပစ်ထားလိုက်ပြီလား။

အဘွား ဆေးခန်းကိုပြုသည်။

သူ...

ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးသားတစ်ယောက်ပါ။

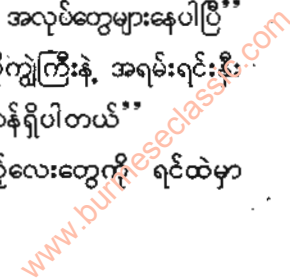
“ပြန်မယ် မဇင်ယော်”

“ကိုသံကြီးလည်း ကျွန်မတို့အတွက် အလုပ်တွေများနေပါပြီ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ...ကိုယ်က ကိုကျွဲကြီးနဲ့ အရမ်းရင်းနှီးအသိလေ...မဇင်ယော်တို့ကို ကူညီဖို့တာဝန်ရှိပါတယ်”

မဇင်ယော်ရဲ့ အားနာနေတဲ့အကြည့်လေးတွေကို ရင်ထဲမှာ အထိခံသိခံ ခံစားသွားရတော့သည်။

သူ...

အမြန်ဆုံး ပြန်ဖို့ပြင်ဆင်ရသည်။

မေမေနှင့် တွေ့မှာကြောက်နေမိ၏။

ဆရာကြီးဘဒင်ရဲ့ လောင်းရိပ်အောက်ကနေ လွတ်မြောက်ဖို့
လေ့ယုံ။

ဆေးခန်းကနေ ပြန်လာခဲ့သည်။

အခန်း (၁၂) ❀

ခင်မြင့်မြတ်ကတော့ သားမရှိတော့မှ သားကိုပဲ တမ်းတနေမိ
သည်။

နှလုံးရောဂါက ပြန်ထချင်လာ၏။

ဆေးခန်းပြရသည်။

သား...

ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ...

မေမေ့ကို တက်ယပ်ပဲ မေ့မစ်သွားပြီလား သားရယ်...

ရက်စက်လိုက်တာ...

သား ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုး ရောက်နေပြီလဲမသိဘူး။

ခင်မြင့်မြတ်ကတော့ သားကိုကျိတ်ပြီး ရှာနေသည်။

လူသိထင်ရှားတော့ မရှာ ခဲ့။

မိမိ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားမှုတွေအတွက် သား ထွက်သွား
ရဲ့ပဲသံဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်က သိမှာ ကြောက်နေမိသည်။

“မမမြင့်”

“ဟင်”

“သားမိုက်တစ်ယောက်အတွက် မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်
အထိ ခံစားနေရတာလဲ”

မောင်က မနှစ်သက်။

တစ်ယောက်ထဲ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို လက်ဝါးကြီးအုပ်
ထားသည်။

ခင်မြင့်မြတ် မပြောသာ။

အရှက်သိက္ခာတွေအတွက် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေရ
သည်။

သားကို တွေ့ချင်၏။

မင်း ဘယ်မှာလဲ...

ရင်ထဲမှ စူးအောင့်လာရသည်။

ရောက်တဲ့နေရာမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ရင်း သားကို
ရှာဖွေနေမိတော့၏။

သားကို ရှာမိသည်။

ခင်မြင့်မြတ်အကြည့်တွေက လမ်းမပေါ်ရောက်နေ၏။

“မမ”

“ဟင်”

“ကားမောင်းပြီး ပြန်နှင့်တော့”

“မင်း ဘယ်မှာနေရစ်ခဲ့မှာလဲ ရာဇာ”

“ကလပ်တစ်ခုမှာပေါ့...အခုတလော အလုပ်တွေများနေလို့

စိတ်ပင်ပန်းလွန်းနေတယ်ဗျာ...ကျွန်တော် အနားယူမလို့”

“ဒုက္ခပါပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမ နေမကောင်းဘူး၊ သားအတွက် စိတ်ထိခိုက်နေတယ်၊

မင်းက ကူပြီးမရှာပဲနဲ့ အနားယူတော့မလို့လား”

ရာဇာသည် အခုတလော ခြေလှမ်းတွေပျက်ချင်နေသလို

စီးပွားရေးအကြောင်းရှာပြီး ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေနှင့် ရှုပ်

ချင်နေ၏။

မိမိကိုလည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ ဝင်ပါတာ ဟန်ထား

နေသည်။

အိမ်ရှင်မက အိမ်မှာပဲနေတဲ့...

ခင်မြင့်မြတ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အိမ်ရှင်မအလုပ် ဘယ်တော့

မှမလုပ်ခဲ့။

စီးပွားရေးပဲ လုပ်ခဲ့သည်။

“မမ သားကိုလိုက်ရှာတဲ့အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ သူ ကလေး

အဟုတ်တာပဲ၊ ကျွန်တော် အလုပ်တွေလုပ်နေတယ်၊ စီးပွားရှာနေ

အထိ၊ တခြားအလုပ်တွေ မလုပ်နိုင်ဘူး”

“မင်း”

ရာဇာကို ဆက်မပြောချင်တော့။

မိမိ လက်ထပ်ထားပြီး လူသိရှင်ကြား ဖော်ထုတ်မှာပင် ကြောက်နေရသည်။

ရာဇာက ကားကိုရပ်ပြီး ကလပ်တစ်ခုမှဆင်းသွား၏။

ကားမယူသွား၍ မိမိထံ ပြန်မလာဘူးဆိုတဲ့သဘောပင်။

မထူးတော့...။

ကားကို မောင်းလာခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေ၏။

ရာဇာ...

မင်း ဇောကပြန်နေပြီပဲ။

ခင်မြင့်မြတ် ဘာဆက်လုပ်ရမုန်းမသိအောင်ပင်ဖြစ်နေသည်။

ရာဇာက မာနထောင်လွှားနေ၏။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ သူက အပိုင်သိမ်းချင်နေသည်။

သားရှိမှဖြစ်မယ်...

မင်း ငယ်သေးတယ်...

မေမေ ဘယ်မှာရှာရမလဲ...

ရာဇာအား ကွာရှင်းပြတ်စဲဖိုကအတွက် မိမိ စီစဉ်နေမိသည်။

“ခင်ဗျားကြီး ကျုပ်ကို ပထုတ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော်၊ ကျုပ်က

ခင်ဗျားကြီး အရှက်သိက္ခာကျအောင် လုပ်ပစ်လိုက်မှာ”

ရာဇာက မိမိအား ခြိမ်းခြောက်ထားသဖြင့် ခက်နေသည်။

မလှုပ်ရဲ။

သားကိုပဲ တွေ့ချင်တယ်။

ကြည့်စမ်း...

ရာဇာ ဘယ်လောက်အထိ ရက်စက်လဲဆိုတာ...

မိမိရင်ဘတ်အောင့်၍ နှလုံးရောဂါအထူးကုဆရာဝန်ကြီးနှင့်

အတူ ပြုလာခဲ့ရတာကိုပင် မငဲ့ညှာမထောက်ထားဝေ။

အပျော်ကျူးရန် ကျန်ခဲ့သည်။

မဖြစ်ဘူး...

သားကို တွေ့အောင်ရှာရမယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေတဲ့ကားတွေ လူငယ်တွေကို ခင်မြင့်မြတ်

အစောင်းရင်း မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

“ဟင်”

အရိပ်တစ်ခုသည် မိမိမျက်ဝန်းထဲသို့ ဖျတ်ခနဲပြေးဝင်လာ

သည်။

သားအရိပ်...

အငှားကားတစ်စီးပေါ်မှာ သားနှင့် အသွားကြီးတစ်ယောက်

အောင်မလေးတစ်ယောက် စီးသွားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ခင်မြင့်မြတ် ကားအရှိန်ကို မြင့်လိုက်ပြီး ထိုအငှားကားနောက်

ထိပ်ခဲ့၏။

ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းတုန်နေသည်။

သား...

သားမှ သားအစစ်ပါ။

မိမိ အမြင်မမှားဘူး။

အငှားကားလေးက မီးပွိုင့်လွတ်သွားပြီး မိမိကားက နောက်ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

မီးပွိုင့်လွတ်သည်နှင့် ကားကို အမြန်ဆုံးရှာနေမိ၏။

မတွေ့တော့။

ဟူး...

မောလိုက်တာ...

စိတ်မောစွာဖြင့် ကားကို အရှိန်လျှော့ပစ်လိုက်မိသည်။

သားပါ...

မင်း မေမေကားကို မမြင်ဘူးလား။

သား အိမ်ထောင်များကျသွားပြီလားဟု တွေးမိနေသည်။

မေမေဆီ ပြန်လာပါတော့။

မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ် လက်ထပ် မေမေ သဘောတူပါတယ်။

အတင့်တယ်အခမ်းနားဆုံး မင်္ဂလာဆောင်ပေးချင်တယ်။

သားဘဝ အခြေခိုင်အောင် မေမေ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ပေးချင်တယ်။

အရင်က...

မိမိလုပ်ငန်းတွေထဲမှာ သားကို မပါဝင်စေခဲ့ပေ။

ရာဇာကြောင့်။

သားကို ဦးစားပေးလွန်းလျှင် ပျက်စီးသွားနိုင်သည်ဟု ပြောသည်။

မိမိကလည်း အချစ်စိတ်တွေမွန်ပြီး သားအပေါ် ဥပေက္ခာ ခဲ့မိ၏။

ရာဇာကို ယုံပြီးပုံအပ်ခဲ့သည်။

မင်းသစ္စာမဲ့လွန်းတယ်ရာဇာ...

ငါ့အပေါ် ရက်စက်တယ်...

ဖောက်ပြန်တယ်။

ငွေကြေးအတွက် မင်းက ငါ့ကို ချစ်ဟန်ဆောင်ပြီး လက်ထပ်

တာပဲ။

သားကို မတွေ့တော့။

မောလိုက်တာ။

မိမိကားတစ်စီးနှင့် တစ်မြို့လုံးပတ်ပြီး ရှာဖွေနေခဲ့မိသည်။

မတွေ့ပေ။

စိတ်မောစွာဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။

“ခင်မြင့်မြတ်တစ်ယောက်ထံ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာတာလဲ”

ဒေါ်စုစန်က စိတ်ပူစွာဖြင့် ငြော့လိုက်သည်။

“မောင်ရာဇာရော”

“ကျန်ခဲ့ပြီ”

မိမိရင်ပတ်ကိုဖိပြီး မောပန်းစွာဖြင့် ထိုင်နေမိသည်။

“အချို့ရည်သောက်မလား ခင်မြင့်မြတ်”

“အင်း!”

“ဆရာဝန်က ဘာပြောလဲဟင်”

“ဒေါ်စုစန်”

“ဟင်”

“ကျွန်မ သားကို လမ်းမှာတွေ့ခဲ့တယ် ဒေါ်စုစန်”

“ဟင်”

သားကိုလည်း ဒေါ်စုစန် အမြန်ဆုံး တွေ့ချင်နေမိသည်။

မလွယ်ဘူး...

ခင်မြင့်မြတ်ဘဝက ရေစုန်မှူးဖျောတော့မည်ထင်သည်။

“ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ၊ တစ်ခါထဲ ဘာဖြစ်လို့ မခေါ်လာ

တာလဲ”

“ပျောက်သွားတယ်”

“ဟင်”

လမ်းတွေ့ခဲ့ကြောင်း ပြောပြမိသည်။

“ကောင်မလေးကတော့ ခပ်နှမ်းနှမ်းလေးပါပဲ”

“ခင်မြင့်မြတ် လူမှားတာဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ သားမှာ

လောက်ဆင်းရဲနှမ်းပါးတဲ့ချစ်သူ မရှိပါဘူး”

သား ရှိစဉ်က တော်တော်လေး ဘဝင်မြင့်ခဲ့သည်။

မိန်းကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်ဆက်ဆံခြင်းမရှိခဲ့။

ချမ်းသာတဲ့ကောင်မချောချောလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ချာ

သားပဲ။

“ကျွန်မ သေသေချာချာ မြင်လိုက်တာပါ ဒေါ်စုစန်၊ သားမှ သားအစစ်”

သားက သူ့ကို မတွေ့တာလည်းဖြစ်နိုင်သည်။

“ခင်မြင့်မြတ် အနားယူလိုက်ဦး”

“ဟုတ်”

အိပ်ရာထဲသို့ ဒေါ်စုစန်ပင် တွဲပြီး ခေါ်သွားပေးရသည်။

အခန်း (၁၃) ❀

ကျွဲကြီး သေပြီတဲ့။

ဝိုင်းအရိုက်ခဲရ၍ပင်ဖြစ်သည်။

သက်ဆိုင်ရာတွေက လိုက်လံ၍ ဖမ်းဆီးနေပြီဖြစ်သည်။

ဘယ်သူမှ မထွက်ရဲကြတော့။

ဆရာကြီးဘဒင်က မကျေနပ်။

ဆူပွက်နေသည်။

“မင်းတို့ အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေပဲ၊ ဒီလောက် လှေကျင့်ထားတာတောင် မလွတ်ဘူး၊ မင်းတို့ကို ဒီအတိုင်း ကျွေးမထားနိုင်ဘူး၊ မင်းတို့အလုပ်လုပ်ရမယ်”

ဘဒင်ကိုယ်တိုင် အချိကြီးလုပ်ဖို့ ကြံစည်တော့သည်။

“သံကြိုး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း ဘာမှအစွမ်းအစပြေရသေးပါလား”

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်၏သွားတိုင်း ပြေးနေရသေး တစ်နေ့တော့ အောင်မြင်မှာပါ ဆရာကြီး”

ဆရာကြီးရှေ့မှာ သူ လုပ်ငန်းတွေ စိတ်ဝင်စားတဲ့ အရာတွေ ပြန်နှင့်ဟု ရဲလေးက ကျိတ်၍ သတိပေးထားသည်။

အမြဲတက်ကြွနေမှတဲ့။

မကျေနပ်သလိုသွားလုပ်လျှင် အဲဒီလူရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေက အညံ့ဖျင်းဆုံးဖြစ်သွားမည်တဲ့။

ရက်စက်တဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိတဲ့ဆရာကြီးဖြစ်သည်။

“ကြီးမားတဲ့အလုပ်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ပြောတော့ဘူး၊ မင်းတို့စွမ်းရည်ကို လေ့ကျင့်ထားကြရလိမ့်မယ်... ပြေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သံကြိုးကတော့ စိတ်ပျက်မိသည်။

ဒီအလုပ်တွေ မလုပ်ချင်။

ရုန်းထွက်ချင်သည်။

အရင်က...

မေမေ...

အခု...

မစင်ယော်...

သံယောဇဉ်တွယ်စရာတွေ သူ့ထံတွင် ရှိပြီဖြစ်သည်။
မကောင်းမှု ခုခိုက်တွေကို ဆက်ပြီလုပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒ...
မေမေပြောသလို နိုင်ငံခြားကိုသွားပြီး အလုပ်လုပ်ချင်တယ်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုခုလုပ်ပစ်ချင်တယ်။
မရေရာ မသေချာတဲ့ဘဝ...
ဥပဒေနှင့် မကင်းတဲ့အလုပ်တွေ။
ထစ်ခဲဆို ရွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးနေရတဲ့ဘဝ။
အခုဆို...

ကျွဲကြီး သေပြီ။

လက်နက်နှင့် ခုခံတော့ ပိုဆိုးဝါးတဲ့အခြေအနေတစ်ခုကို ခံစား
လိုက်ရ၏။

သေပြီ။

မစင်ယော်နှင့် သွားတွေ့လျှင်...

“ငါ့ညီမလေးဘဝပျက်မှာကြောက်တယ်၊ ငါ့လိုဘဝတူကောင်

မျိုးတွေနဲ့ လက်မထပ်စေရဘူး”

သံကြီးက မစင်ယော်အား အချစ်ကြီး ချစ်မြတ်နိုးနေမိသည်။
လက်ထပ်မယ်...

သူသာ မေမေဆီမှာနေလျှင်...

မေမေကို တွေ့လိုက်သည်။

မီးပွိုင့်မှာ မေမေချောက်မှလိုက်လာတာတွေ့လိုက်ရ၏။

တမင်ရှောင်ခဲ့တာ။

ကားသမားကို အမြန်မောင်းနှင်ခိုင်းပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။

“ကိုသံကြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မစင်ယော်က မေးသည်။

မတွေ့ချင်ဘူး...

မပြောချင်ဘူး။

မေမေကလည်း သူ့ကို တွေ့သွားပုံရသည်။

ပထမ ကိုရာဇာနှင့်...

ချောက်တော့...

မေမေတစ်ယောက်ထဲ တွေ့သည်။

“သံကြီး”

“ဗျာ”

“မင်း အထူးလေ့လာသင်ယူထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“နောက်တစ်ခါ မင်းအလှည့်ပါ၊ တို့အဖွဲ့အတွက် မင်း ဘာမှ

လုပ်ပေးရသေးဘူး”

“ကျွန်တော့်ကိုခိုင်းပါ”

“ကောင်းပြီ...မင်း အဆင်သင့်လုပ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာဘဒင် သြဝါဒတွေခြေပြီး ထွက်သွားတော့သည်။

“မောင်လေး”

“ဟင်...မမ”

“မင်းနဲ့ မမ ညဇာထွက်စားရအောင်”

“ဗျာ”

မမယွန်းနှင့် မသွားချင်။

ဒီမိန်းမကို သူ့စိတ်တွေထဲက မသိပဲဖြစ်နေသည်။

ဆရာဘဒင် ကြံရွယ်ထားတာတဲ့။

ယောက်ျားတွေကြားထဲမှာနေရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သံကြိုး

စိတ်ထဲမှာ အထင်မကြီးမိပေ။

ရွံရှာနေမိသည်။

“မစားတော့ဘူး မမ”

“လာပါကွာ”

မမက ဇွတ်အတင်းပင်ဆွဲပြီး ခေါ်နေတော့သည်။

သူ...

လိုက်ခဲ့ရသည်။

မမက အရေးပေးတာ သံကြိုးအတွက် အကြီးမားဆုံးဆုလတ်

ကြီးပဲတဲ့။

သေချင်တယ်။

ရွံစရာကြီး။

မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ သူ ထိုမိန်းမမျိုးကို မနှစ်

သက်။

ကားနှင့်ထွက်လာခဲ့သည်။

မမက ဦးဘဒင် အထူးအခွင့်အရေးပေးထားခြင်းခံရသော မိန်းမ တစ်ယောက်။

“မောင်လေး”

“ဗျာ”

“မင်း ဘာသောက်မလဲ”

“မမ”

“ပြော”

“ဆရာဘဒင် သိရင်...”

“မမ အခွင့်အရေးပဲ”

“ဗျာ”

“အဟက်”

မမက ရယ်သည်။

အလှပတွေ ပြင်ဆင်ထားပေမဲ့ သူကတော့ သရဲသဘက်မကြီး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ထင်မှတ်ထားမိ၏။

“မမက ယောက်ျားတွေကြားထဲမှာနေရတော့ မင်း အထင် သေးမှာပဲ”

သူ...

အရက်မသောက်တတ်။

အနံ့ပင် မခံဖူးဘူး။

အကောင်းစားအရက်တွေကို မမက မှာနေသည်။

“နည်းနည်းတော့ သောက်ကြည့်ပါ”

သံကြိုးကို မမ ချစ်မိနေသည်။
 သူမဘဝကို သူမ စိတ်ပျက်နေတာကြားပြီဖြစ်၏။
 လူယုတ်မာကြီး...
 သူမအား လက်ထပ်ယူဖို့ ကြံစည်ကြိုးပမ်းနေတာ သိနေသည်။
 လွတ်ဖို့ မမြင်။
 “သောက်လေ”
 “ဟင့်အင်း”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ မင်း ယောက်ျားပဲ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”
 ယွန်းမမ ရှေ့မှာ ပိုပြီး အရက်မသောက်သင့်ဟု ထင်မိသည်။
 သူက အူရိုင်း၊
 တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှပင် အရက်သောက်ဖူးခြင်းမရှိခဲ့ပေ။
 မူးသွားလျှင်အခက်။
 မမက သောက်သည်။
 သူ ကြောက်လာမိ၏။
 “မောင်လေး”
 “ဗျာ”
 “လောကကြီးက အရမ်းစိတ်ပျက်စရာကောင်းတယ်ကွာ၊ ခြစ်
 ချင်တာလည်း မဖြစ်ရ... မဖြစ်ချင်တာတွေလည်း ဖြစ်လာရနဲ့”
 မမ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။
 အကြည့်တွေက ကြောက်စရာကောင်းလာနေသည်ဟု ထင်
 သည်။

“စားလေ မောင်လေး”
 သူ စားသည်။
 မဝင်။
 မခင်ယော်ကို သတိရနေမိသည်။
 ဒီညစာစားပွဲလေးကို မခင်ယော်နှင့်ဆို ဘယ်လောက် ကောင်း
 မလဲ။
 “မမ”
 “ဟင်”
 “ပြန်ဖို့”
 “ဟင့်အင်း”
 “သိပ်နောက်ကျနေရင်မကောင်းဘူး... ကျွန်တော်တို့ဘဝက
 မလွတ်လပ်ဘူးလေ မမ”
 “မကြောက်ပါနဲ့ မောင်လေးရယ်... မမရော မင်းရော ဘာဖြစ်
 နှု နှု ကျူးလွန်ခဲ့သေးတာမှ မဟုတ်တာ”
 သူ...
 ကြောက်လာမိသည်။
 မမ...
 ဘာတွေလဲ...
 ရီဝေတဲ့မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူ့အား စူးစိုက်စွာကြည့်နေသည်။
 “ပြန်မယ်”
 “နေဦး”

“မမတစ်ယောက်ထဲနေခဲ့ရင်လည်း နေခဲ့တော့၊ ကျွန်တော် ပြန်မယ်”

သူ...

ထသည်။

ဆက်ပြီး မနေချင်။

မမရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ သူ တိုးဝင်သွားမှာ ကြောက်မိသည်။

သူ...

ထွက်သွားတော့သည်။

ပွန်းမမတစ်ယောက်ထဲ မကျေမနပ်နှင့် ဒေါသဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့၏။

“တောက်”

ဒေါသတွေက ဝုန်းခနဲပေါက်ကွဲသွားပြီး တောက်တစ်ချက်ကို ပြင်းထန်စွာ ခေါက်ပစ်လိုက်မိတော့သည်။

“ဝုန်း”

“ဒိုင်”

“ဝုန်း”

“ဂျလွမ်း...လွမ်း”

တွေ့တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ထုရိုက်လွင့်ပစ်နေမိတော့သည်။

“မင်း...ပွန်းမမအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ် သံကြိုး...မင်းကို ဘယ်တော့မှ အလွတ်မပေးဘူး မှတ်ထား”

“ဝုန်း”

“ဒိုင်”

“ဝုန်း”

ပွန်းမမ မကျေမနပ်နှင့် ပေါက်ကွဲချင်တိုင်း ပေါက်ကွဲနေတော့

သည်။

အခန်း (၁၄)

“မခင်ယော်”

“ဟင်”

“အဘွားရော”

“အိပ်နေတယ်”

“နေမကောင်းဘူးလား”

“အင်း”

“ဆေးတွေတိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“တိုက်တာပဲ...အဘွားကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး နလံမထူတော့ ဘူးထင်တယ်။ အစ်ကိုကြီးက ဘာကြောင့်များ ခရီးအဝေးကြီးကို ထွက်သွားရတာလည်း မသိပါဘူး။ အဘွားအခြေအနေက မလွယ်တော့ ဘူး ကိုသံကြီး”

သူ...

ဝေဟင်အာကာအဖြစ်ပဲ မခင်ယော်ကို ပတ်သက်ဆက်ဆံလို သည်။

သံကြီးဘဝကို သူ ရွံမုန်းနေမိ၏။

ဘယ်လိုမျှောက်ဖျက်ရမလဲ။

အေးချမ်းနေတဲ့ ဘဝလေးတစ်ခုကို တည်ဆောက်လိုသည်။

မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးထင်တယ်။

သူ့ကို ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်အဖြစ် သိသွားလျှင် မခင် ယော် လက်ခံမှာမဟုတ်မုန်း သိနေသည်။

“အဘွားကို ဂရုစိုက်နော် မခင်ယော်၊ ဆေးဖူးပါးခတွေ ဘာမှ ဓမ္မနဲ့...ကိုယ့်ကိုလည်း ကိုကျွဲကြီးလိုပဲ သဘောထားစေချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမမျက်နှာလေးအား သူ ငေးစိုက်စွာကြည့်မိနေသည်။

အပြစ်ကင်းစင်တဲ့မျက်နှာလေး။

ဆင်းရဲပေမဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို စောင့်ထိန်းလွန်းတဲ့ မိန်း

မလေးတစ်ယောက်အဖြစ် သူ အထင်ကြီးလေးစားမိ၏။

မမနဲ့ တခြားစီပဲ။

ယောက်ျားတွေနှင့် ရင်ဘောင်တန်းနေတဲ့ ယွန်းမမရဲ့ ကိုယ် တွင်တရားကို အထင်သေးမိသည်။

ရွံမုန်းခဲ့မိ၏။

ဝေးဝေးက ရှောင်နေခဲ့သည်။

မမ...

သူ့ကို ညှိုးတော့မယ်။

အလွတ်ပေးမှာမဟုတ်။

“ကိုသံကြီး”

“ပြော”

“အစ်ကိုကြီးကို ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမလဲဟင်”

သူ...

စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

ကိုကျွဲကြီးက သေပြီ။

ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမလဲ။

မပြောချင်။

တစ်နေ့တော့...

ဖွင့်ပြောဖို့ စဉ်းစားထားမိသည်။

“ကျွန်မ အစ်ကိုကြီးကို အိပ်မက်မက်တယ်၊ သွေးသံရဲ့ရဲ့”

အစ်ကိုကြီး နိုင်ငံခြားမှာ တစ်ခုခုများဖြစ်နေပြီလားပဲ”

မစင်ယော် စိတ်ပူနေမိသည်။

အစ်ကိုကြီးက အောက်လမ်းကထွက်သွားတာဆိုတော့ ပိုပြီး

စိတ်ပူရ၏။

“ကျွန်မ စိတ်ပူနေတယ်”

“မစင်ယော်”

“ရှင်”

“မင်းကို အဖြစ်မှန်တစ်ခုဖွင့်ပြောမယ်၊ မင်း စိတ်တွေကိုထိန်း
ချုပ်ထားဖို့တော့ လိုအပ်မယ်ထင်တယ်”

“ပြောပါ ကိုသံကြီး၊ အစ်ကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

မစင်ယော် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်နေ၍ ပြောရမှာခက်နေသည်။

မပြောချင်တော့။

နောက်မှပဲ အေးအေးဆေးဆေးပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပစ်လိုက်
မိသည်။

“ကိုကျွဲကြီး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မင်းအဘွားအတွက်ပဲ ပူတာ
ပါ။ ကိုကျွဲကြီးနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူးလေ”

“အစ်ကိုကြီး တစ်ခုခုဖြစ်မှာ ကျွန်မ အရမ်းစိတ်ပူတာပဲ...”

အဘွား နေကောင်းသွားရင်တော့ ကျွန်မ အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ချင်တယ်
ဆိုသံကြီး”

“အလုပ်က အရေးမကြီးသေးပါဘူး၊ မင်း အဘွားကိုပဲ
အေးပါ”

သူ...

မစင်ယော်ကို ချစ်မိနေသည်။

ဖွင့်ပြောဖို့ ခက်နေ၏။

ကိုကျွဲကြီးက ပို့လိုက်တာဆို... အခုတွေကို ပို့ပေးနေရသည်။

ပစ္စည်းတွေရောင်းပေးစား

သူ့မေမေဆင်ထားတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာပစ္စည်းတွေ ကျန်တော့

မည်။

တာအလုပ်လုပ်ရမလဲ။
ဒုစရိုက်မှမကင်းတဲ့အလုပ်တွေကိုလည်း လုံးဝမလုပ်လို့။
မစင်ယော်အား ကိုကျွဲကြီးက ဒုစရိုက်သမားတွေနှင့် မပတ်
သက်စေလိုပေ။

သူ...
အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်နေမိသည်။
ရှောင်လွှဲလို့တော့ရမှာမဟုတ်။
ရဲလေးက ပြောသည်။
မမက မင်းကိုမဲပြီတဲ့။
ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးပေးစာ
မဟုတ်ဘူးတဲ့။

ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး မင်းတော့ နာပြီသာမှတ်တော့တဲ့။
မတတ်နိုင်ဘူး...
သူကတော့ ယွန်းမမကို ရွံနေမိသည်။
မပတ်သက်ချင်ပေ။
“အဟွတ်...ဟွတ်”
“အဟွတ်”

အဘွား ချောင်းဆိုသံက အဆင်မပြေထွက်ပေါ်လာ၍ အခေါ်
ထဲ ပြေးဝင်သွားကြသည်။
“အဘွား”
အဘွား ထလိုက်သည်။

“မောင်သံကြီး”
“ဗျာ အဘွား”
“အဘွားမြေးရော”

“ဟို...ခရီးထွက်သွားတယ် အဘွား၊ အဘွားနဲ့ မစင်ယော်
ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေးသွားပါတယ်”

“ဒီကောင်လေး ခရီးခဏခဏထွက်နေတယ်၊ အဘွား နေ
စကောင်းတဲ့အချိန်မှာတော့ မသွားသင်ပါဘူး”

အဘွား ကျန်းမာရေးက သိပ်ပြီးကောင်းတော့ပေ။
တစ်ခါတစ်ခါ...

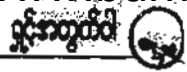
အသက်ရှုရပ်မတတ်မောသည်။
မြေးမကို စိတ်မချဘူး...

“မြေးမလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ လိုအပ်တယ်”
အဘွား စိတ်ပူနေမိသည်။

အသက်ကြီးလာပြီ။
လူ့လောကကြီးထဲမှာ အဘွားနေရဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။

“မင်းကိုလည်း အားနာပါတယ်ကွယ်...မြေးက ဆက်သွယ်
ရင် အဘွား အသက်မီချင်ရင် အမြန်လာလို့ ပြောလိုက်ပါ”

သူ...
စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲစွာဖြူ အဘွားအား ကြည့်လိုက်မိသည်။
အဘွားမြေးက ဆုံးပြီ။
ထောင်ထဲမှာပင် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြသည်။

“အဟွတ်...ဟွတ်”

“အဟွတ်”

“အဘွား သတိထားပါ။ မဇင်ယော် အဘွားကို ဆေးတိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်တယ်...အဘွား ဆေးသောက်ရဦးမယ်နော်”
မဇင်ယော်မျက်နှာလေးက ညှိုးရော်ရော်လေးဖြစ်နေသည်။
အဘွား အခြေအနေမကောင်းမှန်း မိမိလည်းသိနေ၏။
ဆေးတိုက်ပြီး အဘွားခိုန်းသွားသဖြင့် အမြန်ပြန်ထွက်သွားသည်။

“မဇင်ယော်”

“ဟင်”

မဇင်ယော်မျက်နှာလေးကို သူ ကြင်နာစွာကြည့်မိသည်။
“မင်း စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်ကွာ”

နှုတ်ခမ်းသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ရီလာအောင် မဇင်ယော် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသည်။

သူ...

နှစ်သိမ့်ပေးချင်မိသည်။

မဇင်ယော်မျက်နှာလေးတွေကို စူးစိုက်စွာကြည့်မိနေ၏။

“မဇင်ယော်”

“ဟင်”

“ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ်၊ လက်ထပ်ပါရစေ”

“ဟင်”

သူမ ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် မျက်နှာလေးငုံ့ကျသွားတော့သည်။

“မဇင်ယော်”

မဇင်ယော် မလှုပ်။

ကိုသံကြိုး...

သူ ဘယ်သူလဲ...

ဘာလုပ်လဲ...

သူမ ဘာမှမသိခဲ့ပေ။

အစ်ကိုကျွဲကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ သိနေသည်။

“ကိုယ့်ကို ယုံပါ၊ ကိုယ် မိကောင်းဖခင်သားသမီးတစ်ယောက်

ပါ”

ကိုသံကြိုးက လူရည်သန့်သည်။

မဇင်ယော်ဘဝမှာ ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ပတ်သက်ဆက်ဆံ

ခြင်းမရှိခဲ့။

ရင်တွေတုန်ရီနေသည်။

စိတ်တွေမငြိမ်သက်။

“မင်း ကိုယ့်တောင်းဆိုမှုတွေကို လက်ခံပါ”

“ဟင်”

“မဇင်ယော်ကို ချစ်တယ်”

မဇင်ယော်လက်လေးကို သူ ဆုပ်ကိုင်မိသည်။

သူမက မရုန်းပေ။

“မစင်ယော်”

“ရှင်”

“ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြမယ်နော်”

“ကျွန်မ...ကျွန်မ”

“ကိုကျွဲကြီးကလည်း မင်းနဲ့ နီးစပ်စေချင်လို့ ကိုယ့်ကို ခေါ်လာတာပါပဲ”

အစ်ကိုကြီး သူ့အား ခေါ်လာတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

တခြား...

သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေကို ခေါ်ဆောင်လာလေ့မရှိပေ။

ကိုသံကြီးနှင့် နီးစပ်စေချင်တာလား။

မစင်ယော်ကလည်း အားကိုးရာမဲ့နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

အစ်ကိုကြီးက နိုင်ငံခြားမှာ အကြာကြီးနေမှာတဲ့။

“ကိုသံကြီး”

“ဘာလဲ မစင်ယော်”

“အစ်ကိုကြီး ပြန်လာမှပဲ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ စဉ်းစားပါရစေနော်”

“အင်း”

သူ့လည်း လောလောဆယ် အနာဂတ်က မသေချာသေးပေ။

ဆရာဘဝခံရဲ့ စက်ကွင်းမှ လွတ်ကင်းဖို့ မဖြစ်နိုင်သေး။

မမက ရှိသေးသည်။

“မစင်ယော် ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

“အို...ဟို...ဟို”

မစင်ယော် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် မစင်ယော်ကိုယ်လုံး

အား ဆတ်ကနဲ ပွေ့ယူဖက်ထားလိုက်မိသည်။

“ဟို...ရှင်...ရှင်”

“ချစ်တယ် မစင်ယော်...ကိုယ့်အချစ်ဦးပါပဲ”

“ကိုယ် ယုံအောင် ဘယ်လိုသက်သေပြရမလဲ မစင်ယော်”

“ဟဲ့”

မစင်ယော် ကိုယ်လုံးလေးအား ဖက်ထားပြီး မျက်နှာအနံ့

ခံမိသည်။

ရင်တွေခုန်နေ၏။

မမနဲ့ တခြားစီပဲ။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ ကိုယ်ကျင့်

အားမပျက်ပြား၍ သူ့ အထင်ကြီးမိသည်။

ချစ်မြတ်နိုးမိ၏။

“မစင်ယော်”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကိုချစ်လား”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြေရမလဲဟင်”

သူမ ပြုံးနေသည်။

မစင်ယော်လက်လေးကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားမိ၏။

“မင်း ဘာမှအားမငယ်နဲ့နော်။ ကိုယ်အားလုံးတာဝန်ယူပဲ
တယ်”

ကိုကျွဲကြီးအကြောင်း ပွင့်လင်းစွာ ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

“မင်းအစ်ကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်ပြောစရာရှိတယ် မစင်ယော်”

“ဘာပြောမလို့လဲ ကိုသံကြီး...ပြောပါ...မစင်ယော်ကို ဘာမှ
အားမနာပါနဲ့နော်...ပြောပါ”

“ကိုကျွဲကြီးက ဆုံးသွားပြီ”

“ဘာရှင့်”

“မင်းအစ်ကို ကိုကျွဲကြီး ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွား
တယ်”

“ဟင်”

မစင်ယော်ကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ပျော့ခွေကျသွားသည်။

မပြော၍မဖြစ်တော့။

လိမ်မထားချင်ပေ။

“သူ့အလုပ်ရှင်ကပဲ သူ့ပြုမင်္ဂလာပေးလိုက်တယ်။ မင်းတို့ကို ဒုက္ခ
မပေးချင်လို့”

ကိုသံကြီးလက်မောင်းတွေကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိ
သည်။

အစ်ကိုကြီး ဆုံးပြီ။

အဘွားကို ပြော၍မဖြစ်ပေ။

သူမမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ လိမ်ဆင်းကျလာရ
သည်။

“အဟင့်...ဟင့်”

အဘွား မသိအောင် ကျိတ်ပြီး ငိုရွိုက်နေမိသည်။

သူမ အားကိုးရာ ကိုသံကြီးပဲ ရှိတော့၏။

“ကိုယ်...မစင်ယော်ကို စောင့်ရှောက်မှာပါ”

“ကိုယ်ရယ်”

ဆေးဆုံးသွားတဲ့ အစ်ကိုကြီးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

အစ်ကိုကြီး ဘာလုပ်မှန်းမသိဘဲ သူမတို့ မြေးအဘွားကို
ထောက်ပံ့ခဲ့၏။

တစ်ခါတစ်ရံ...

ခရီးထွက်သွားတတ်သည်။

အစ်ကိုကြီးသည် လျှို့ဝှက်စွာနေတတ်သောလူတစ်ယောက်
ဖြစ်၏။

“ကိုယ်”

“ပြော”

“ရှင်ရော ဘာအလုပ်တွေလုပ်လဲဟင်”

“အရောင်းအဝယ်လေ”

“အစ်ကိုကြီး အလုပ်ရှင်က မစင်ယော်တို့ကို ဘာဖြစ်လို့
လာပြီးမတွေ့ရတာလဲဟင်”

“ကိုယ်တို့အလုပ်ရှင်က နိုင်ငံခြားမှာလေ...မစင်ယော်တို့”

အတွက် ကိုယ်ကတစ်ဆင့် ထောက်ပံ့ကြေးပေးထားတာပဲ”
“ကိုယ်ရော...အစ်ကိုကြီးလိုပဲ ခရီး မကြာခဏထွက်ရမလား
ဟင်”

“အင်း”

ပြောမရ။

သူ့အလုပ်က ထောင်နှုတ်ခမ်းနင်းနေရတဲ့အလုပ်တွေ။

မလုပ်ချင်၍မရ။

လုပ်ရမည်။

ဦးဘဒင် ထောင်ချောက်ထဲ တိုးဝင်မိတဲ့ လူတစ်ယောက်

အတွက် နစ်သထက်နစ်ဖို့ပဲ ရှိနေတော့သည်။

လုပ်ခိုင်းမှာပဲ။

အခု...

ကြီးမားတဲ့အကြံအစည်ကြီးတစ်ခုကို ကြံစည်နေပြီတဲ့။

ညွှန်ကြားချက်က ဘာမှမလားသေး။

မေမေ့ဆီပြန်ပြီး ဝန်ချတောင်းပန်လိုက်ရင် ကောင်းမလား။

မဖြစ်သေးပါဘူး။

ကိုရာဇာနှင့် ရင်မဆိုင်လို့။

မေမေကလည်း မဇင်ယော်လို အဆင့်အတန်းမျိုးကလာတဲ့

ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် သဘောတူမှာမဟုတ်ပေ။

“ကိုယ်”

“ဟင်”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဟင်”

“မဇင်ယော်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ကိုယ့်အနာဂတ်အတွက် ဘာတွေ
လုပ်ဆောင်ထားသင့်တယ်ဆိုတာတွေ စဉ်းစားနေတာပါ”

“ကိုယ့်ကို ဘယ်ကမှန်းမသိ ဘာလုပ်မှန်းမသိ၊ မိဘတွေက
ဘာမှန်းမသိ...ကျွန်မ ချစ်မိသွားတာနော်”

“မင်း စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကိုယ် ကြိုးစားမှာပါ။ မင်းအတွက်
ကိုယ် တာဝန်ယူမှာပါ”

“ကိုယ်ရယ်”

မဇင်ယော်ဘဝတွင် မှီခိုအားထားရာကင်းမဲ့နေသည်။

အဘွားကလည်း လူ့လောကကြီးမှာ နေရဖို့ အချိန်မရှိတော့။

ကျန်းမာရေးအတော်လေး ချို့တဲ့နေရသည်။

အစ်ကိုက ဆုံးပြီတဲ့။

ချစ်သူတစ်ယောက်ပဲ အားကိုးတွယ်တာရာရှိတော့မည်ဖြစ်
သည်။

အခန်း (၁၅)

ခင်မြင့်မြတ် ဘဝအတွက် နာကြည်းခါးသီးစရာတွေပဲ ဖြစ်နေရသည်။

မတ်ဝန်းကျင်မှာ အရှက်သိက္ခာမဲ့ရမည့်အခြေအနေတွေပဲ ဖြစ်နေရ၏။

သားကိုလည်း ရှာမတွေ့။

ပေါ်တင်လည်း လူသိရှင်ကြား မရှာရဲတဲ့ဘဝ ဖြစ်နေရသည်။

မောင်နှင့် လက်ထပ်ထားတာလည်း မဖော်ထုတ်ရဲတော့ဘဲ

ဖြစ်နေမိ၏။

မိမိနှလုံး ပြန်ထနေသည်။

အလုပ်လည်းမသွားရ။

အိမ်ထဲမှာပဲ ဖြစ်နေသည်။

သားကိုပဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ တစ်မြို့လုံးပတ်ပြီး ရှာနေမိ၏။

“မမ”

“ဟင်”

ရာဇာရယ်ပါ။

အိမ်ပင် ပြန်မလာသော ရာဇာသည် သူ့အတွင်းရေးမှူးမနှင့် ရှုပ်နေသည်ဟု သတင်းတွေကြားနေရသည်။

မိမိ ဘာမှမပြောလို။

ရာဇာနှင့် ကွာရှင်းပြတ်ဆဲပို့ပဲ မိမိ ကြိုးစားချင်နေမိသည်။

“မမ နေကောင်းလား”

“အင်း”

“အေးစက်လှချည်လား”

“ရာဇာ”

“ဟ...မောင်လို့တောင်မခေါ်တော့ဘူးလားဗျာ”

မမဆီက ဘာမှ အထုပ်အထည်နှင့် မရသေး၍ ရာဇာကင်း

ရှင်းလို့မဖြစ်သေး။

ရအောင်ယူရဦးမည်။

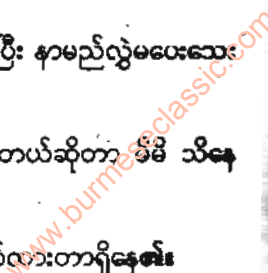
ခင်မြင့်မြတ်က မိန်းမလယ်မ။

လုပ်ငန်းတွေသာ ဦးဆောင်လုပ်ခိုင်းပြီး နာမည်လွှဲမပေးသေး

ပေ။

ခင်မြင့်မြတ် ဘယ်လောက်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ မိမိ သိနေသည်။

ဘဏ်မှာ ငွေတွေ၊ ရွှေတုံးတွေ အပ်လားတာရှိနေ၏။

“မင်းကို မမ အပြတ်သားဆုံးစကားပြောချင်တယ်”

“ပြောပါ မမရာ...မောင်ကို ဘာပြောချင်တာလဲ ပြော”

“မမကို ကွာရှင်းပေးပါ”

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“မင်း ငွေကြေးကြောင့် ငါ့ကို လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ သိနေ

ပြီ၊ မင်း အတွင်းရေးမှူးမလေး မေ့လျော့လည်း ဖောက်ပြန်နေတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်တာပဲ”

“ဘာကွ”

“မမ စွပ်စွဲတာပါ၊ မောင်က မမရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို

စေတာနဲ့ လုပ်ပေးနေတာပါ”

မမ လက်တွေ့ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်စဉ် ဆတ်ခနဲ ရုန်းကန်ပစ်

သည်။

အခြေအနေမကောင်းတော့။

ရာဇာ အတွက်မှားသွားသည်။

မိမိအား ခင်မြင့်မြတ် အရူးအမူး စွဲလမ်းမယ်ထင်နေတာ။

“မင်းကို မင်းအခုလုပ်နေတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပေးမယ် ရာဇာ

မမကို ကွာရှင်းပေးပါ”

“မမ...လူလယ်မကျနဲ့နော်၊ ရာဇာက အခု လူမသိအောင်

လှူငှက်ထားပေးထားတာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြေညာမှဖြစ်တော့မယ်

ထင်တယ်”

“ဟင်...မင်း...မင်း”

ခင်မြင့်မြတ်အား ရာဇာ အပြတ်ခြိမ်းခြောက်ပစ်လိုက်မိသည်။

ဒီမိန်းမ နာမည်တစ်လုံးနှင့် နေသောလုပ်ငန်းရှင်ကြီး။

အရှက်သိက္ခာကျမှာ ကြောက်သူ။

စီးပွားရေးကလွဲပြီး ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားတတ်သူလည်း

မဟုတ်။

ရာဇာနဲ့တွေ့မှ...

ရူပါပြောင့်သော ရာဇာရဲ့အပြောအဆိုတွေ ကြားထဲမှာရစ်သွား

တာ။

အသိဝင်နေပုံပဲ။

သား အိမ်က ထွက်ပြေးသွားတာရော သူနှင့်လက်ထပ်တာရော

ရှက်နေသည်။

လူသိရှင်ကြားမထုတ်ဖော်ရဲ။

ခင်မြင့်မြတ်မှာ နှလုံးရောဂါရှိနေသည်။

သေရင်...

ရာဇာတစ်ယောက်ထဲရပြီ။

ဟိုကောင်လေး ဝေဟင်အာကာတစ်ယောက်လည်း ဘယ်

ရောက်နေမှန်းပင်မသိ။

“မောင်ကို ကွာရှင်းပြတ်ဆီဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့၊ မောင်

အကြောင်း မမသိတယ်မဟုတ်လား”

မမကတော့ သူ့အား စိမ်းကားစွာကြည့်နေသည်။

“စိမ်းမနေစမ်းပါနဲ့၊ မမရာ၊ မောင်က ဒီလောက်အထိ မရက်စက်ပါဘူး၊ မောင့်အပေါ် ကောင်းရင် မောင့်ဘက်ကလည်း လျှို့ဝှက်စရာရှိတာတွေ လျှို့ဝှက်ထားပေးပါ့မယ်”

“မင်း...ငါ့ကို လာပြီး ခြိမ်းခြောက်နေတာလား ရာဇာ”

“အဟက်”

“မင်း”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ စိမ်းကားနေရတာလဲ မမရာ၊ ရာဇာကို လျှော့မတွက်ထားနဲ့နော်”

ရာဇာနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ပြီးပြောမနေချင်တော့သဖြင့် ခင်မြင့်မြတ်အနီးထဲမှ ထွက်သွားဖို့ပြင်သည်။

“မမ”

“ဘာလဲ”

“ကျုပ် ဓွေလိုလို့”

“ဘာ”

“ဓွေ”

“မင်း”

“သိန်းငါးဆယ်ထဲပါ”

“မပေးနိုင်ဘူး”

“အရမ်းမပြောနဲ့နော်...ခင်ဗျားရဲ့ အရက်သိက္ခာတွေ ကျမသွားအောင် ကျုပ်က ထိန်းပေးထားရတာ”

“မင်း ဘာထိန်းတာလဲ”

“ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မမနဲ့ ဘာမှမဆိုင်သလိုလုပ်ပြတာပါ၊ မမရာ၊ တခြားကောင်မလေးနဲ့ တွဲပြတာလေ”

“အပိုတွေ”

မိမိအပေါ် သစ္စာမဲ့တဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ရာဇာက ပေါ်တင်လုပ်ဆောင်နေခြင်းသာ ဖြစ်နေသည်။

သစ္စာမဲ့တာပဲ...

“မမ ပေးမှာလား”

“မပေးဘူး...မင်းလုပ်ငန်းမှာ ငွေကြေးလည်ပတ်နေတာ အားလုံး မင်းတစ်ယောက်ထဲ သုံးနေတာပဲ”

“ကျုပ်နာမည်နဲ့မှမဟုတ်တာပဲ...ခင်ဗျားက ကျုပ် မသုံးနိုင်အောင် လုပ်ထားတာ...ကျုပ်နာမည်နဲ့ လွှဲပေးပါ”

“မင်း...ငါ့ကို ကွာရှင်းပေးမလား ရာဇာ”

“မပေးဘူး”

“ဘာ”

“လူသိရင်ကြား ထုတ်ဖော်ဖို့တောင် ကျုပ်က စီစဉ်ထားတာ”

“ဘာကွ”

“မမ...ခင်ဗျား မမိုက်မဲချင်ပါနဲ့၊ ခင်ဗျားအတွက် ငွေသိန်းငါးဆယ်လောက်က ဘာမှမဟုတ်ဘူးနော်”

“တောက်”

ခင်မြင့်မြတ် ဒေါသဖြစ်မိသည်။

ရာဇာရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲမှာ တိုးဝင်မိသွားတာ အမှားကြီး မှားသွား၏။

သားကိုလည်း ဆုံးရှုံးရတော့မလား။
ခင်မြင့်မြတ် ဒီလောက်အထိ ကိုယ်ကျင့်တရား ဖျက်ပြားဖို့ မသင့်ပေ။

သားနှင့် ပတ်သက်ပြီး မိမိ အမှားတွေကိုပဲ ခံစားနေရသည်။
“မမ”

“ဟင်”

“ပေးမှာလား”

“မင်းလုပ်ငန်းတွေကရတဲ့ငွေတွေ...”

“ကျုပ်ကို မပေးကြဘူး...မယုံတာလေ...ကျုပ်က ခင်ဗျား ဒရိုင်ဘာပဟာ”

သူ့ကို ဒရိုင်ဘာအဖြစ်ပဲ မမ အသိုင်းအဝိုင်းက ယူဆထား သည်။

ငွေကြေးအရ မယုံ။

လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေက ရာဇာနှင့် မဆက်ဆံလိုကြ။

ဒရိုင်ဘာအဆင့်ပဲ။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားလင်ပဲ...အခုတော့ လျှို့ဝှက်ထားပြီး ဒရိုင် ဘာအဆင့်ပဲ နေရတာလေ...ကောင်းလား...တကယ်တော့ ကျုပ်က ဘာကောင်လဲ”

ရာဇာ မကျေနပ်။

ခင်မြင့်မြတ်လို မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ထားရပြီး အကျိုးအမြတ်မရှိလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။

“အပိုတွေပြောမနေပါနဲ့ ရာဇာ...မင်း အပြတ်စဉ်းစားထား ခါ...မင်း ဘယ်လောက်ရရင် ကွာရှင်းပြတ်ဆဲပေးမလဲ”

“လောလောဆယ် ကျုပ် လိန်းငါးဆယ်ယူချင်တယ်၊ ကျုပ် ဆယ်လောက်အထိ ရသင့်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါတယ်နော်”

ခင်မြင့်မြတ် ပေးလိုက်ရသည်။

မတတ်နိုင်တော့။

“ဒီလိုလိမ္မာမှပေါ့”

“မင်းထွက်သွားစမ်း”

ရာဇာ ထွက်သွားသည်။

ကားကို မောင်းထွက်သွားသံ ကြားလိုက်ရ၏။

မောလိုက်တာ...

“ခင်မြင့်မြတ်”

ဒေါ်စုစန် ပြေးဝင်လာပြီး ရေအေးအေးလေးတစ်ခွက်တိုက်

သည်။

“ဒီကောင် ယုတ်မာတယ်”

“ခင်မြင့်မြတ် ဒုက္ခလည်းမသေးဘူး”

“ကျွန်မ ဝင်္ဂလည်တာ”

“ဒေါ်စုစန်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးကွယ်၊ သားကိုလည်း

ဒီအတိုင်းရှာနေလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ ခါတ်ပုံတွေဘာတွေထည့်ပြီး
ကြော်ငြာမှဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဟင်”

ခင်မြင့်မြတ် လန့်သည်။

သားတစ်ယောက်လုံးကိုတောင် မထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်
ယောက် နာမည်ပျက်မှာ စိုးမိ၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“ကျွန်မ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ...”

“ဒါတွေ အရေးမကြီးတော့ဘူး ခင်မြင့်မြတ်၊ သားအတွက်
ပဲ အဓိက အရေးကြီးပါတယ်”

သားကို မိမိ အလွန်အမင်း တွေ့ချင်နေတာတော့အမှန်ပဲဖြစ်
သည်။

မိမိအမှားတွေအတွက် နောင်တတွေ ကြီးစွာရနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့...

အရှက်အတွက်...

နာမည်ဂုဏ်သတင်းကြောင့်...

“ခင်မြင့်မြတ်”

“ရှင်”

“ညည်း ရာဇာနဲ့ တွဲနေတုန်းက အရှက်သိက္ခာဆိုတာကို
ထည့်ပြီး မစဉ်းစားဘူးလား”

ဟုတ်ပါရဲ့။

မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး။

ရာဇာနှင့် ကျွန်မ တွဲစဉ်က မွန်တူပြီး ဘာမှမသိခဲ့။

အရာအားလုံး မေ့ပျောက်နေခဲ့သည်။

အရှက်သိက္ခာတွေ မှဲ့ခဲ့မိ၏။

အခုမှ...

ခင်မြင့်မြတ် ဘာဖြစ်တာလဲ...

သားကိုပင် ဆူပူရိုက်နှက်မိခဲ့သည့်အဖြစ်တွေ...

ရာဇာ...

သစ္စာမရှိဘူး...

ဖောက်ပြန်တယ်...

ကောင်မလေးတွေနှင့် သူ့ကွယ်ရာမှာ တွဲနေသည်။

ဒရိုင်ဘာ ရာဇာမဟုတ်တော့...

လုပ်ငန်းရှင်ကြီးရာဇာ။

“သားအတွက် စဉ်းစားပါ၊ တော်ကြာ ခင်မြင့်မြတ် အပေါ်

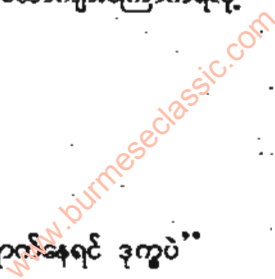
အထင်လွဲပြီး နာကြည်းနေတယ်၊ မေမေက ယောက်ျားကြောက်ရလို့
သူ့ကို မရှာဘူးထင်နေမယ်”

သား အထင်လွဲနေမလား...

ဒါကြောင့်...

မေမေ့ဆီ မလာတာလား။

“တော်ကြာ လူဆိုးဂိုဏ်းတွေထဲရောက်နေရင် ဒုက္ခပဲ”

“ဟင်”

ဒေါ်စုစန်ပြောမှ ခင်မြင့်မြတ် စိတ်ပူပင်မှုတွေ အထွတ်အထိပ် ရောက်သွားရသည်။

သား...

လူဆိုးဂိုဏ်းတွေထဲ ရောက်သွားရင် အခက်။

စိတ်ပူလိုက်တာ...

ခင်မြင့်မြတ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ...

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

“ကြော်ငြာထည့်”

ဒေါ်စုစန် အကြံပေးတဲ့အတိုင်းလုပ်ရင် ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားမိ၏။

မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ရာဇာနဲ့လည်း အရုပ်အရှင်းတွေ ဖြေရှင်းရဦးမယ်။

“မဖြစ်သေးပါဘူး... ကျွန်မလုပ်ငန်းတွေရှိသေးတယ်၊ သားကို ကျွန်မ တွေ့အောင်ရှာမယ်၊ ဟိုနေ့က မြို့ထဲမှာ တွေ့ခဲ့တာ သားပါ”

သားနောက် ကျွန်မလိုက်တော့ မီးပွိုင့်တွင် ပျောက်သွားသည်။

“ကျွန်မ သားကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့အထိ စိတ်ကူးထား တယ်၊ သားကိုတွေ့ရင်တော့ ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် သားဆန္ဒတွေအတိုင်း ပဲ ဖြစ်စေရမယ် ဒေါ်စုစန်”

“တွေ့ဖို့ဆိုတာ တိတ်တိတ်လေးကိုက်ရှာနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး ခင်မြင့်မြတ်... အတိအလင်းရှာ”

သား...

ဘယ်ရောက်နေလဲ...

မေမေ ရင်ပူလိုက်တာ။

နယ်စပ်တွေဘာတွေများ သားရောက်သွားပြီလား။

မဖြစ်နိုင်တာပဲ။

သားကိုတွေ့လိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်မ သွားရှာဦးမယ်”

“ညည်း နေမကောင်းဘူး၊ ကျုပ်ပါလိုက်ခဲ့မယ်”

“ကောင်းတယ် ဒေါ်စုစန်”

နှစ်ယောက်သား ကားနှင့်ထွက်လာကြပြီး မြို့အနှံ့ ဖတ်မော့ဖို့ မိသည့်။

မတွေ့ပေ။

“နားဦး ခင်မြင့်မြတ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ခုထဲဝင်ပြီး အအေးသောက်ကြသည်။

“ဒီအတိုင်း ရှာနေလို့မဖြစ်သေးဘူးထင်တယ်နော် ခင်မြင့်မြတ်၊

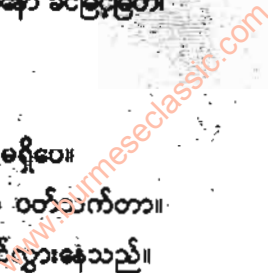
ညည်းရေခါက ရှိသေးတယ်”

...ရေးဆို...

ခင်မြင့်မြတ်တွင် တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက် မရှိပေ။

ရာဇာကလည်း မိမိအား ငွေကြေးကြောင့်ပဲ ဖတ်သက်တာ။

လက်ထပ်ပြီးနေတော့ မာန်မာနတွေ ထောင်လွှားနေသည်။

မိမိစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ရန် ကြိုး
နေ၏။

အမြင်ကတ်တယ်။

နောင်တရလွန်သွားပြီ။

သားအမိနှစ်ယောက် အေးအေးချမ်းချမ်းဘဝကို တည်ဆောက်
နိုင်ပါလျက်နှင့် မိမိ ဆတ်ဆော့မိတာ။

“ခင်မြင့်မြတ်”

“ဟင်”

“မော့မကြည့်နဲ့”

“ဘာလဲ”

“ညည်းစိတ်ကိုထိန်းနော်၊ ညည်းမှာ ရောဂါနဲ့အပြင် ငွေ
သိက္ခာပိုင်းက ရှိနေသေးတယ်”

“ဘာလဲ ဒေါ်စုစုရ”

“ညည်းအကောင် အတွဲနဲ့ ဝင်လာလို့”

“ဟင်”

ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်ဖြစ်သည်။

ရာဇာနှင့် ကောင်မချောချောလေးတစ်ယောက် လက်ချင်း

ပြီး ဝင်လာ၏။

အတင့်ရဲလိုက်တာ...

ရင်ထဲမှာ...

ဗလောင်ဆာသွားရသည်။

ဒေါသတွေကို ထိန်းချုပ်ပစ်လိုက်ရ၏။

ခင်မြင့်မြတ်ရဲ့ အရှက်သိက္ခာတွေအတွက်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

နွဲ့ အခန်း (၁၆) နွဲ့

“ပစ္စည်းတွေများလိုက်တာ ကိုရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဝယ်လာရတာလဲ၊ မစင်ယော်တို့အတွက် ဒီလောက်အထိ မလိုအပ်ပါဘူး”

ကိုက အဝတ်အစားတွေနှင့် အသုံးအဆောင်တွေ ဝယ်လာသည်။

အတွားအတွက်လည်း အားဆေးတွေ အစားအသောက်စားပါလာ၏။

အစ်ကိုကြီးပင် မထောက်ပံ့နိုင်။

“ကို”

“ဟင်”

“ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“အရောင်းအဝယ်”

“အစ်ကိုကြီးတောင် ကျွန်မတို့ကို ဒီလောက်အထိ မထောက်ပံ့နိုင်ဘူး၊ ကို ဘာတွေလုပ်နေလဲ”

“ကိုယ့်ကို မစင်ယော်က အထင်သေးတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး...ကျွန်မတို့ကြောင့် ကို အန္တရာယ်တစ်ခုခုတွေမှာ အရမ်းစိတ်ပူမိတာပဲ၊ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာ ကံကြမ္မာပါပဲ ကိုရယ်...ကျွန်မ နေတတ်ပါတယ်”

သူကလည်း မေမေဆီက ပါလာတဲ့နောက်ဆုံးပစ္စည်း စိန့်လက်စွပ်အား ရောင်းလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဘာမှမရှိတော့။

ဆရာကြီးဘဒင်မသိအောင် သိုဝှက်ထားတာတွေ ထုတ်ရောင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ငွေကို တချို့တဝက် ဘဏ်မှာအပ်လိုက်ပြီး ကျန်တာနှင့် မစင်ယော်တို့ မြေးအတွားအတွက် လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

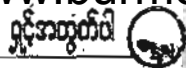
“အတွား နေကောင်းလား”

“အင်း”

“တော်သေးတယ်၊ အတွားရှိတော့ မစင်ယော်အတွက် ကိုယ့်စိတ်ချရတာပေါ့”

“အတွား နေကောင်းပါတယ်”

မစင်ယော်စိတ်ထဲတွင် ကို မီးတုံးငွေတွေအတွက် သံသယဖြစ်မိလာသည်။

မကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေက ရလာတာတွေပဲလား။

မစင်ယော် မသုံးချင်ပါဘူး။

အေးချမ်းတဲ့ဘဝလေးတစ်ခုမှာပဲ နေချင်မိသည်။

“ကို”

“ဟင်”

“ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ချင်တယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့”

သိကြီးကတော့ ချစ်သူအား စိတ်မချနိုင်အောင်ဖြစ်နေမိသည်။

အလုပ်မလုပ်စေချင်ပေ။

“ကိုယ်ပေးနေတာတွေ လက်ခံရတာ ကျွန်မ စိတ်မလုံဘူး”

မင်းဟာ ကိုယ့်ဇနီးလောင်းဖြစ်လာမှာပဲဟု ပြောတော့...

“ကိုရော်” ဟု ရှက်စနိုးနှင့်ပြောပြီး ထုသည်။

မစင်ယော်ဟာ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။

သူ...

မြတ်နိုးမိသည်။

မေမေ သိရင်ရော...

သဘောတူပါ့မလား။

မေမေအကြောင်းတွေ မတွေ့တာအကောင်းဆုံးပါပဲလေ။

အခုထိ...

သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ အတိအလင်းရှာတာတွေ မလုပ်ခဲ့။

ကိုရာစာကြောင့်ပဲ နေမှာ...

ဟိုက ပထွေးပဲ...

မေမေ စိတ်ချမ်းသာရင်ပြီးတာပါပဲလေ။

“ကို”

“ဟင်”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“မစင်ယော်အကြောင်း”

“ဘာတွေလဲ”

“မစင်ယော်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး သားသားလေးတွေ မီးမီးလေး

တွေ မွေးမဲ့အကြောင်း”

“ဟာ...ကို မကောင်းဘူးကွာ...သွား...ဘာတွေပြောနေ

တာလဲ”

သူမက လက်သီးလေးတွေနှင့် သူ့အား ထုရိုက်နေသည်။

ရှက်နေ၏။

ချစ်သူသည် အရှက်အကြောက်ကြီးပြီး ဣန္ဒြေသိက္ခာကြီးမား

လွန်းသည်။

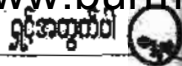
သူ့ကိုပင် အခွင့်အရေးတွေ အလွန်အမင်းမပေးခဲ့ပေ။

လွတ်လပ်မှု အပြည့်ရှိနေပေမဲ့ သူမရဲ့ အပျိုစင်ဘဝကို ထိန်း

သိမ်းထားသည်။

သူ...

အထင်ကြီးမိသည်။

မခင်ယော်ဟာ ဆင်းရဲပေမဲ့ တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ မိန်းကလေးပါ။

သံကြိုးကိုယ်တိုင်ကလည်း ချစ်သူရဲ့ဘဝလေးကို မပျက်ဆီးရက်ပေ။

စောင့်ထိန်းနေသည်။

အနာဂတ်က ဘာတွေဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်သေးဝေ။

“တီ...တီ”

“တီ...”

“ဟင်”

အိမ်လေးရှေ့တွင် ကားတစ်စီးထိုးရပ်လာ၍ သူ ကြည့်လိုက်မိသည်။

မမကား။

ယွန်းမမ ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ။

“ဟင်...မမပါလား”

မခင်ယော်က သိနေသည်။

ယွန်းမမက ကားတံခါးဖွင့်ပြီး အိမ်လေးထဲဝင်လာ၏။

“ကို...ဒါ မမယွန်းလေ...အစ်ကိုကြီးခရီးထွက်သွားရင်

ပဲလာပြီး ထောက်ပံ့နေတာ”

ကိုကျွဲကြီးက ယောက်ျားလေးတွေ မခိုင်းချင်တိုင်း မမအတူတကွပေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ကို...ဒါ မမယွန်းတဲ့၊ သိပ်ပြီးသဘောကောင်းတာပဲ၊ မခင်ယော်တို့ကိုလည်း ကူညီထောက်ပံ့တယ်”

သေပြီပဲ...

မခင်ယော်နှင့် ယွန်းမမ သိနေတာကိုက အန္တရာယ်ဖြစ်နေသည်။

“မမ...သူက...”

“မမ သိပါတယ်၊ လုပ်ငန်းတူတွေပဲဟာ...နော် မောင်သံကြိုး”

ယွန်းမမ လေသံတွေကို သူ သဘောမကျမိပေ။

အကြည့်တွေက ကြောက်စရာကောင်းလွန်းနေသည်။

“အဘွား နေကောင်းလား၊ မခင်ယော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လိုအပ်တဲ့အကူအညီတွေရှိရင်လည်း မမကိုပြောနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်လေး”

“ဗျာ”

“ဆရာက မင်းကို ကိစ္စရှိလို့ အခေါ်ခိုင်းလိုက်တာလေ”

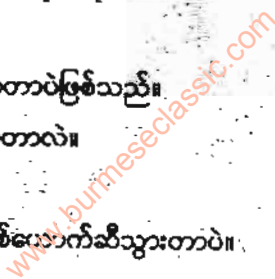
မဖြစ်နိုင်တာပဲ။

ဒီမိန်းမ သက်သက်မဲ့အကြောင်းရှာတာပဲဖြစ်သည်။

သူ ဒီမှာရှိတာ ဘယ်သူပြောလိုက်တာလဲ။

ဆရာမင်းဒင်ပင်မသိ။

သိလည်း သူချစ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီသွားတာပဲ။

“မြန်နို့”

“ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ် မမ”

“အခုပဲ လိုက်ခဲ့ပါ။ ဆရာက အရေးကြီးတယ်တဲ့”

မလိုက်လျှင်လည်း ဒီမိန်းမက ဇွတ်အတင်းခေါ်တော့မှာ သေချာသည်။

“ကို လိုက်သွားလေ...မမက အလုပ်ကိစ္စအရေးကြီးလို့ လာခေါ်တာပဲဟာ...မစင်ယော်က ဘာမှအရေးမကြီးပါဘူး”

သူ...

ထလိုက်သည်။

တော်တော်အကျင့်မကောင်းတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။

မစင်ယော်ရှေ့မှာ ပြဿနာတွေ မတက်လို့ပေ။

သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းတွေလည်း မသိစေချင်၍ဖြစ်သည်။

“သွားမယ်”

သူ...

ထွက်လာခဲ့မိသည်။

“မမ သွားမယ်နော်၊ နောက်မှ ညီမလေးဆီလာလည်ဦးမယ်၊

ရောက်တာတောင် ကြာနေပြီပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ယွန်းမမ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

“မင်း ကားမောင်း”

ကားသော့ယူပြီး သူ ကားကို အမြန်ဆုံး မောင်းထွက်လာခဲ့

သည်။

“ခင်ဗျား ဘာလာလုပ်တာလဲ အမိ”

“မင်းနောက်လိုက်လာတာလေ မောင်”

“ဘာဗျ”

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ မောင်ရယ်၊ ဘာလဲ...မစင်ယော်

လေးနဲ့ မင်းက ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီလား”

“ဟုတ်လား”

“ဘာကွ”

“ခင်ဗျား နောင်ယုက်မယ်လို့တော့ မကြံနဲ့နော်၊ ကျုပ် ခွင့်

လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“နောင်ယုက်မှာပဲ မောင်...အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ခင်ဗျား”

သူ...

ဒေါသတကြီးနှင့် ကားကို စောင့်ခနဲ ဘရိတ်တွေအုပ်ဝစ်လိုက်

မိသည်။

“မင်းအလုပ်အကိုင်တွေက ဘာဆိုတာ မင်းကောင်မလေးကို

ပြောပြရမှာပဲ”

“ခင်ဗျား...ခင်ဗျား...”

“မင်း ကောင်မလေးက မကောင်းမှုဒုစရိုက်သမားတွေကို

အရမ်းမုန်းတီးတာပဲ၊ သူ့အစ်ကိုတောင် မပြောရဲဘူး”

ယွန်းမမက သဘောကျစွာဖြင့် ဟားတိုက်ပြီးရယ်မောနေသည်။

သူ့စိတ်တွေ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာမိ၏။

မစင်ယော်ကို သူချစ်သည်။
 လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားဖြစ်နေ၏။
 ယွန်းမမက ဖျက်ဆီးပစ်တော့မဲ့အနေအထားဖြစ်နေသည်။
 “မင်း နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ။ မစင်ယော်ကို မင်းလက်ထပ်
 ရင် မမ အဆိုးမဆိုးနဲ့နော်။ လိမ္မာစမ်းပါ မောင်လေးရယ်”
 ဒေါသတွေနှင့် ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲပစ်ချင်လာမိသည်။

နိဂုံး (၁၇) ❀

“ခင်ဗျား ...ကျုပ်ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ မမ တောင်းပန်ပါ
 အထိ၊ ကျုပ် မစင်ယော်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမချစ်ဘူး”

“ဘာ”

“ကျုပ် မစင်ယော်ကို လက်ထပ်မယ်၊ မစင်ယော်မှာ
 အတိုးရာမရှိတော့ဘူး၊ အစ်ကိုလည်းသေပြီ၊ ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့သားတွေ
 ငြည့်စေတော့ပုံသင့်တယ်”

“အဲ့ဒါ မမကိစ္စမဟုတ်ဘူး သံကြီး၊ မမ မင်းကိုချစ်တယ်၊
 ခင်စိုင်းလိုတယ်၊ မင်းနဲ့လက်ထပ်မယ်”

“ခင်ဗျား ရူးနေလား”

“ဆရာဘဒင်က ခင်ဗျားကို ရည်မှန်းထားတာပဲ၊ ခင်ဗျားကို
 အလွတ်ပေးမယ်ထင်လို့လား ယွန်းမမ”

“ဂရုမစိုက်ဘူး။ မမ လမ်းတွေရှိတယ်။ မင်းသာလက်ခံပေး ဆိုရင် ဒီကနေထွက်ပြေးကြမယ်လေ”

သူ စိတ်ပျက်မိသည်။
ဒီမိန်းမနဲ့တော့ လောဘစည်းစိမ်တွေမခံစားချင်မိ။
နတ်ပြည်တက်ရမယ်ဆိုရင်တောင် မလိုက်လိုပေ။
ဝေးဝေးက ရှောင်ပစ်ရမည်။

“မင်း ဒီလောကထဲမှာ အနှစ်မွန်းခံမလား၊ မမနဲ့ဘဝတစ်ခုထဲ ထူထောင်မလား မောင်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာကွ”

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးမှ လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

“မောင်”

“ခင်ဗျား အရှက်မရှိဘူးလား၊ ကျုပ်ကို မောင်လို့မခေါ်ဝါနဲ့ ကျုပ်ခင်ဗျားဆန္ဒတွေကို ဘာတစ်ခုမှ မလိုက်လျောနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်တော့ မစင်ယောင်ပဲ”

“မင်းစဉ်းစားနော် ယွန်းမမက ဘယ်လိုမိန်းမလည်းဆိုတာ မင်းသိပါတယ်၊ လိုချင်တာကို ရအောင်ယူတတ်တဲ့မိန်းမသားမျိုး”

“ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ၊ ခင်ဗျားကို ဘာအကြောင်းနဲ့မှ လက်မထပ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ဘဝဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်မယ်”

“သံကြိုး”

ယွန်းမမ အသံတွေက ရွံရှာစက်ဆုတ်ဖွယ်အတိဖြစ်နေသည်။
သံကြိုး ဒေါသတကြီးလက်တုံ့ပြန်ပစ်ချင်နေမိ၏။

“မင်းဘဝကို အထိခိုက်ခံနိုင်ပေမဲ့ မင်း မေမေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ထွက်တော့ မင်းအသိပါ၊ ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ဘာဗျ”

“အဟင်း ...ဟင်း...ဟင်း၊ မင်းဟာ ဒေါ်ခင်မြင့်မြတ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားပဲ”

“ဟင်”

ယွန်းမမ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိသွားရတာလဲ။
ဆရာဘာဒင်ရော သိနေပြီလား။

သူကတော့ သူ့ကိုယ်သူ လုံခြုံပြီဟု ထင်နေမိသည်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ်မသိဘူး၊ ကျုပ်မှာ ဒီဘာမရှိဘူး”

“တကယ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆိုရင် ဒေါ်ခင်မြင့်မြတ်ဆီဝင်ရတော့မှာပဲပေါ့၊ ဒီကိစ္စ ဆရာဘာဒင်တောင် မသိသေးဘူးနော်”

ဒေါ်ခင်မြင့်မြတ်က သူ့သားအား ကျိတ်ပြီးရှာနေသည်။
ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းမှာစိုး၍ ပေါ်ပေါ်တင်တင်မရှာရ။

ပြီးတော့

ဒေါ်ခင်မြင့်မြတ် အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာတွေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။

သို့သို့သိပ်သိပ် ဖြေရှင်းနေကြောင်း ယွန်းမမသိထား၏။
ဆရာဘာဒင်ပင်မသိ။

သံကြိုးနာမည်က မောင်အာကာ...

“မင်းနာမည် မောင်အာကာပဲ”

ဒီမိန်းမသိတာ ကြောက်စရာကောင်းသည်ဟု ထင်မိသည်။
စောက်ကျစ်တဲ့မိန်းမ

“မင်းက မအေကို မကျေနပ်ဖြစ်ပြီး အိမ်ကနေ ထွက်ပြေးလာ
တာ၊ မင်းအမေက လောလောဆယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တိတ်
တိတ်ပုန်းလက်ထပ်ထားတယ်”

“ခင်ဗျား ဆက်ပြောနေတော့၊ ခင်ဗျားပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း
ပါ”

“မမက ပြဿနာအများကြီးတောင် သိထားသေးတယ်။
ဘယ်လိုလဲ စေဟင် မမဆန္ဒတွေကို လိုက်လျောမယ် မဟုတ်လား”

သံကြိုးဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတစ်ယောက်ပဲ။

ဒုစရိုက်လောကနှင့်မတန်ပေ။

မစင်ယော်နဲ့လည်း မတန်ဘူး။

မင်းဟာငွေတွင်းလေး။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်လေး”

မေမေအကြောင်းတွေကို လှသိရှင်ကြားထုတ်ဖော်ဖို့ မသင့်ဘူး။
ယွန်းမမက ယုတ်မာတော့မယ်။

“မောင်”

သူ
စိတ်ညစ်နေမိသည်။

ဘာလုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့။

“မမကို ဆန့်ကျင်တော့မလို့လား မောင်ရယ်”

ယွန်းမမ ကိုယ်လုံးလေးက သူ့ရင်ကို လာလဲခိုတွယ်သည်။
သူ့စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ဖယ်ထုတ်ဝစ်လိုက်မိ၏။

“မင်းအမေအကြောင်းတွေကို မင်းဖော်ထုတ်ဝစ်ချင်မှာ မဟုတ်
ဘူးနော်”

“ခင်ဗျား”

“ဟင်း ...ဟင်း၊ ...ဟင်း”

“မမက မင်းအပေါ်ဘယ်လောက်အထိ ချစ်မြတ်နိုးလဲဆိုတာ
ဆရာဘာဒင်တောင် အသိမပေးဘူး၊ သိများသိရင်တော့ ဘယ်လောက်
အထိအကြံအဖန်လုပ်လိုက်မလဲ”

မေမေကိုတော့ အထိခိုက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

“မောင်”

မကြည့်မိ

“ဒီနေ့ကစပြီး မစင်ယော်ဆီသွားစရာမလိုတော့ဘူးနော်”

“ဘာ”

“မင်းနဲ့မမ လက်ထပ်မယ်၊ ပြီးတော့ လွတ်မြောက်ရာကို
အတူပြေးကြမယ်၊ မင်းလက်ခံလား”

“ကူပဲ”

“မင်း မေမေရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို မင်းစောင့်ထိန်းမှာပါ”
 မဇင်ယော် ...
 ကိုယ်တော့ ဒုက္ခရောက်ပြီ။
 အားကိုးရာမဲ့နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။
 သူ...
 သစ္စာမမဲ့ချင်။
 မဇင်ယော် စိတ်ဒုက္ခတွေ့ရောက်သွားမှာလည်း စိုးရိမ်ပူပန်

သည်။

ယွန်းမမကိုလည်း ဆန့်ကျင်၍မဖြစ်။
 မေမေ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေ့ရှိသေးသည်မဟုတ်လား။
 ဇာကယ်တော့
 သူ့ထွက်လာဖို့မသင့်ဘူး။

မုဏ်သရေရှိ မိခင်အပေါ် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့အောင် လုပ်လိုက်
 သလိုဖြစ်နေသည်။

“မဖြစ်သင့်ဘူး”
 မေမေဘာပဲဖြစ်နေ ဖြစ်နေ သူလိမ္မာယဉ်ကျေးမှုရှိရမည်။
 “မောင်”
 “ကျုပ်လောလောဆယ်တော့ စဉ်းစားမယ်၊ မဇင်ယော်...
 နိကိုးရာမဲ့နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ၊ ကျုပ်မရက်စက်နိုင်ဘူး”
 “မင်းက မိန်းမနှစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ချင်တာလား”
 “ကျုပ်က တန်ဖိုးမဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး”

ယွန်းမမ၊ မဇင်ယော်ကို လက်ထပ်ခွင့်ခရရင်တောင်မှ ထောက်ပံ့ကူညီ
 ရမယ်”

“တခြားလူတွေရှိတာပဲ မောင်ရယ်၊ မင်းဘာပူပင်နေတာလဲ၊
 ရဲလေးတို့၊ တုတ်ကြီးတို့”

“ခင်ဗျားတော်တော် အကြင်နာတရားကင်းခဲ့တဲ့မိန်းမပဲ၊
 ကိုယ်ချင်းစာစိတ် လုံးဝမရှိဘူး”

“ယွန်းမမလေ ရက်စက်စရာရှိရင် သူတွေအောင်ရက်စက်တတ်
 တာနော် ဝေဟင်”

ဒီမိန်းမအား သူဘယ်လိုမှ ယှဉ်ပြိုင်၍မရနိုင်တော့ဘူး သိလိုက်
 သည်။

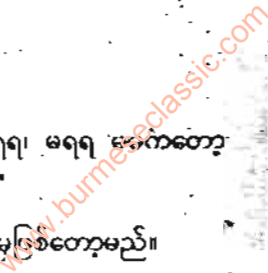
ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတော့မှာ သေချာ၏။
 သူ့စွန့်စားရတော့မှာပဲ။

ဘဒင်
 ယွန်းမမ
 ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့ကြီးကို ဖြိုခွင်းပစ်ဖို့ပဲ ကြံစည်မိတော့သည်။

“မမ”
 “ပြော”

“ကျွန်တော်လက်ခံမယ်”
 “မောင်ရယ်၊ မင်းဆီက အချစ်တွေရရ၊ မရရ မှေးကတော့

မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားရမှာပဲ”
 ယွန်းမမနှင့်အလိုက်အလိုက် ဆက်ဆံမှုဖြစ်တော့မည်။

မေမေအရှက်သိက္ခာတွေအတွက် ထိန်းသိမ်းရမည်ဖြစ်သည်။

သားမခိုက်တော့ဘူး။

လိမ္မာပြရမယ်။

သူ့ကြောင့် အားလုံးသောက ဒုက္ခတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်

ဖြစ်သည်။

“မစင်ယော်ကို မောင်လုံးဝစွန့်လွှတ်လိုက်တော့နော်”

မစင်ယော်ကို ဘယ်တော့မှ မစွန့်လွှတ်ဘူး။

သူ ...

အပြင်ထွက်ခွင့်မရှိတော့ ...

ယွန်းမမက နောက်ကနေ တကောက်ကောက်လိုက်နေသည်။

မစင်ယော်ထံ ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်ရ၏။

စိတ်ညစ်နေမိသည်။

ယွန်းမမကို ရွံ့ခန်းနေမိ၏။

မထိမတို့ချင်။

မမက ထွက်ပြေးရန်လမ်းကြောင်းတွေကို ကြံစည်နေသည်။

ဆရာဘဒင်ကလည်း အလစ်မပေး။

သူ့အား လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ရန်ညွှန်ကြားနေသည်။

“သံကြိုး”

“ဗျာ”

“မင်းကလူသစ်၊ လှုပ်ရှားမှုတွေကို မင်းလုပ်ပါ”

“ဗျာ”

သူ ...

မလုပ်ချင် ...

ဥပဒေနှင့်မလွတ်ကင်းသည့်အလုပ်တွေကို မလုပ်ချင်။

ဒါပေမဲ့...

အပြင်ထွက်ချင်မိသည်။

မစင်ယော်ကို တွေ့ချင်၏။

“တို့စင်ငွေမရှိတော့ဘူး၊ မင်းလှုပ်ရှားပါ၊ တုတ်ကြီးဘေးကနေ
စောင့်နေလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ...

အပြင်ထွက်ချင်လာသည်။

“သံကြိုး”

“ဟင်”

“မင်းအနားမှာ မမကပ်လှချည်လား”

“စိတ်ညစ်တယ်”

“လူတိုင်းက မင်းကို အားကျနေကြတာ”

သူ့အတွက်တော့ ယွန်းမမသည် ဘာမှ အထင်ကြီးစရာ မရှိပေ။

အထင်သေးစရာပင် ...

မိန်းမယုတ်မ ...

“သံကြိုး ဒီတစ်ခါတော့ မင်းလှုပ်ရှားနော်၊ သရာက မင်း
လှုပ်ရှားတဲ့”

သူ့မှာငွေရှိသေးသည်။

ဆရာဘဒင် ကျေနပ်အောင်ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမလား။

ပစ္စည်းကတော့ ဘာမှမရှိတော့ ...

“ဆရာဘဒင်က တို့အဖွဲ့ကို ဘဝပြောင်းသွားစေမဲ့ လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုကြံစည်နေတယ်”

ဦးဘဒင် ...

ခင်ဗျားကြီးကိုလည်း ထောင်ထဲထည့်ပစ်ဖို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ထား တယ်။

“မင်းလှုပ်ရှားတော့”

သူတို့က လူဟောင်းတွေဖြစ်နေလဲတုတ်ကြီးက မလှုပ်ရှားချင် ...

သံကြီး မလှုပ်၍မရတော့ ...

မကောင်းမှုခုစုရိုက်တွေ မလုပ်၍လည်းမရ။

တုတ်ကြီးက ဆရာဘဒင်ရဲ့ လူယုံတော်အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး ဖြစ်သည်။

အသေအချာကြည့်နေ၏။

“သံကြီး”

“ဗျာ”

“ဟိုမှာ တွေ့လား”

ချောချောတောင့်တောင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ပိုက်ဆံအိတ် ကို ခြင်းတောင်းထဲထည့်ပြီးရပ်နေသည်။

“မင်းကပ်သွား”

သူ ...

သေချင်လာသည်။

စောချေးတွေပင် ပြန်ချင်လာ၏။

“ဘာညာဘာညာလုပ်ပြီးဆွယ်၊ မင်းက ရှုပါဖြောင့်တော့ အိုကေတယ်”

မေမေ့ကို သတိရမိလာသည်။

ကိုရာစာသည် ရုပ်ဖြောင့်သော လူရွယ်တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်၏။

မေမေ့ကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်ခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာ ...

လေးလံနေသည်။

“ကျွန်တော် ဒါမျိုးမလုပ်ချင်ဘူးဗျာ”

“မင်းဘာလုပ်မှာလဲ”

“အခြားတစ်ခုခုပေါ့”

“မင်းရှုပါနဲ့ အလွယ်တကူရမှာ၊ ဟိုမှာတွေ့လား မင်းကိုကြည့် နေတာ၊ သွားစမ်းပါ”

ထိုမိန်းမကြီးသည် သူ့ဘက်သို့ ကြည့်ကွက်ကြည့်ကွက်ဖြစ်နေ သည်။

“မင်းစတိုင်လ်က မိတယ်၊ တို့နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ အခန်းထဲ ရောက်မှ အိပ်ဆေးခတ်ပြီး”

“တော်ပါတော့ဗျာ”

သူ...

လုံးဝမလုပ်နိုင်ဘူး။

ကိုရာစာကြောင့် သူ့ဘဝဘယ်လောက်ထိ အခြေအနေပျက်ခဲ့ရလဲ။

သားအမိတွေဆုံကြဖို့ မလွယ်တော့၊ မေမေ့ အရှက်သိက္ခာကိုချပစ်ဖို့ ယွန်းမမက အဆင့်သင့်ဖြစ်နေသည်။

ဒုစရိုက်လောကထဲမှာ ကျပ်လည်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် စိတ်မသက်သာစွာ လက်ထပ်ရတော့မည့် အခြေအနေဖြစ်ခဲ့၏။

မလုပ်ဘူး ...

ကိုယ်ချင်းစာမိလာရသည်။

“မမဆိုပြီး ဘာညာဘာညာပေါ့ကွာ သွား”

“ကျွန်တော် လုံးဝမလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဆရာဘာဒင်အတွက် ငွေရှာဖွေပါမယ်၊ တစ်နည်းနည်းတော့ ရစေပါမယ် ကိုတုတ်ကြီး”

“မင်း ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်တော့ မလုပ်နဲ့နော်၊ ငါက ဆရာဘာဒင်မျက်နှာတစ်ခုပဲ ကြည့်မှာ”

ကျုပ် ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ခင်ဗျားစောင့်ကြည့်နေပါ၊ ကျုပ်အမေအရွယ်ကို မမြူဆွယ်ချင်တာတစ်ခုပဲရှိတယ်၊ မိကောင်းဖခင်သားသမီးတစ်ယောက်အနေနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားတဲ့ အောက်တန်းကျလွန်းစွာ လုပ်ဆောင်ရတော့မည်။

သူ့ခြေလက်တွေပင် အေးစက်ချင်လာသည်။

မေမေ့ကို သတိရတယ်။

သားဘာတွေလုပ်နေပြီလဲ။

မေမေ့မှာမည်ဂုဏ်သတင်းတလည်း အကောင်းဟူ၍ မရှိပေ။

ဆိုးဝါးမှုတွေသာရှိနေသည်။ ဘာမှ မတာကွယ်၊ စောင့်ရှောက်နိုင်ပေ။

“မင်းတွေဝေနေရင် ဆရာဘာဒင်က ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူးနော် သံကြိုး၊ မင်းအစွမ်းအစတော့ပြ”

တုတ်ကြိုးက ဘာဒင်အတွက်ပဲကြည့်ပြီးပြောနေသည်။

သူ...

စိတ်ညစ်နေမိသည်။

တစ်ခုခုတော့ လှုပ်ရှားမှဖြစ်တော့မည်ဆိုတာ သိလာရ၏။

ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ရင်ထဲမောဟိုက်တုန်ရိုလာရသည်။

အခန်း (၁၈)

“မဇင်ယော်”

“ဟင် ...မမ”

“ညီမလေးကို တွေ့ချင်လို့လာတာ”

“လာလေ မမ”

အစ်ကိုကြီးသည် မမနှင့် လွှဲအပ်ကာ သူမအားထောက်ပံ့စေခဲ့သည်။

မဇင်ယော်နှင့်ရင်းနှီးနေ၏။

ကျေးဇူးရှင် မမတစ်ယောက်အဖြစ် သတိမှတ်ထားမိသည်။

“ဘွားနေကောင်းလား”

“ကောင်းပါတယ် မမ”

ယွန်းမမ အိမ်လေးထဲဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ဘာအထင်ကြီးစရာမှမရှိတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အား သံကြိုးက ဘာကြောင့် အထင်ကြီးစွာချစ်နေရတာလဲ။

ယွန်းမမကတော့ သံကြိုးနှင့်မဇင်ယော်ကွဲသွားအောင် ခွဲပစ်ရမှာပဲ။

ဘာကိုမှ ငဲ့ညှာမနေနိုင်။

မဇင်ယော်အစ်ကို ကျွဲကြီးက သူ့ညီမအား ထောက်ပံ့ရန်စိန်မသားဖြစ်တဲ့ မမကိုပဲ တာဝန်ပေးခဲ့သည်။

ယောက်ျားတွေနှင့် ပတ်သက်ဆက်ဆံတာမျိုး မဖြစ်စေချင်လေ။ အထူးသဖြင့် ...

ဒုစရိုက်သမားတွေနှင့် နီးစပ်သွားမှာ အစိုးရိမ်ကြီး စိုးရိမ်ခဲ့သည်။

“မမ”

“ဟင်”

“ကိစ္စရှိလို့လား”

“အင်း”

“ပြောပါ”

“သံကြိုးအကြောင်းပါ ညီမလေး”

“ဟင် ...ကို ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“မဇင်ယော်”

“ရှင်”

“မင်းနဲ့ မောင်သံကြိုး ချစ်သူတွေဖြစ်ကြပြီလားဟင်”

“ရှင်”

“ပြောလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

မမတစ်ယောက် သူမရင်ဖွင့်တိုင်ပင်စရာရှိ၍ သူမအမှန်အတိုင်း ပဲ ဝန်ခံလိုက်မိတော့သည်။

“သံကြီးဘာလုပ်လဲ မင်းသိလား”

“ဟင့်အင်း”

ကို ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ လုပ်သည်ဟုပဲ အကြမ်းဖျင်းသိထား သည်။

“သံကြီးက ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်ပဲ”

“ရှင်”

“ခါးပိုက်နှိုက် ခိုးဆိုး လုယက်နေတာလေ”

“ဒါ... ဒါဆို အစ်ကိုကြီးကရောဟင်”

“အတူတူပဲ”

“ရှင်”

သူမ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

အစ်ကိုကြီးနဲ့ကိုက မကောင်းမှုဒုစရိုက်သမားတွေတဲ့။

“မင်း အစ်ကိုကြီး တစ်ခါတစ်ရံပျောက်သွားခဲ့တာ ထောင်

ကျခဲ့တာလေ”

“ဟင်”

“မင်းအစ်ကိုက မင်းကို ဒုစရိုက်သမားတွေနဲ့ နီးစပ်မှာကြောက် လို့ မမကိုပဲ ဆက်သွယ်စေခဲ့တာ”

“မမကရော”

“မိတ်ဆွေပါ”

မဇင်ယော် မယုနိုင်ပေ။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ...

အစ်ကိုကြီးသေရတာ ဆွဲကြီးဖြတ်ရင်း လူတွေဝိုင်းရိုက်လို့တဲ့။ ကိုကရော ...

သူမကို ထောက်ပံ့တဲ့ငွေက မကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေကရထားတဲ့ ငွေတွေပဲဖြစ်မှာ။

အမှန်တွေပဲလား ...

မမကလိမ့်ညာမှာမဟုတ်။

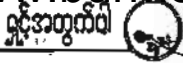
“မင်းအစ်ကိုကြီးက သူ့သီမ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းကလူတွေနဲ့ နီးစပ်သွားမှာ အရမ်းစိုးရိမ်တယ် မဇင်ယော်၊ ဒါကြောင့် မမလာပြီး အသိပေးတာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမရယ်၊ ကျွန်မအခုမှ အဖြစ်မှန်တွေ သိရတော့တယ်၊ ဒီလူနဲ့ကျွန်မ လုံးဝမပတ်သက်တော့ဘူး၊ မုန်းတယ်၊ လူလိမ်လူညာ ကျွန်မကို မသန်ရှင်းတဲ့ ငွေတွေလာထောက်ပံ့တယ်”

သူ...

ထောက်ပံ့ထားတဲ့ငွေတွေကိုပါ ပြန်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

“မမ”

“ဟင်”

“သူထောက်ပံ့ထားတဲ့ငွေတွေ သူ့ကိုပြန်ပေးလိုက်ပါ”

“အဲဒါတော့ မမလက်မခံပါရစေနဲ့ကွယ်၊ သံကြိုးလာမှ ပေးလိုက်ပါ၊ မမက ညီမလေးကိုကူညီဖို့လာတာပဲ၊ ညီမလေး ကုမ္ပဏီမှာအလုပ်ဝင်မလား”

မစင်ယော်က ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသားပဲ။

အလုပ်တစ်ခု သွင်းပေးလိုက်ဖို့ စဉ်းစားထားမိသည်။

“နေပါစေ မမ၊ အဘွားလည်း နေမကောင်းသေးဘူး၊ ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ဖို့တော့ ကြိုးစားနေပါတယ်”

သူမကိုလည်း မယုံတော့။

သူမဘဝကို သူ မစင်ယော်ပေါ်မှာ ရိုးသားစွာရပ်တည်နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းရမည်သာဖြစ်နေသည်။

ဘယ်သူမှမယုံတော့ဘူး။

မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာလေသည်။

ရှင် ...

ရက်စက်တယ်။

ကျွန်မရဲ့ ရိုးသားတဲ့ဘဝလေးကို ဘာဖြစ်လို့ လာဖျက်ဆီးပစ်ရ တာလဲ။

“မစင်ယော်”

“ရှင်”

“သံကြိုးရောက်လာရင် မင်းလက်မခံနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ၊ ကျွန်မဒီဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှအားလည်းမပေးဘူး၊ ပတ်လည်းဝတ်သက်ပါဘူး”

“မင်းဘဝလေး နစ်သွားမှာစိုးလို့ မေတ လာပြီသတိပေး တာပါ မစင်ယော်၊ မင်းလိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင်လည်း ပြောပါ”

မမ ...

ပြန်ထွက်သွားသည်။

မစင်ယော်တစ်ယောက် ကြေကွဲစွာဖြင့် ငိုရှိုက်ပစ်လိုက်ပါ၏။

“မြေး”

“ဟင်”

“ဘွားဘွား အားလုံးကြားပြီးပါပြီကွယ်”

“ဟင်”

ပွန်းမမပြောသွားတာတွေအားလုံး မိမိကြားလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ မကောင်းမှုဒုစရိုက်သမား သေသွားတာ ဘာမှ

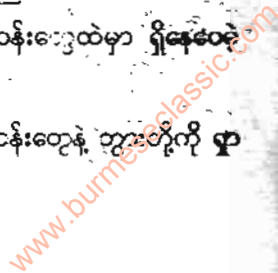
ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာအကြောင်းမရှိဘူး”

ဘွားအား အံ့အားသင့်စွာကြည့်မိသည်။

ကြေကွဲဝမ်းနည်းရိပ်တွေ ဘွားမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ရှိနေတော့ လေသံတွေက တင်းမာခက်ထန်နေ၏။

“ကျွဲကြီး ဒီမကောင်းမှုဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေနဲ့ ဘွားတို့ကို ဗျာ ခကျေးသင့်ပါဘူး”

ဘာမှ ချမ်းသာတာမဟုတ်။

မိမိတို့ဆင်းရဲစွာ နေထိုင်စားသောက်လာခဲ့ရသည်။

မြေး ကျွဲကြီး ပေးဆပ်သွားရ၏။

“အဲ့ဒါ ဒဏ်ခတ်လိုက်တာပဲ”

အဘွားသည် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြောနေသည်။

“ကျွန်မ အလုပ်လုပ်မယ်၊ ဘွားအားမငယ်ပါနဲ့နော်”

“မခင်ယော်”

“ရှင်”

“ညည်းရော ကျုပ်ကို မကောင်းမှုခုစရိုက်တွေနဲ့ ရှာဖွေမကွေးစမ်းပါနဲ့”

“မခင်ယော်ကို ယုံပါအဘွား၊ ငတ်သေသွားပါစေ မကောင်းမှုခုစရိုက်တွေ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူး”

“ဟိုကောင်လေး သံကြိုးကို လက်မခံနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ကိုကို ရိုးသားဖြူစင်တဲ့လူတစ်ယောက်အဖြစ် ထင်မိတာမှတစ်ဆင့်။

ဒုစရိုက်သမားတဲ့။

ရွံလိုက်တာ။

သူမအလုပ်လုပ်ဖို့အတွက် အဘွားနှင့်တိုင်ပင်ကာ အလုပ်ခွင်နေမိသည်။

“မခင်ယော်”

သူမအလုပ်လျှောက်ပြီး အိမ်အပြန်တွင် လမ်းမှာသူ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ရှင်ကျွန်မအိမ်ကို လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အတော်ပဲ ရှင့်ကိုကျွန်မမေးစရာရှိတယ်”

မခင်ယော်ရဲ့လေသံတွေက မာထန်နေ၍ သူ့အံ့ဩသွားမိသည်။

မျက်နှာထားက တင်းနေ၏။

“မင်းဘာဖြစ်သွားတာလဲ မခင်ယော်”

“ကိုသံကြိုး”

“မခင်ယော်...မင်း”

“ရှင်ဘာလဲဆိုတာ ကျွန်မသိပြီ ...ဒီမှာရှင်ပေးထားတဲ့ငွေတွေ၊ ပြန်ယူတော့”

“မခင်ယော် ...မင်း”

“ရှင်လို ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်နဲ့ကျွန်မလုံးဝ မပတ်သက်ချင်ဘူး၊ ရှင်သွားတော့”

ငွေတွေကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“ကို ရှင်းပြတာ နားထောင်ပါဦး မခင်ယော်၊ မင်းထင်တာတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ရှင့်ကို လုံးဝမပတ်သက်ချင်တော့ဘူး၊ ရှင်ထွက်သွား၊ ကျွန်မအဘွားကလည်း ရှင်လာရင် လက်မခံဖို့ မှုတ်ထားတယ်”

ယွန်းမမ...

မင်းစနက်ပဲ။

တော်တော်အကျင့်ယုတ်တဲ့ မိန်းမပဲ။

သူ...

အစဉ်မပြေ

လုပ်ငန်းကလည်း လက်တွန့်နေ၍ ဘာမှအလုပ်မဖြစ်ခဲ့။

ရဲတွေကို ဖွင့်ပြောဖို့ကျတော့လည်း တုတ်ကြီးက မျက်ခြေ

ဖြတ်ရှိနေသည်။

မေမေကြောင့်ပါ။

ယွန်းမမက သူ့အကြောင်းတွေကို သိထားပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

ခက်နေရ၏။

အခု ...

မဇင်ယော်ဆီလာပြောသွားတာပဲ ဖြစ်ရမည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ လာပြီးမပတ်သက်ပါနဲ့တော့ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ဘဝလေးကို လာပြီး မဖျက်စီးပစ်ပါနဲ့နော်”

မဇင်ယော် မျက်ရည်တွေကျလာပြီးသူ့ကို ကျော်ခိုင်းထွက်သွားသည်။

ငွေတွေကို ကောက်ယူလိုက်၏။

ယွန်းမမ...

မင်းသိမယ်။

ရက်စက်တဲ့မိန်းမ

ဘဒင်နှင့်ယွန်းမမအား ထောင်ထဲဖို့ဖို့ရန်အတွက် သံကြိုး အဖွဲ့က ကုန်ကြီးပမ်းရမည်သာဖြစ်ပါသည်။

ငွေတွေကို ယူပြီးထွက်လာခဲ့၏။

မဇင်ယော် ...

မင်းကို ကိုဘယ်တော့မှ စွန့်ခွာမထားခဲ့ပါဘူး။

လက်ထပ်မယ်။

ပိုင်ဆိုင်ဖို့ကြိုးစားမယ်။

ကိုဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်နိုင်ပါဘူး မဇင်ယော်။

သူ

ထွက်လာခဲ့သည်။

ယွန်းမမသည် သူ့ရဲ့လှပသော အိပ်မက်ကလေးအား နှင်းခြေ

ဖျတ်ဆီးပစ်လိုက်၏။

“တောက်”

ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲပစ်မိသည်။

သူ...

ပြန်လာခဲ့သည်။

ဆရာဘဒင်သည် သူ့အား အကြီးအကျယ် ကြိမ်းဝါးနေတော့

၏။

“မင်းတော်တော် အသုံးမကျတဲ့ကောင်ပဲ၊ မင်းကိုကျွေးထားချ

တာ ဆန်ကုန်မြေလေးပဲ၊ မင်းဘာလုပ်မလဲပြော”

“ကျွန်တော် မလုပ်ရဲဘူး”

“ဘာကွ”

“ကျွန်တော့်ကို ပေးချင်တဲ့အဖြစ်ဒဏ်တွေပေးပါဆရာဘဒင် ဒီအလုပ်ကို ကျွန်တော်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ”

“မင်းကို ဘယ်လိုအဖြစ်ဒဏ်ပေးရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားမယ် တုတ်ကြီး”

“ဗျာ ဆရာ”

“ဒီကောင့်ကို အချုပ်ခန်းထဲထည့်ထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

တုတ်ကြီးက သူ့အား တပည့်နှစ်ယောက်နှင့်ချုပ်ပြီးခေါ်သွားသည်။

အခန်းထဲထည့်လိုက်၏။

သူတို့ အချုပ်ခန်းသည် မဲမှောင်နေ၏။

“သံကြိုး”

“ဟင်”

“မင်းက မိုက်မဲတာကိုး၊ ဒါက ဆရာဘဒင်ပေးတဲ့ အဖြစ်ဒဏ် မဟုတ်ဘူး၊ ပွန်းမမပေးတဲ့အဖြစ်ဒဏ်တွေလေ”

“ဘာဗျ”

“မင်းဒုက္ခကောင်းကောင်းရောက်မှ သူ့ကိုအားကိုးမှာလေ ဆရာဘဒင်ကို ကျပ်ပေးနေတာ”

“တောက်”

“မင်းဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေလေ၊ အစဉ်မပြေလေဖြစ်မှာမို့

မင်းပွန်းမမနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာဘဒင်အလုပ်ဖြစ်ဖြစ် အစဉ်ပြေအောင် လုပ်ပေးစမ်းပါ”

တုတ်ကြီးက အနားမှာနေပြီး စည်းရုံးရေးဆင်းနေသည်။

ခက်တာက ...

မကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေကို သူလုပ်ဖို့ ဝန်လေးနေမိသည်။

“မမက မင်းကို အရေးပေးတာ ကြီးမားတဲ့အခွင့်အရေးပဲ၊

ဆရာဘဒင်တောင်မရဘူး သံကြိုး”

သူ...

ဘာမှမပြောချင်

ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေမိသည်။

မေမေ့ကို ဆန့်ကျင်ပြီး ထွက်ပြေးလာတာမင် အမှားကြီးမှားနေခဲ့၏။

နှုတ်ခမ်းသားတွေကို တင်းကျပ်စွာ စေ့ကပ်ထားမိသည်။

“မင်း မမိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့ သံကြိုး၊ ဆရာဘဒင်ကို ဆန့်ကျင်ရင်

မင်းဒုက္ခတွေ့လိမ့်မယ်”

မဆန့်ကျင်ရင်လည်း ဒုက္ခတွေ့မှာသေချာသည်။

ဥပဒေနှင့်မကင်းတဲ့အလုပ်တွေကို အသက်နှင့်ရင်းပြီးလုပ်နေရ

၏။

ကိုကျွဲကြီးသေပြီ။

“မင်းစဉ်းစားနော် သံကြိုး”

သူငြိမ်သက်နေမိသည်။

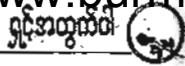

“မင်းစီးကရက်သောက်ချင်သောက်နေ၊ တစ်ဘူးထားခဲ့မယ်”
 မသောက်ဘူး။
 မူးယစ်ဆေးဝါးတွေ။
 ယွန်းမမနှင့်ဘဒင်ကို သူ့အခဲမကျေနိုင်အောင်ပဲ ဖြစ်နေမိသည်။
 မစင်ယော်ရယ်...
 ကို...
 လူကောင်းပါ။
 မိကောင်းဖခင်သားသမီးပါ။
 ကိုရဲ့ မိုက်မမှုကြောင့် ဒီဘဝဆိုးကြီးထဲမှာ ကျင်လည်နေရတာ
 ယွန်းမမ...
 ခင်ဗျားကြီးသိမယ်။
 သူ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်တွေကို ယွန်းမမက သိနေသည်။
 ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေ၏။
 မေမေ ...
 သားမှားပြီ။
 စီးပွားရေးကိုပဲ အာရုံစိုက်နေတတ်သော မေမေသည် သူ့ဘဝရဲ့
 လိုအပ်ချက်တွေကိုလည်း ပြည့်စုံစွာ ဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့ခြင်းလည်းရှိသည်
 မဟုတ်လား။
 မေမေ့ကို အလွန်အမင်း သတိရတမ်းတနေမိသည်။

အခန်း (၁၉) ❀

“မေ ...ရာဇာနဲ့လက်ထပ်ထားတာကို လူသိရှင်ကြား ကြေငြာ
 ဝါ”
 “မကြေငြာနိုင်ဘူး ရာဇာ၊ မင်းလိုချင်တာတွေအကုန်ပေးပြီပြီ
 ပဲ၊ မင်းရှုပ်သမျှ ငါလိုက်ဖြေရှင်းပေးခဲ့တာပဲ၊ မင်းကျေနပ်ပါ”
 “မကျေနပ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကြီး ဒီလိုရှောင်လွှဲလိုတယ်ရမလဲ မေ၊
 ရာဇာက ဒီလောက်လေးပေးတာနဲ့ ကျေနပ်ရမလားဗျ”
 “မင်း”
 “မမက နာမည်ရှိနေတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလူကောင်း တစ်
 ယောက်နော်”

ခင်မြင့်မြတ်ဘာမှ မတတ်နိုင်အောင်ဖြစ်နေမိသည်။
 ရာဇာက တခြားကောင်မလေးတွေနှင့် ပေါ်တင်တဲ့နေ့၏။
 မိမိနှင့်ပင်မတွေ့တာကြာပြီ။
 အိမ်မကပ်။
 သားအတွက် စိတ်သောကရောက်နေရသဖြင့် ရာဇာကိုပင်
 လှည့်မကြည့်နိုင်။
 အိမ်ထောင်မှုကိစ္စတွေအား မိမိစိတ်ပျက်နေမိသည်။
 “မင်းလည်း တခြားကောင်မလေးတွေနဲ့ တွဲနေပြီပဲ။ ငါပေး
 သလေးကိုပဲ ကျေနပ်သင့်တယ်”
 စားသောက်ဆိုင်ကို တွဲလာတဲ့မိန်းကလေးကိစ္စ ဝန်ခံသည်။
 မိမိကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ခဲ့ရသဖြင့် ပို၍စိတ်ပျက်မိ၏။
 “ငါ့ကို မင်းအကျပ်မကိုင်သင့်ဘူး ရာဇာ”
 “မောင်က မမကိုပဲ ချစ်တာပါ”
 ရာဇာချစ်တယ်ဆိုတာ မိမိရဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာဥစ္စာတွေဆိုတာ
 သိသာနေသည်။
 ရွဲနေမိ၏။
 အချစ်မရှိတော့။
 တဒင်္ဂပဲ မိမိသာယာသွားတာပါ။
 “မမ ...မင်းစကားတွေကို ငါမယုံကြည်တော့ဘူး ရာဇာ။
 မင်းနဲ့လည်း မပတ်သက်ချင်တော့ဘူး။ မင်းစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု
 ယူပါ”

“မမကလည်း ရာဇာငွေမက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ မမရဲ့ခင်ပွန်း
 အဖြစ် လူသိရှင်ကြား ထုတ်ဖော်ချင်တာပါ”
 ရာဇာ ...
 လူလည်ပဲ။
 မမမှာ ဘယ်လောက်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ သိနေသည်။
 အလွတ်မပေးနိုင်။
 အချစ်ကတော့ အစောကြီးက မရှိတာပဲဖြစ်သည်။
 မိမိမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်မခိုင်ရတဲ့ အကြောင်းတွေရှိ၏။
 နာမည်ပဲ။
 ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်း ...
 “ဟား ...ဟား...ဟား”
 “မင်းဘာရယ်နေတာလဲ ရာဇာ။ ငါဟာ မင်းလောင်းပြောရာ
 ဘဝကို ရောက်နေပြီလား”
 ခင်မြင့်မြတ် ဒေါသတွေနှင့် ပေါက်ကွဲချင်လာရသည်။
 နှလုံးက မခံနိုင်။
 အသက်ရှူကျပ်လာသည်။
 မောပန်းနွမ်းနယ်လာ၏။
 ရာဇာနှင့်အခြေအတင် ဆက်ပြီးမပြောနိုင်တော့ပေ။
 “မင်း...မင်းသွားတော့”
 “မမ”
 “ဘာလဲ”

“မောင်ကတော့ လူသိရှင်ကြား ထုတ်ဖော်ရမှာပဲ”

“မင်း...မင်း”

ရာဇာသဘောကျသွားသည်။

ဒီအတွားကြီးသေလည်း အေးတာပဲမဟုတ်လား။

ဒါမှ ရာဇာပိုင်မှာ

ဝေဟင်ကလည်း ငယ်သေးသည်။

မမလူရာမသွင်းထား၍ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေအကြောင်း ဘာမှ

မသိပေ။

“မမကို ချစ်လို့ပါ”

ရာဇာထွက်သွားသည်။

အညာလော...

အိမ်ခြံနေသည်။

မိမိနှင့်တိရားဝင်လက်ထပ်ထားကြောင်း လူသိရှင်ကြား ထုတ်

ဖော်ချင်နေ၏။

မုန်းတီးလာရသည်။

သားကို သတိရလာမိ၏။

“မေမေ စိတ်ချမ်းသာသလိုနေပါ။ သားအတွက် ဘာမှအရေး

မကြီးပါဘူး”

သားသည် ငယ်စဉ်လေးထဲက မိခင်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့။

ထားရာမှနေခဲ့သည်။

စေရာကိုသွားခဲ့၏။

မိခင်နှင့် ဆန့်ကျင်ပြီး ဘာတစ်ခုမှမလုပ်ခဲ့ပေ။

“ကိုရာဇာနဲ့လက်ထပ်ပါနဲ့မေမေ၊ တွဲလည်းမတွဲပါနဲ့ မေမေ
ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်မှာဆိုလို့ သားပြောတာပါ”

မိမိနားမဝင်ခဲ့။

မိုက်မဲခဲ့သည်။

သားအား ရန်သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဆက်ဆံမိခဲ့၏။

“သား”

သူမ

အသံတုန်အော်ဟစ်မိသည်။

ဒေါ်စုစန် ပြေးဝင်လာ၏။

“ခင်မြင့်မြတ်”

“ဒေါ်စုစန်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ညည်းကို ရာဇာ ဘာလုပ်သွားလဲ”

“စကားတွေနဲ့ နှိပ်စက်သွားတာလေ”

“ဘာ”

“ကျွန်မနဲ့သူ လက်ထပ်ထားတာကို လူသိထင်ရှား ကြေငြာ
ပယ်တဲ့”

“ခင်မြင့်မြတ်ရယ် ညည်းဘာကြောက်နေတာလဲ၊ ရင်းနှီးပြေ
ရှင်းပစ်လိုက်စမ်းပါ။ ဒီကောင်က ညည်းကြောက်ဖုန်းသိလို့ ငြိမ်းခြောက်
နေမှာ”

ခင်မြင့်မြတ် လုပ်ခဲ့တုန်းက လုပ်ခဲ့ပြီးမှ ကြောက်နေမိသည်။

ရင်မဆိုင်ရ။

ရှက်တယ်။

ဝတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမလဲ။

ရာဇာက လူကောင်းမဟုတ်။

ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားနေသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“ညည်းဘဝ ရှင်လျက်နဲ့ သေနေပြီပဲ ခင်မြင့်မြတ် သားကို လည်း ခေါ်တင်မရှာရဲဘူး။ ညည်းကသာ အမြန်ပြန်လာပါသားရယ်။ မင်းဖြစ်နေချင်တာတွေ မေမေအားလုံးလုပ်ပေးပါမယ်လို့ သတင်းစာမှာ မကြာမြာလိုက်”

ခင်မြင့်မြတ်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားမှုကြောင့် သားအိမ်က ထွက်သွားရတဲ့အဖြစ်မျိုး ရင်ဆိုင်နေရသည်။

“ညည်းရောဂါဝေဒနာတွေကို အစိုင်အခဲဖြစ်အောင် မွေးထား သလိုဖြစ်နေပြီ”

“ဒေါ်စုစန်”

“ဘာလဲ ခင်မြင့်မြတ်”

“ကျွန်မမှာ သတ္တိမရှိဘူး။ ကျွန်မရင်မဆိုင်ရဘူး။ သားအတွက် တာဝန်ခံတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ညည်း သတ္တိကြောင်တာပါ။ အရင်ဆုံး ရာဇာကိုစွဲဖြေခွင့် လိုက်”

“ဘာဖြေရှင်းရမှာလဲ ဒေါ်စုစန်”

“ခက်တာပဲ အမျိုးသမီးရေးရာသွားပြီး အကူအညီတောင်းပါ လား”

“မဖြစ်နိုင်တာဘဲ”

အမျိုးသမီးရေးရာကို သွားလို့လည်းမဖြစ်သေးပါဘူး။ ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ်ဖြေ။

“ခင်မြင့်မြတ်”

“ရှင်”

“ညည်းကို ကျုပ်တစ်ခုပြောမယ် ခင်မြင့်မြတ်။ ညည်းဘယ် အရာမဆို ကျိတ်ပြီးဖြေရှင်းလို့ရမယ်ထင်သလား။ ညည်းမှာအခြေ... လုပ်တုန်းက ညည်းစဉ်းစားဆင်ခြင်ခဲ့လို့လား။ အရှက်ထိကွာတွေ ထည့်တွက်ခဲ့လို့လား”

ဟုတ်သားပဲ။

မိမိအသက်အရွယ်ကိုမှ မထောက်ထားဘဲ ဒီရင်ဘာပယ်ငယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် တွဲခဲ့မိသည်။

မတွေးချင်ဘူး။

“ညည်း အခုဘာဖြစ်စေချင်လဲ ခင်မြင့်မြတ် ပြော”

“သားကို တွေ့ချင်တယ်”

“ညည်းအလုပ်သင့်ဆုံးကတော့ ဆရာဝန်သွားပြီပဲ”

“ကျွန်မ”

“ကြာလာရင်မလွယ်ဘူး။ ညည်းရောဂါဝေဒနာပြင်းထန် လာမယ်နော် ခင်မြင့်မြတ်”

“မော့လိုက်တာ”

“လာ ဆရာဝန်ပြုရမယ်၊ ဒီနေ့ရက်ချိန်းပဲ”

ဒေါ်စုစန်က အတင်းဆွဲမ ကားပေါ်တက်စေသည်။

“ညည်းမောင်းလို့ဖြစ်ပါ့မလား ခင်မြင့်မြတ်”

“ဖြစ်ပါတယ်”

ဒရိုင်ဘာမှမရှိတာ။

ရုဇာကတော့ သူ့ကောင်မလေးတွေလောက်ပဲ စိတ်ဝင်စားတော့

သည်။

မိမိဆေးခန်းမလိုက်ချင်။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ရှောင်ဖယ်နေတတ်သည်။

ဒင်းကငွေပဲ။

မိမိရဲ့နာမည်မျှက်သတင်းနှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကိုမက်တာ။

“ခင်မြင့်မြတ်”

“ရှင်”

“သွားမယ်”

သူမ...

ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

အင်အားတွေမဲ့နေ၏။

ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်မှားဖို့လည်း တွန့်ဆုတ်နေမိသည်။

“ညည်းကျန်းမာရေးမကောင်းဘူးနော်၊ ဂရုစိုက်ဦး”

ဟုတ်တယ်။

ကျွန်မ ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ဘူး မဟုတ်လား။

နှလုံးဝေဒနာတွေကို ပြင်းထန်စွာခံစားလာနေခဲ့ရတော့သည်။

သားရယ် ...

မင်းနဲ့မဆုံရတော့ဘဲ မေမေသေသွားမှာ အကြောက်ဆုံးပဲ။

ဇောချွေးတွေက ပြန်ချင်လာသည်။

ဆရာဝန်ကိုပြ၏။

စိတ်ချမ်းသာအောင်နေဖို့နဲ့ စိတ်ဖိစီးမှုဒဏ်ကိုလျော့ချပေးဖို့

ကြိုးစားပါတဲ့။

ဆေးဝယ်သည်။

အပြင်ပြန်အထွက်တွင် မိမိအကြည့်တွေက အတွင်းကြီးတစ်

ယောက်နှင့် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ဆီ ရောက်သွား၏။

“ဟင်”

“ဘာလဲ ခင်မြင့်မြတ်”

“ဟိုမှာ”

“ဘာလဲ”

“အဲ့ဒီအတွင်းကြီးနဲ့မိန်းကလေးကို သားနဲ့အတူတူ အငှားကား

ပေါ်မှာတွေ့လိုက်တယ်”

“ဟင်”

ဟုတ်တယ်။

ဒီမြေးအတွားပဲ။

ခင်မြင့်မြတ် သေသေချာချာတွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ခင်မြင့်မြတ် ဟုတ်ရဲ့လားအေ၊ ညည်းထင်နေတာလည်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်၊ တော်ကြာ အားနာစရာကြီး ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်စုစန်၊ သားနဲ့ပတ်သက်တဲ့လူတွေပဲ”

ခင်မြင့်မြတ် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားမိသည်။

အတွားကြီးနှင့် ကောင်မလေးအနား ကပ်သွားခဲ့၏။

ဒေါ်စုစန်လည်း မျက်လုံးပြူး မျက်စိပြူးနှင့် မိမိအနားရောက်လာသည်။

“ကလေးမ”

“ရှင်”

“မင်းတို့ ဘယ်ပြန်မှာလဲ”

မြို့သစ်မှာမည်တစ်ခုကို ပြောပြသည်။

“အိတ်လိုက်ပို့ပါရစေ”

“ရှင်”

သားအကြောင်း လမ်းမကြီးမှာ မမေးချင်၍ အိမ်အထိလိုက်ပို့ပေးရန် စကားလမ်းကြောင်းလိုက်မိသည်။

“အတွားကို ကုသိုလ်ယူချင်တာပါကွယ်”

အငှားကားမငှားနိုင်ကြသော မြေးအတွား ဘတ်စ်ကားဂိတ်သွားမလို့ဆိုတာ ခင်မြင့်မြတ် အကဲခတ်မိသည်။

“တက်လေ”

“ရှင်”

“အတွားကို ဒါနပြုမလို့ပါ”

ကားပေါ်တက်ကြသည်။

“ခင်မြင့်မြတ်သေချာရဲ့လားဟယ်”

ဒေါ်စုစန်က အနားကပ်ပြီး လာပြောနေသည်။

မိမိအင်အားတွေပြည့်လာ၏။

သားနှင့်ပတ်သက်ဆက်သွယ်နေတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။

သေချာတယ်။

မြို့သစ်ကအိမ်လေးတစ်အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်သွားသည်။

“အိမ်ထဲဝင်နားပါဦးကွယ်”

ဒေါ်ခင်မြင့်မြတ် အိမ်လေးထဲဝင်လိုက်မိသည်။

မိမိအနေနှင့် လူသိရှင်ကြား သားကိုမရှာရဲပေ။

အိမ်လေးထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်မိသည်။

“ကလေးမ”

“ရှင်”

“မင်းမှာမည် ဘယ်လိုခေါ်လည်းကွယ်”

“မဇင်ယော်ပါ၊ အတွားက ဒေါ်ချာတဲ့”

သားနှင့် ကားတစ်စီးထဲစီးသွားတာ ခင်မြင့်မြတ် သေသေချာချာ

အာမြင်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်နေသည်။

“မဇင်ယော်”

“ရှင်”

“လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်ရက်လောက်က မင်းတို့မြေးအတွားကို ကောင်း

ကောင်းတစ်ယောက်နဲ့အငှားကားတစ်စီးပေါ်မှာ တွေ့လိုက်သလိုပဲ”

“၅၆”

“အန်တီက အန်တီမှတ်ဉာဏ်ကို သုတေသနလုပ်နေတာဆို တော့ အန်တီတွေ့ခဲ့တာ မင်းတို့မြေးအဘွားနဲ့တူနေလို့”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ”

“ဟင်”

မိမိထင်ထားတဲ့အတိုင်းပင် ဖြစ်နေ၍အားတက်သွားသည်။

အခုရိုက်မှာ...

သားကို ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးနှင့်ပင်တွေ့ပါစေ မိမိလက်ခံ

မညီသာဖြစ်မည်။

တဲအိမ်လေး

ခပ်ခွမ်းခွမ်းကောင်မလေးတစ်ယောက်။

“ကောင်လေးရော”

“၅၇”

“မင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲကွယ်၊ ဒေါ်စုစန့် ကြည့်စမ်း ကျွန်မမှတ်ဉာဏ်ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ ကောင်လေးထ ခပ်ချောချောလေးမဟုတ်လား”

မိမိကိုတစ်မျိုးထင်မှာစိုး၍ ပြောရသည်။

မသေချာသေးပဲနှင့် သားရဲ့မိခင်ဆိုတာ မပြောချင်သေးပေ။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ သူ့နာမည် သံကြီးပါ၊ သူ့အကြောင်း တွေ မစင်ယော်လုံးဝမပြောချင်ပါဘူး”

သံကြီးတဲ့

ဝေဟင်အာကာမဟုတ်။

စိတ်မောသွားမိသည်။

“သံကြီးက မစင်ယော်ရဲ့သူငယ်ချင်းပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူက လူလိမ် လူညာတစ်ယောက်ပဲ အန်တီ၊ မကောင်းမှုခုစရိုက်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်လေ”

ကောင်မလေး ပြောပြသော အကြောင်းအရာတွေက သားနှင့် ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်မဆက်နွယ်နိုင်ပေ။

ခိုးဆိုးလုယက်ပြီး သူ့မအား ထောက်ပံ့ကူညီခဲ့တာတဲ့။

“ကျွန်မ ရွံလို့ မဆက်ဆံတော့ဘူး အန်တီ၊ သူ့ထောက်ပံ့တဲ့ စိုက်ဆံတွေလည်း ပြန်ပေးလိုက်တယ်”

ဆက်ပြီးနားမထောင်လိုတော့သဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့မိ သည်။

ယုန်းမမအား ရွံရှာမုန်းတီးစွာဖြင့် အော်ထုတ်မိနေသည်။
မိန်းမယုတ်မ တစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်ဆက်ဆံရမှာ ကြောက်
နေမိသည်။

မထူးတော့ဘူး။

ဘဝကို ရင်ဆိုင်တော့မယ်။

သွစိတ်ထဲမှာ နောင်တတွေနှင့် ဒီဘဝမှလွတ်မြောက်စေရန်
ရုန်းထွက်လိုမဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သိနေသည်။

ရင်ဆိုင်မယ်။

“မောင် မင်းစဉ်းစားနော်၊ မင်းမေမေဆီ ငါသွားပြီး
မင်းရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခက်အခဲတွေကို သွားပြီးပြောပြရမလား”

“ကျုပ်မေမေခွဲခင်ဗျား ဘာမှ ပတ်သက်စရာအကြောင်းမရှိ
ဘူး”

“ကိုဘဒင်ကို ပြောလိုက်ရင်ရော”

“ခင်ဗျား”

“မင်း အမေငွေညစ်ခံရမှာနော်၊ မောင်သံကြီး အဲ...ဆောင်
အာကာ”

“ခင်ဗျား တော်တော်အကြံပက်စက်တာပဲ၊ ကျုပ်မေမေကို
ထိပါးရင် ခင်ဗျားတို့တစ်ဖွဲ့လုံး မလွယ်ဘူးမှတ်တော့”

“ကြည့်ပြောပါဦး မောင်ဆောင်ရယ်၊ မင်းဘယ်သူ့လက်ထဲ
မှာရောက်နေတာလည်းဆိုတာလည်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

“ကျုပ်ဘာကိုမှ ဝရမစိုက်ဘူး”

အစန်း (၂၀) ❀

“မောင်”

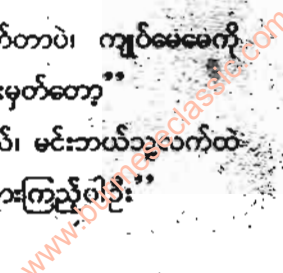
“ခင်ဗျားဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ကျုပ်အသေခံမယ်၊ ခင်ဗျားထွက်
သွားနော်”

“မင်းခေါင်းမမာချင်စမ်းပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ မမတို့နှစ်ယောက်
ထွက်ပြေးကြရအောင်နော်”

“ကျုပ်မပြေးဘူး၊ ဆရာဘဒင်ခိုင်းစေတာ အကုန်လုပ်ဖို့ အဖွဲ့
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ယုန်းမမ”

“ဘာ”

“ကျုပ်ဘဝကို ရင်ဆိုင်မယ်၊ ခင်ဗျားလိုမိန်းမယုတ်တစ်ယောက်
နဲ့ ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်ဘူး၊ ခင်ဗျားထွက်သွား”

“ဟေဟင်”

“ခင်ဗျားထွက်သွားပါ၊ ကျုပ်ထပ်ပြောမယ်၊ ကျုပ်ခင်ဗျားနဲ့ လုံးဝမမတ်သက်ချင်ဘူး”

သူ...

ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

ယွန်းမေ...

မင်းကြောင့် မဖင်ယော်က ငါ့ကို မုန်းတီးသွားတာပဲ။

“မောင်”

သူ...

မလုပ်။

“မမက မောင့်ဘဝကို ကယ်တင်နိုင်တဲ့သူပါ။ ဒီလောက် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မောင်မဆက်ဆံပါနဲ့ကွယ်၊ မောင့်မေမေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ့ရော ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

“တောက်”

ဒေါသတွေနှင့် ပေါက်ထွဲချင်လာမိသည်။

ဒီမိန်းမကို သတ်ပစ်ချင်၏။

သူ...

ကြိုးတုတ်ခံထားရသည်။

ဘဒင်က ရက်စက်ကြမ်းတမ်းစွာ အပြစ်ပေးနေခဲ့၏။

“မင်းလိုခေါင်းမာတဲ့ကောဒင်လေးတွေကို ပျောသွားအောင် လုပ်ပစ်တတ်တယ်၊ မင်းဆရာဘဒင်ခိုင်းစေတာ လုပ်လိုက်ပါ”

တုတ်ကြိုးကပြောသည်။

မလုပ်လို့။

ဒါပေမဲ့...

လွတ်မြောက်ရာလမ်းစကမရှိနိုင်တော့ပေ။

အဓိက ...

မေမေပဲ။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းက ခေါင်းမာနေတော့ မင်းထိုက်နဲ့ မင်းကံပဲ၊ မင်းအမေလို လုပ်ငန်းရှင်ကြီးအကြောင်း ဝတ်ဝန်းကျင်က သိရတော့မှာပေါ့လေ၊ မင်းလိုသားတစ်ယောက်ထွက်ပြေးပြီး ဒုစရိုက် မှုတွေ ကျူးလွန်နေတာ”

“ခင်ဗျား”

“ဟင်း ...ဟင်း ...ဟင်း”

သူမ...

ရယ်နေသည်။

“မင်းထပ်စဉ်းစားပါဦး မောင်၊ မမက အများကြီးညှာတာပါ တယ်၊ မင်းနဲ့မမထွက်ပြေးဖို့ အကြံအစည်တွေ လုပ်ထားပြီးပြီနော်” သူ့အကြည့်တွေက ခါးသီးစွာဖြင့် ဒေါသတွေ ဝင်းဝင်းတောက် နေသည်။

နှုတ်ခမ်းသားတွေကို တင်းကျပ်စွာ နေကပ်ထားမိသည်။

သူ...

ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

မေမေအတွက်တော့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သင့်သည်ဟု ထင်မိသည်။

ဖတ်ဝန်းကျင်မှာ နာမည်ကြီးစွာ ရပ်တည်၍ စီးပွားရှာနေသော မေမေသည် သူ့ကိုပင်ပေါ်တင်မရှာနိုင်ပေ။

သတင်းစာတွေဘာတွေမှာကြေညာတာမျိုးလည်း မရှိခဲ့။ ရှာရောရှာရဲ့လား။

ယွန်းမမကတော့ စိတ်မလျှော့သေးပဲ သူ့အနားမှာရှိနေဆဲပင်။

“ယွန်းမမ”

“ပြောလေမောင်”

“ကျုပ်ခင်ဗျား အကျင့်စရိုက်တွေကို ဆရာဘာဒင်ဆီ ဖွင့်ပြောမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ပါဘူး၊ မင်းလိုကောင်လေးတစ်ယောက်စကား ဘယ်သူကယုံမှာလဲ၊ မင်းစဉ်းစားနော်၊ မမကတော့ မင်းအတွက် အားလုံးစဉ်းစားထားပြီးပြီ”

စီးကရက်တစ်လိပ်အား မှေးစင်းစွာဖွားရှိုက်နေသော မိန်းမချော တစ်ယောက်ရဲ့မျက်ဝန်းတွေက ရွံရှာစက်ဆုတ်ဖို့ကောင်းနေသည်။

မခင်ယော်...

ကိုယ် မင်းကိုပဲချစ်ဇာယ်။

ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ ယွန်းမမနဲ့ကိုယ့်ဘဝကို စတင်ရတော့ မယုံအခြေအနေမျိုးဖြစ်နေပြီလေ။

ဒီမိန်းမက လိုက်လျောရင်ကော မေမေအတွက် အကာအကွယ် ပေးမလား။

တစ်နည်းနည်းနှင့်ဒုက္ခပေးဖို့ ထပ်ကြိုးစားမှာ သေချာသလောက်ပင်။

“ဆရာဘာဒင်က မင်းစိတ်တွေ ပျော့ခွေသွားပြီး သူ့အမိန့်ကို နာခံတတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးဦးမှာနော်”

ယွန်းမမကပြောပြီး သူ့အနားက ပြန်ထွက်သွားသော့သည်။

သူ...

စိတ်တွေ ညစ်နေမိသည်။

မကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေ ကျူးလွန်ဖို့သူ့စိတ်တွေ မှတ်မရဲဖြစ်မိတာ တော့အမှန်။

“ရှင်ကို မုန်းတယ်၊ ရှင်ခိုးဆိုးလုယက်လစတဲ့ ဓလ္လတွေကို ငတ်သေပါစေ ဘယ်တော့မှ မသုံးဘူး၊ ရော့ ပြန်ယူသွား”

ချစ်သူရဲ့ ခါးသီးရွံ့မုန်းစွာပြောနေသော စကားတွေကို ပြန်၍ ကြားယောင်လာမိနေရသည်။

ယွန်းမမကြောင့် ...

မေမေဆီလည်းသွားပြီး အကောက်ကြံမှာစိတ်ပူနေမိသည်။

“သံကြိုး”

“ဟင်”

တုတ်ကြီးအသံ

“မင်းစီးကရက်သောက်မလား၊ မင်းစဉ်းစားနိုင်အောင် ဆရာကြီးက တမင်ပေးခိုင်းလိုက်တာ”

သူ...
လက်မခံ။

စီးကရက်ဘူးကို ကမ်းပေးနေတဲ့ တုတ်ကြီးလက်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ်မိသည်။

“မင်းခေါင်းမမာနဲ့နော် သံကြိုး၊ မင်းဆရာဘာဒင်ရဲ့ သစ္စာခံပါ၊ မင်းအတွက် အကျိုးရှိနိုင်မယ်”

ထူဘာမှ မပြောမိ။

သက်ဆိုင်ရာကို ဖော်ထုတ်ဖို့ သူ့သတ္တိကြောင်နေလို့ မဖြစ်မှန်း သိလာသည်။

မင်းတို့ကို ဥပဒေဘောင်ထဲ ဖို့ပစ်ရမယ်။

အပြစ်ဒဏ်တွေခံစားစေရမယ်။

လူငယ်တွေ ...

မသိနားမလည်သူတွေ ...

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေ ...

ဘယ်လောက်အထိများ ဘာဒင်သားကောင်ဖြစ်နေကြပြီလဲ။

စီးကရက်က ရိုးရိုးသားသား မဖြစ်နိုင်တာ သေချာသည်။

သူ့အမှားတွေအတွက် နောင်တတွေပဲရနေမိ၏။

ဘာမဟုတ်တဲ့အကြောင်းတစ်ခုနဲ့ သူ့ဘဝလမ်းမှားပေါ်ရောက်စေ

တာပဲ။

မေမေ့ကို မကျေနပ်တာကစပြီး အိမ်ပြေးလုပ်မိတာကပင် သူ့ဘဝဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေခဲရဲ့တော့မည့်အဖြစ်မျိုးတွေနှင့် ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၁) ❀

“ကျွန်မသားမဖြစ်နိုင်ဘူး ဒေါ်စုစန် သံကြိုးတဲ့၊ ခိုးဆိုးလုယက် တဲ့ကောင်တာ၊ ကျွန်မသားနဲ့တူတာတော့ အမှန်ပဲ၊ တကယ်ကိုတူတာ၊ တော်တော်တူတယ်”

ခင်မြင့်မြတ်သားကို တွေ့ခဲ့စဉ်က သားမှသားအစစ်ပါ။

သံကြိုးတဲ့။

မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ခင်မြင့်မြတ်သားက အဲဒီလောက်အထိ အောက်တန်းကျတဲ့ ဘဝမရောက်နိုင်ဘူး။

“သံကြိုးဆိုတဲ့ကောင်လေးက သားနဲ့ တော်တော်တူတာပဲ”

“မင်းသားဖြစ်နေရင်ရော ခင်မြင့်မြတ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“သားကို အပူတပြင်းရှာသင့်တယ်၊ မကောင်းမှုဒုစံရိုက် လောကထဲရောက်နေရင် အခက်တွေ့မယ်နော်”

ဒေါ်စုစန်စိတ်ပူစွာဖြင့် ပြောနေမိသည်။

သားရှိစဉ်က မိမိသည်ပင် သားအပေါ် ခင်မြင့်မြတ်ကွယ်လွန် ထွယ်သလို ဂရုမစိုက်လုပ်တာတွေရှိခဲ့၏။

အခုမှ

စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

သားက လိမ္မာ၏။

တော်ရီမှာနေ၏။

ကျွေးတာနှင့်စား၏။

ဂျိုးမများတတ်။

မိခင်ကို မကျေနပ်ချက်နှင့် သားထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“သားမှာ အပြစ်မရှိဘူး ခင်မြင့်မြတ်”

ဒေါ်စုစန်စကားတွေကို ခင်မြင့်မြတ်ထောက်ခံမိသည်။

ဟုတ်တယ်။

သားမမှားဘူး။

မိခင်ဖြစ်တဲ့ ခင်မြင့်မြတ်ပဲ အင်မတန်တရားကင်းခဲ့တာပဲ။

အခု

မိမိအမှားမှာ ရာဇာ မရှိ။

သူနှင့်လက်ထပ်ထားတာ လူသိရှင်ကြားမလုပ်စေချင်ရင်

သူတောင်းဆိုတာတွေပေးပေါ့။

ခြိမ်းခြောက်နေသည်။

မိမိကလည်း စောစောကတော့ လျှို့ဝှက်ထားဖို့ မရည်ရွယ်ပါ

ဘူး။

သားကြောင့်

နာမည်ပျက်သတင်းတွေ

သားကို ပတ်ဝန်းကျင်အပိုင်းအပိုင်းတွေက လိမ္မာတဲ့သား

တစ်ယောက်အဖြစ် မြင်တွေ့နေခဲ့ကြသည်သာဖြစ်သည်။

မိမိနှင့် ဒရိုင်ဘာ

အရင်က

ဘာဖြစ်လို့ မတွေးမိတာလဲ

အရှက်မဲ့ခဲ့သည်။

ပျော်ရွှင်သာယာမိခဲ့၏။

“ခင်မြင့်မြတ်”

“ရှင်”

“မင်းဖုန်းကွယ်နေလည်း ပတ်ဝန်းကျင်က အခုလောက်ဆိုရင် သိချင်သိနေမှာပဲ”

“ဟင်”

သူမ...

ထိတ်လန့်နေမိသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်အားရင်မဆိုင်လို

တော်ကြာ...

ဖုန်းတွေနဲ့ရော၊ လူကိုယ်တိုင်ရော၊ ဖက်စ်တွေနှင့်ပါ သတင်း တော့မည်။

ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။

ခင်မြင့်မြတ်ကို မကျေနပ်လောက်အောင် ဘာတွေလုပ်ခဲ့လို့လဲ။

အို ...

မတွေးတာအကောင်းဆုံးပဲ။

ရင်တွေပူလိုက်တာ။

“ခင်မြင့်မြတ်”

“ရှင်”

“မခင်ယော်သာ ညည်းချွေးမဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟင်”

အထိတ်တလန့်ဖြစ်ချင်သွားမိသည်။

အရင်က

ခင်မြင့်မြတ်က အလွန်အမင်း မာနထောင်လွှားတတ်တဲ့မိန်းမ

“ကျွန်မသားကိုသာတွေ့ရင် ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာတွေ တွေ ထည့်မစဉ်းစားတော့ပါဘူး”

ကောင်မလေးက ချောချော၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတာလေးတစ်ခုပဲ ရှိတာပါ။

“ကောင်မလေးက မာနရှိတယ်၊ အဲ့ဒါ ကျွန်မသဘောကျတဲ့ နည်းပဲ၊ လူဆိုးလူပေလေးတစ်ယောက်မှန်းသိတော့ ပတ်သက် တာလေ”

ဆင်းရဲသော မိန်းမချောလေးတွေရဲ့ အနာဂတ်မလှမပ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်တွင် ဒီမိန်းကလေးက ကိုယ်ကျင့်တရားတွေကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

“ကောင်မလေး မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သားက ဒါတွေ စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

ဒေါ်စုစန်ပင် စိတ်တွေကို အတော်လေးဖြေဖျောက်နေပါသည်။

“ဒေါ်စုစန်”

“ဟင်”

“ကျွန်မကို ဆေးတိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်သားပဲ ဆေးသောက်ချိန်တောင် ရောက်နေပြီ”

စိတ်တွေက နှစ်ယောက်လုံး ထွေနေကြသည်။

ခင်မြင့်မြတ်ကို ဆေးတိုက်သည်။

“အမှားယူတော့”

“အင်း”

ဒေါ်စုစန်အမှားမှာရှိနေ၍ မိမိ၏စိတ်ဖြေရာရနေခြင်းဖြစ်သည်။ တိုင်ပင်ဖော်လည်းရ၏။

ရာဇာနှင့် တာတွဲတွဲရှိနေစဉ်က ဒေါ်စုစန်ကိုပင်သတိမရ။

သားကို ထိန်းကျောင်းတဲ့အစေအပါးတစ်ယောက်အဖြစ်သာ ထင်မှတ်ခဲ့သည်။

မိမိအမှားတွေပဲ။

“ကရင်...ရင်”

ဖုန်းသံမြည်လာသည်။

သားဆီကလာတာလားဟု တွေးမိသွားပြီး ထိန်းကတန်းနားထောင်မိ၏။

“ဒေါ်ခင်မြင့်မြတ်လား”

မိန်းမတစ်ယောက်အသံ စိမ်းလွန်းနေသည်။

မခင်ယော်လား။

မမြစ်နိုင်။

ထိုအသံရှင်က ရင့်ရော်သော အသက်ခပ်ကြီးကြီး မိန်းမတစ်ယောက်အသံ။

“ဘယ်သူပါလဲရှင်”

“ယွန်းမမ”

“ဟင်”

“ဒေါ်ခင်မြင့်မြတ် သားအကြောင်းသိနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လေ”

“ဟင် ...ရှင် ...ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့်ဆက်သွယ်တာလဲ၊ ကျွန်မသား ဘယ်မှာရှိလဲဟင် မပြောစမ်းပါ”

“ဒေါ်ခင်မြင့်မြတ်”

“ရှင်”

“ရှင်သားနဲ့ရှင် ဆက်သွယ်နိုင်တဲ့ အမြဲတမ်းပြောနေကျစကားတစ်ခွန်းလောက်မရှိဘူးလား”

“ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ၊ သားရောဘယ်မှာလဲ၊ မင်းပြောစမ်းပါ ငါသားကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတယ်”

ခင်မြင့်မြတ် အလောတကြီးနှင့် သားအကြောင်းတွေကို မေးနေ ဖို့သည်။

“သိဖို့စောပါသေးတယ်”

“ဘာကွဲ့”

“အချိန်မှတန်သေးလို့ဘဲ၊ လောလောဆယ် မမမေးတာလဲ ဖြေပါဦး”

“ဟဲ့ ငါမင်းထက်အသက်ကြီးမယ်ထင်တယ်နော် မိန်းက လေး”

“ကျွန်မက ကိုယ့်မှာမည်ထည့်ပြောတာပဲ၊ မမလေ ယွန်းမမ”

“မင်းဘယ်သူလဲ”

“မသိချင်ပါနဲ့”

“ကျွန်မမေးတာသာဖြေပါ”

“မဖြေဘူးဆိုရင်ရော”

“ဒေါ်ခင်မြင့်မြတ် သားနဲ့တွေ့ချင်နေမှာပဲနော်”

“ညည်းဘာဖြစ်ချင်တာလည်း ကျုပ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ”

“မဖြစ်သေးဘူး”

“ငါသားရော”

“နည်းနည်းနေမကောင်းဖြစ်နေတယ်”

“ဟင် မိန်းကလေး မင်းတို့တွေပါရစေ၊ သားအတွက် အန်တီ အရမ်းစိတ်ပူနေတယ်၊ မင်းကို ငွေကြေးမေးဖို့လိုလား”

“လောလောဆယ်တော့ ဘာမှမလိုသေးပါဘူး”

“ကျွန်မ လိုအပ်တာပဲပြောပါ”

“ပြောမယ်ဆိုရင်ရော”

“အကျိုးရှိမယ်လေ”

“ပြောမယ်”

“ပြော”

“ကျုပ်သားကို ချစ်စနိုးနဲ့ ဟန်နီလေးလို့ ခေါ်တတ်တယ်၊ ကျုပ်သားကို အလွန်အမင်း ဥပေက္ခာပြုထားမိပြီးတဲ့အခါ သားစိတ် ကောက်နေရင် ဟန်နီလေး မေမေ့ကို စိတ်ကောက်နေလား၊ မေမေ စီးပွားရေးတွေ လုပ်နေရတာ မအားလို့ပဲကွာလို့ ချောတတ်တယ်၊ အဲဒါကလည်း ငယ်ငယ်ကမှ ကြီးမှတော့ ပြဿနာကြီးသွားချင် နေတယ်၊ အရာအားလုံး သားနဲ့အန်တီ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ”

ခင်မြင့်မြတ် ရင်ဖွင့်မြစ်လိုက်မိသလိုပင်ဖြစ်သွားသည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

“ယွန်းမမ”

“ရှင်”

“မင်း”

“ဘိုင့်”

နတ်ဆက်သားသား။

ဘာမှမေးမရ။

သားဘယ်ရောက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းပင် မသိတော့။

“ခင်မြင့်မြတ်”

“ဒေါ်စုစန်”

“သားသတင်းလား”

“အင်း”

ပွန်းမမဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ပြောဆိုခဲ့တာတွေ ပြောမိသည်။

“သားအခြေအနေကောင်းပါတော့မလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မလည်း စိတ်ပူလာပြီး ဘယ်လိုဆက်လုပ် ကြမလဲဟင်”

“သက်ဆိုင်ရာကို လူပျောက်တိုင်လိုက်ပါလား”

“ကျွန်မ”

“ခက်တာပဲ ညည်းအရက်သိက္ခာတွေထက် ညည်းသား အသက်သေမှာကိုရော မစဉ်းစားတော့ဘူးလား ခင်မြင့်မြတ်”

မိမိစိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် အသက်ရှူပင် မွန်းကြပ်လာသည်။

“ညည်း စိတ်ကူးမလွဲနဲ့နော်၊ ညည်းသားတစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေ ဖြစ်”

ခင်မြင့်မြတ် ထွေးမိသွားတာက သံကြိုးဆိုတဲ့ကောင်လေးထက် သားနာမည် လွှဲပြောသွားခဲ့တာမျိုးလား။

စိတ်ပူသွားမိသည်။

“ကျွန်မသားလေး”

မစင်ယော်ဆီ ထပ်သွားပြီး စုံစမ်းချင်လာမိသည်။

“ကျွန်မ ဟိုကောင်မလေးဆီသွားမယ်၊ ပွန်းမမဆိုတာ မိန်းမ တစ်ယောက်အကြောင်းမေးရမယ်၊ သားဟာ ဒင်းတို့နဲ့ပတ်သက်နေ မှာပဲ”

“သက်ဆိုင်ရာကို အရင်အကြောင်းကြားလိုက်ပါ ခင်မြင့်မြတ်”

“ကျွန်မသားလေးအသက်အန္တရာယ်ကို စိတ်ပူတယ်”

ဒုစရိုက်သမားတွေလက်ထဲရောက်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရလား။

ခင်မြင့်မြတ် တစ်ယောက်ထဲ မစင်ယော်ဆီသွားဖို့ ဖွဲ့စားနေမိ သည်။

ထိုအချိန်တွင် ...

ရာဇာရောက်လာသည်။

သားနှင့်ပတ်သက်တဲ့အကြောင်း အရာတွေကို မပြောချင်။

“မမဘယ်လဲ”

“အပြင်”

“ရာဇာလိုက်ဖို့မယ်”

“မလိုပါဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မမရာ၊ အရင်ကတော့ ရာဇာနဲ့မှ မမက သွားတတ်တာဆို၊ ဘယ်လိုလဲ”

“မင်းငါနဲ့ ကင်းကင်းနေပါ ရာဇာ၊ မင်းလိုချင်တာတွေ ပေးမယ်
ငါ့ကို ကွာရှင်းပေးဖို့ပဲ မင်းစဉ်းစားထားပါ”

သားလေးအတွက် စိတ်သောကတွေ ရောက်နေသေး
ခင်မြင့်မြတ်ကို ရာဇာက စိတ်ခုက္ခတွေပိုရောက်စေရန် ပညာရှိနှိပ်စက်
နေသည်သာဖြစ်သည်။

ကွာရှင်းဖို့ပဲ ဆန္ဒတွေပြင်းပြစွာရှိနေ၏။

မိမိစီးပွားဥစ္စာတွေ သိမ်းကျုံးရှာခဲ့တာ အနာဂတ်အတွက်ပဲ
အခု ...

ရာဇာအတွက်ဖြစ်နေသည်။

ခင်မြင့်မြတ်အပေါ် သစ္စာမဲ့နေသော ရာဇာသည် စည်းစိမ်
ဥစ္စာတွေအပြည့်နဲ့ ထင်တိုင်းကြဲနေသော ဘဝဖြစ်ခဲ့ရ၏။

သားက မခံစားရ။

ဘယ် ရောက်နေမှန်းပင်မသိသော သားရဲ့အနာဂတ်က
ကြောင့် မဲမှောင်ပိတ်နေသော ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုသာဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“မမ”

“မင်းငါ့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ ရာဇာ၊ ငါအရာရာကို ရင်ဆိုင်
နိုင်လာတဲ့ ခင်မြင့်မြတ် ဖြစ်နေပြီ”

“မမဆီက အခုလိုကြားရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ မမရင်ဆို
ပြီဆိုရင် မမနဲ့ရာဇာ လက်ထပ်ထားတာ လူသိရှင်ကြားကြေငြာလို
တော့မယ်နော်”

သားအိမ်မှထွက်ပြေးသွား၍ မိမိဂုဏ်သိက္ခာအရ ခေတ္တလျှို့ဝှက်

ထားခြင်းကို လောဘာရဇ္ဇတ်ကြီးသော ရာဇာက သည်းခံနိုင်လောက်
အောင် တောင်းဆိုနေသည်။

မတတ်နိုင်တော့ဘူး။

ရင်ဆိုင်မယ်။

ဒေါ်စုစန် ပြောသလိုပဲ။

ခင်မြင့်မြတ် သတ္တိမရှိရင် ရာဇာက ပိုပြီး ခြိမ်းခြောက်နေတော့
မှာသေချာသည်။

သားပဲ အရေးကြီးတယ်။

ခုလောက်ဆိုရင်လည်း မိမိဖုံးကွယ်သိုသိပ်ထားတာတွေ အားလုံး
မိမိအသိုင်းအဝိုင်းတွေက သိနေလောက်ပြီပဲ။

ယွန်းမမတောင် မိမိကိုသိသည်။

ရာဇာကို ကျောခိုင်းပြီး ခင်မြင့်မြတ်ထွက်လာခဲ့သည်။

မဇင်ယော်ဆီသွားမယ်။

ဒီကောင်မ ချောချောလေးကို ခင်မြင့်မြတ် ယုံကြည်နေမိ
သလိုပဲ။

စိတ်ကသိနေသည်။

မဇင်ယော်နှင့်ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ သံကြိုးဟာ သားဖြစ်ဖို့ပဲလေ။
ဒုစရိုက်သမားလက်ထဲ သားရောက်ရင်တော့ သံကြိုးဟာ
သားဝေဟင်ပဲ။

ကြည့်စမ်း။

မိမိမေ့သွားခဲ့သည်။

မခင်ယော်ကို သံကြိုးရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တွေ၊ သံကြိုးနှင့်ပတ်သက်တဲ့ အမှတ်တရပစ္စည်းလေးတွေပင် မမေးမြန်း မစုံစမ်းမိခဲ့ပေ။ သံကြိုးဟာ သားမဟုတ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့အသိနှင့် လှည့်ပြန်ထွက်လာခဲ့မိသည်။

မေးသင့်တယ်။
စပ်စရာမယ်။
မိမိတွေ့ခဲ့သော ကောင်လေးသည် သားနှင့်ထပ်တူထပ်မျှ တူညီနေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။

အခန်း (၂၂) ။

“မခင်ယော်”

“ဟင် အန်တီ”

ခန့်ညားချောမောသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည် မခင်ယော်ထံ ရောက်လာသည်။

သူမအုံ့ပြနေမိသည်။

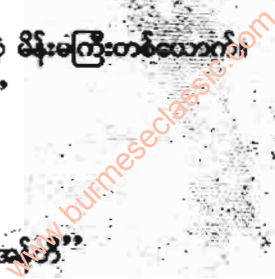
တော်တော်လေး ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်။

“အန်တီ နာမည် ခင်မြင့်မြတ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းအဘွားရော”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားပါတယ် အန်တီ”

မဇင်ယော်နှင့် သံကြိုး ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ပတ်သက်ခဲ့တာလဲ။

အကယ်၍ ...

သံကြိုးက မိမိသားဖြစ်နေလျှင်

“ကလေးမ”

“ရှင်”

“မင်းကို မေးစရာရှိတယ်ကွယ်”

“အန်တီက ဘယ်သူလဲ၊ သံကြိုးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲဟင်”

“သံကြိုးဆိုတာနဲ့တော့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူး ဒါပေမယ့် သံကြိုးရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ဖော်ပြပေးပါလား”

“သံကြိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ ဘာမှမပြောချင်တော့ဘူး သူ့အကြောင်း မစဉ်းစားချင်တော့ဘူး”

သံကြိုးအယ်ရောက်နေပြီလဲ။

ဇာ်ကယ်ဆို...

သံကြိုးဟာ မဇင်ယော်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်နေသည်။

ပစ်ပစ်ခါခါ မပြောသင့်ဟု မဇင်ယော် ထင်လာမိ၏။

“အန်တီနဲ့ သံကြိုး ဘာမှ မပတ်သက်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မ ဘာမှ မပြောပါရစေနဲ့တော့”

“မင်းပြောပါ မင်းအတွက် လိုအပ်တာ အန်တီဖြည့်စွမ်းပေးပါမယ်၊ ငွေကြေးကိစ္စ”

“အန်တီပြန်ပါတော့”

“ဟင်”

ကောင်မလေးက လက်မခံ။

မာနတော့ရှိသည်။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးပေမယ့် ကိုယ်ကျင့်တရားမပျက်ပြားသော နန်းကလေးဖြစ်၏။

စိတ်ထဲမှာ လေးစားသွားမိသည်။

“ကျွန်မအတွက် ဘာငွေကြေးမှလည်း မလိုအပ်ပါဘူး၊ သူများဆီက မတရားရတဲ့ ငွေကြေးလည်း ကျွန်မလုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး အန်တီ”

“မင်းအလုပ်ရပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်နေပါပြီ အန်တီ”
ကောင်မလေးပြောတဲ့ ကုမ္ပဏီက မိမိပိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီဖြစ်နေသည်။

“မင်းကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က ရာဇာလား”

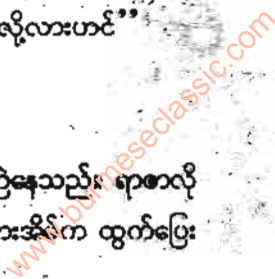
“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုရာဇာ ခန့်ထားတာပါ၊ အန်တီနဲ့သိလို့လားဟင်”

“မသိပါဘူး”

ရာဇာ ...

မိမိကိုပင် ဘာမှမပြောတော့ ထင်တိုင်းကြနေသည်။ ရာဇာလို နိုင်ဘာတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်လို့ သားအိမ်က ထွက်ပြေး

သွားရတာမျိုး မိမိအဖြစ်မခံနိုင်မှန်း ရာဇာက သိထားနေသည်။

ဒီကောင် ...

အကျစ်ကိုင်လွန်းနေသည်။

ရာဇာ မလွယ်ဘူး။

လွန်နေပြီ။

မိမိအရှက်သိက္ခာတွေကို ချပစ်ဖို့ ဝန်လေးမှာမဟုတ်တော့။

ရာဇာ ပြောတာနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်က သိနေလောက်ပြီဖြစ်သည်။

မိမိထိန်ဝှက်နေတော့လည်း ဘာအကျိုးဖြစ်ထွန်းမှာလဲ။

“မခင်ယော်”

“ရှင်”

“ငါ ဘယ်သူလဲ မင်းသိချင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ့မှာ ဝေဟင်အာကာဆိုတဲ့ သား အိမ်ပြေးလေးကို လိုက်ရှာ

နေတဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီး ခင်မြင့်မြတ်ပဲ”

“ဟင် ဒါဆို ဦးရာဇာရဲ့ဇနီးပေါ့”

“မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ မခင်ယော်”

“ဦးရာဇာကိုယ်တိုင် ပြောတာပါ အန်တီ”

ရာဇာ ...

မင်းက သတင်းလွှင့်ထားပြီးပြီပဲ။

“အန်တီ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ် နော်၊ မရှိမသေ လုပ်မိရင်

မိတ်မဆိုးပါနဲ့”

ကောင်မလေးက ပျာပျာသလဲတောင်းပန်နေသည်။

ကိစ္စမရှိတော့ဘူး။

မိမိအရာအားလုံးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ရင်ဆိုင်ဖို့ ခင်မြင့်မြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အရှက်သိက္ခာကင်းမဲ့နေပြီပဲ။

မိမိတိုးတိုးတိတ်တိတ်ရှာနေတာနဲ့ပဲ သားဘဝနစ်တော့မည်။

“မခင်ယော်”

“ပြောပါ အန်တီ ကျွန်မဘာများကူညီရမလဲ”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်သံကြီးဟာ အန်တီဘာ ဖြစ်နေမလားလို့”

“ရှင်”

မခင်ယော်က သံကြီးရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တွေကို ပြောပြမိသည်။

“သံကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာများ အမှတ်တရရှိနေလည်း မခင်ယော်”

“သံကြီးရဲ့ ဝတ်စုံတစ်စုံတော့ ကျန်ခဲ့တယ် အန်တီ၊ ကြည့် မလား”

“အေးကွယ် အန်တီ ကြည့်ပါရစေ”

မခင်ယော်သိမ်းထားတဲ့ သံကြီးရဲ့ဝတ်စုံကို ပြခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါသား အင်္ကျီတွေပဲ၊ အန်တီကိုယ်တိုင် သား ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့ မွေးနေ့အတွက် အမှတ်တရဝယ်ပေးတာ”

သံကြီးဟာ မိမိသားပဲ။

ဘုရားရေ။

သားဘယ်မှာလဲ။

ခင်မြင့်မြတ်သားလေး ဘယ်ဘဝဘယ်အခြေအနေမျိုး ရောက်နေပြီလဲ။

“သားရော မစင်ယော်၊ သံကြိုးဘယ်ရောက်သွားပြီလဲကွယ်”

“မမယွန်းမမ လာခေါ်သွားပြီးကတည်းက ကျွန်မနဲ့မဆုံကြတော့ပါဘူး အန်တီ”

“ယွန်းမမ”

“ဟုတ်ကဲ့... သံကြိုးရဲ့အလုပ်ရှင်နဲ့ လက်ထပ်မယ့် မိန်းမလို့ ပြောတာပဲ”

“ဟုတ်ပြီ... အန်တီသား ဝေဟင်ပဲ၊ ယွန်းမမက အန်တီဆီ နီးဆက်သွယ်ပြီးပြီ”

“ဟင်”

သံကြိုးက ဒေါ်ခင်မြင့်မြတ်ရဲ့သားဝေဟင်အာကာတဲ့။

မိခင်ကို မကျေနပ်ဖြစ်ပြီး အိမ်ပြေးဘဝကနေ ဒုစရိုက်သမား တွန့်င် တွေ့သွားတာပဲဖြစ်နိုင်သည်။

“ကိုယ်မင်းကို ပေးတာ ကိုယ်ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းပြီး ပေးတာပါ၊ ရိုးရိုးသားသား ငွေပါမစင်ယော်”

သံကြိုးပြောခဲ့သည်။

မစင်ယော်လက်မခံခဲ့။

“မစင်ယော်”

“ရှင်”

“သံကြိုးဘယ်မှာရှိနေနိုင်လဲ မစင်ယော်လေး၊ အန်တီစိတ်တွေအရမ်းပူနေပြီ၊ ပြောပါသမီးရယ်”

“ကျွန်မလည်း ကြားဖူးခဲ့ရတာ၊ တကယ်တမ်း သင်ယူမှ သိဘူး၊ ယွန်းမမကလည်း သူလာချင်မှ လာတာပဲ အန်တီ”

မစင်ယော်ဘာမှ မသိတော့ဘဲ ကိုကြီးနှင့်ပင် ရောက်လာမှ တွေ့ဆုံကြရတာပဲဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ဘယ်လိုကူညီရမလဲ အန်တီ”

“မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ သား ဒုစရိုက်လေးကယ်ရောင်ချေပြီပဲ၊ အန်တီ အခြေအနေကြည့်ပြီး စီစဉ်ရတော့မှာပဲ”

သားကျန်ခဲ့တဲ့ ဝတ်စုံလေးယူပြီး မစင်ယော်ကို နှုတ်သင်္ကန်းပြီး ပြန်လာခဲ့မိသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ဒေါ်စုစန်နှင့် တိုင်ပင်နေမိသည်။

“သက်ဆိုင်ရာကိုတိုင်ရင် သားတစ်ခုခုများဖြစ်သွား မလား ဒေါ်စုစန်ရယ်”

မိမိစိတ်ပူနေပြီ။

သားအနာဝတ်က စိုးရိမ်ပူပန်စရာဖြစ်နေသည်။

“ခဏစောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး ခင်မြင့်မြတ်၊ ယွန်းမမက ထမင်းဆက်သွယ်လာနိုင်တယ်”

ခင်မြင့်မြတ် စိတ်ကို ပြတ်သားစွာဆုံးဖြတ်မိသည်။ သားအခုလိုဖြစ်ရတာ မိမိကြောင့် စီးပွားအရှုပ်ကောင်းတဲ့ မိန်းမ

www.burmeseclassic.com

တစ်ယောက်သာဖြစ်ပြီး သားရဲ၊ ရွေးထွေးယုယကြင်နာတတ်တဲ့
မိခင်ကောင်း မဟုတ်ခဲ့။

သားကို အရွက်သိက္ခာမဲ့စေခဲ့တဲ့ အမေတစ်ယောက်ပါပဲ။

ရာဇာနှင့် ငြိစွန်းခဲ့သည်။

အရွက်မဲ့ခဲ့၏။

မိမိကုမ္ပဏီသို့ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်အဖြစ် လာရောက်အလုပ်
လျှောက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

မမ မနေနှင့်ကပ်ညွတ်တတ်သော ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်အား သူမ
အဖို့ ချစ်တုန်းကလေး ကင်းခဲ့စွာ သာယာသွားခဲ့ဖူး၏။

ပျော်သုတဝ...

နောက်ဆုံး

ခင်ပွန်းအဖြစ်...

ရာဇာသည် မိမိထက်ငွေကြေးဥစ္စာကိုပဲ ပိုချစ်ခဲ့သည်။

ဝစ္စည်းဥစ္စာတွေကို အပိုင်စီးဖို့ ကြိုးစားခဲ့၏။

“ဒေါ်စုခန့်”

“ဟင်”

“ကျွန်မ ကုမ္ပဏီကိုသွားမယ်”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ ခင်မြင့်မြတ်”

“ရာဇာနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမယ်၊ နောက်ဆုံး ကျွန်မကွာရှင်း

ပြတ်စဲဖို့အထိ လုံးပန်းမယ်”

“ဟင်”

ခင်မြင့်မြတ် သတ္တိရှိလာတာတော့ ဒေါ်စုခန့်ဝမ်းသာ ကျေနပ်
မိသည်။

မိမိထုတ်သိက္ခာတွေကို ငဲ့ကွက်ပြီး ကြိုက်၍ ဖြေရှင်းရတော့
ပြဿနာတွေက ပို၍ဝင် ရှုပ်ထွေးလာနေခဲ့ရ၏။

“ကောင်းတယ် ခင်မြင့်မြတ်၊ ညည်းပြတ်သားသင့်တယ်၊
ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်ဒဏ်အတွက် ကိုယ်ပဲခံရမှာပဲလေ”

ဟုတ်တယ်။

အခု

မိမိတွေဝေလို့

သား စီစားနေရပြီ။

ဘယ်ဘဝရောက်နေပြီလဲ။

“ကျွန်မသားလေး ဘယ်ဘဝရောက်နေပြီလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်နေပြီ
လဲ၊ ဘယ်လို အခက်အခဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းနေရပြီလဲ မသိဘူး”

သားသည် ဥပဒေနှင့်မကင်းတဲ့ ပြစ်မှုတွေကို ကျူးလွန်နေပြီ
လား။

ဆင်းရဲငတ်ပြတ်ပြီး ဒုက္ခတွေပင်လယ်ဝေနေပြီလား။

မေတွေနဲ့။

ယွန်းမမ။

ငွေညှစ်မဟုတ်ပဲ။

သားအတွက် ငွေတွေဘယ်လောက်ပိုမေးရမလဲ။

ကျွန်မစည်းစိမ်တွေကို မက်မောတွယ်လာခြင်းမရှိတော့ပေ။

“ခင်မြင့်မြတ်သွားမယ်”

ခင်မြင့်မြတ် စိတ်တွေကို တင်းပစ်လိုက်ပြီး ကုမ္ပဏီရုံးခန်းသို့ ရောက်လာသည်။

ရာဇာသည် ကောင်မချောလေးတစ်ယောက်နှင့် နှစ်ပါးသွားနေ၏။

“ဟင် ... မမ ... ခင်ဗျား ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အဟက် ... မင်းပဲ အပြောကောင်းတယ် ရာဇာ၊ ဒါက ငါ့ကုမ္ပဏီရုံးခန်းလေ”

“အော်”

ခင်မြင့်မြတ်ပေါ်တင်စိန်ခေါ်မိသည်။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေ လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသွားပြန်၏။

မထူးတော့ဘူး။

ရင်ဆိုင်မယ်။

သားကိစ္စလည်း သက်ဆိုင်ရာသို့ အကြောင်းကြားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို လာပြီးစိန်ခေါ်တာလား ဒေါ်ခင်မြင့်မြတ်”

“ဟုတ်တယ် ရာဇာ၊ မင်းလို ဘဝမေ့ပြီး ကျွေးမွေးရှင်ကို စော်ကားတဲ့ကောင်မျိုးကို ငါလက်မခံတော့ဘူး”

“ဘာဗျာ”

ခင်မြင့်မြတ် တင်းပြီဆိုတော့လည်း ရာဇာလျှော့သွားမိသည်။

လုပ်ငန်းမှာမည်တော့ မှတ်ရဲတင်ထားတာတွေက မချောမည်တွေနှင့်ပဲ ဖြစ်နေသေး၏။

သူဘာမှ မပိုင်သေး။

“ခင်ဗျား အရှက်သိက္ခာတွေကို ကျုပ်ထံပေးထားရတာတွေအတွက် ငဲ့ညှာထောက်ထားပါဦး”

“မလိုတော့ဘူး ရာဇာ၊ မင်းဘာပဲလုပ်လုပ် ငါ့ရင်ဆိုင်မယ်၊ မင်းကွာရှင်းပြတ်စဲပေးဖို့ပဲ စဉ်းစားထားပါ”

“မမ”

“ပြော”

“မမက ရင်ဆိုင်ရဲတယ်ပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ် ရာဇာ၊ ငါဘာမဆို ရင်ဆိုင်ရဲပြီ၊ မင်း ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်တယ်၊ အကောင်းဆုံးက ငါ့ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲထွက်သွားပေးဖို့ပါပဲ”

“မမ”

“မင်းထွက်သွားပါ”

“ရာဇာကို တကယ်ပဲ ရက်စက်တော့မှာလား မမ”

“မင်းထွက်သွားပါ”

“ကျုပ်ကို ရက်စက်ရင် ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျား အရှက်သိက္ခာတွေကို ကောင်းကောင်းကြီးခွဲပစ်မှာပေါ့ ဒေါ်ခင်မြင့်မြတ်”

“မင်းကြိုက်သလိုလုပ်လို့ ပြောပြီလို့ပဲ ရာဇာ ဒီနေ့ကဖြေ

ကုမ္ပဏီမှာ မင်းကိစ္စတာမှ မရှိတော့ဘူး။ မင်းလားရာလည်း မလိုတော့ဘူး။ ရာဇာ”

ရာဇာကတော့ နတ်ခမ်းတွေကို တွန့်တွေးဖွားပြီးပါသည်။ မမအပြောင်းအလဲကြီးပြောင်းလဲသွားတာတော့ အံ့ဩစရာကောင်း၏။

“ခင်ဗျားကြီးက ကျွန်ုပ်ကို ဘာတစ်ခုမှ မပေးဘဲ နှာပစ်လို့ရယ်လင်လား”

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ကွာရှင်းဖို့ ပေးဆပ်ရမယ့် တန်ဖိုးတွေကို ရောစဉ်းစားထားဦးနော် မမ”

“မင်းလည်း လောဘတွေသတ်ပြီး ငါ့ကို အေးအေးဆေးဆေး ကွာရှင်းပေးဖို့ပဲ စဉ်းစားထားပါ”

မိမိနှင့်စေတနာတော်ကတော့ ရာဇာသည် တတယ့်ကို နှိုးထားကြည့်ရင် တဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

ဖွတ်ထွက်မှာ တောင်ပို့မှန်းသိ၏။ လက်ထပ်ပြီးကာမှ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ အတွင်းခရိုက်တွေ ဝေါ်လာသည်။

မိမိနာမည်နှင့် အရှက်သိက္ခာကျအောင် လုပ်အောင်ဖို့ ဝန်လေး သူမဟုတ်။

ရာဇာထွက်သွားသည်။ ထွက်မသွားရင်လည်း မိမိကတော့ ရာဇာကို ဖြတ်သွားခွာ လုပ်ဖို့ပဲရှိသည်။

ရာဇာ ...

မိမိစည်းစိမ်တွေ သုံးခြင်းဝန်တာ မရှည်ပေး လေးဘဲ အရွယ်နှင့် နာမည်ဂုဏ်သတင်းကြီးဖြင့်မှတော့တို့မှ မင့်ညွှာဆောင်ဆောင်တာတတ် တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုယ်တူတူတရားသွားဖွယ်ဖြစ်နေပါသည်။

တစ်သက်လုံး

မိခင်အပေါ် ရိုသေလေးစားလာသော သားရဲ့သန်တိုက်မှု အဆင် သေးမှုတွေကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဘာရှက်တာလဲ။

အရှက်မဲ့တဲ့ မိန်းမ။

သားအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်အောင်ဖို့ပဲ ခင်ဖြင့် မြတ် စဉ်းစားနေမိသည်။

ယွန်းမမက သူ့အဖွဲ့တွေကို လေ့က်လေ့ကျင့်တာကို ပို၍ဝင်ကြပ်ပေးနေသည်။

သူ့ကို နှိပ်စက်ဖို့အတွက် ဆရာဘဒင်အား လမ်းညွှန်ပေးရမယ်။
“သံကြိုး မင်းစဉ်းစားထားပြီးပြီလား။”

သူ့မိခင်အကြောင်း ဆရာဘဒင်အား ထွန်းမပြောတာပုံရေပေး
“ငါတို့ အိမ်တစ်အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းဖို့ အကြံကိစ္စကြံထား

တာရှိတယ်သံကြိုး။” ထွန်းမလေးမှာ လက်ခုပ်ခိုင်းလေ့ရှိသလိုပဲ
သူ့... ပါးစပ်ကလေးကလေး... မေးခဲ့သူ

စိတ်မဝင်စား

ဘဒင်နှင့်အဖွဲ့အား ဘယ်လိုဖြိုခွင်းရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေမိသည်။

“အဲဒီအိမ်ရဲ့အတွင်းလူက တို့ဘက်ပါပြီးသားပဲ ခဏကဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခုတလော တို့အဖွဲ့သားတွေနောက်ရဲက လိုက်နေတော့ ထွက်ဖို့ မလွယ်ဘူးဖြစ်နေတယ်။”

ဘဒင်အတွက် နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးကောင်းတစ်ခုအား ဘယ်နည်းနှင့်မှ လက်လျှောက်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပဲဖြစ်နေသည်။

“ငါလူသစ်တွေသုံးမယ်၊ မင်းစဉ်းစားထားပါ။”

သူ...

ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ...

အခန်း (၂၃)

“သံကြိုး”

“ဖြော”

“မင်း ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ့အလုပ်တွေကို ဆန့်ကျင်နေမှာလား။”
ဆရာဘဒင်က မေးသည်။

သံကြိုး အစာမစားရတာ နှစ်ရက်လောက်ရှိနေပြီဖြစ်၍ အင်အား
တွေချည်းနဲ့လာသည်။

သူ့ရဲ့ဒုစရိုက်လောကထဲမှာ သံကြိုးဝင်လှုပ်ရှားပေးရမယ်တဲ့။

“မင်းက လူသစ်၊ မင်းဘာမှ မလုပ်ခဲ့ဘူးသေးတော့ မင်းဘာ
အန္တရာယ်မှ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။”

အပြင်ထွက်နှင့်ရရှိက ဆရာတစ်ပါး အလုပ်တွေကို လုပ်အောင်
ရှမ်းမည်။

မလွယ်ဘူး။

ယွန်းမမဆောက်ကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလိုက်လိုပေ။

ဒီလိုမကို နှုတ်တယ်။

နန်းတယ်။

ပတ်သက်ဆက်ဆံဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပေ။

အဲဒါနဲ့ ယွန်းမမ ဘယ်လောက်အထိ ပတ်သက်နေပြီလဲ

မသိဘူး။

“သံကြီး”

“ဗျာ”

“မင်းဘာလုပ်မလဲ”

“ကျုပ် ဆရာဘာအင် အလုပ်တွေကို လုပ်ပေးမယ်”

“မင်းတကယ်ပြောတာလား သံကြီး”

“တကယ်ပါ”

“အဲဒီလို လိမ္မာစမ်းပါ သံကြီးရယ်၊ မင်းအကျိုးမယုတ်စေရ

ပါဘူး”

မတတ်နိုင်တော့။

ဆရာတစ်ပါးအင်အင်အင် လုပ်ပြီး အပြင်လောကနှင့် အဆင်

အလွယ်ရအောင် လုပ်အောင်ရမည်သာဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကြီး”

“ဗျာ ဆရာ”

“သံကြီးကို ဆင်အားပို့အောင် လုပ်ပေးလိုက်ပါ အပြင်
ကျွေးမွေးထွေး ငါ့လုပ်ငန်းမှာ သုံးစေမယ်”

“ဟုတ်တဲ့ ဆရာကြီး”

“မမေ ပြုရလိုက်ပါမယ် ဆရာဘခင်”

ယွန်းမမက တောင်းဆိုလိုက်သည်။

“တောင်းတယ် မမ သံကြီးခိတ်ကျောင်းအောင် ပြုရိုက်”
ဆရာကြီး ဘခင်ထွက်သွားသည်။

ယွန်းမမကျန်ခဲ့၏။

“သံကြီး”

ယွန်းမမ မျက်နှာကို မကြည့်ရှင်၍ အကြည့်တွေကို လွှဲထား
မိတည်း။

“မင်းတကယ်ပဲ မမကို မကြည့်ရှင်တော့ဘူးလား အောင်
ရယ်”

မမ...

အနားကပ်သွားသည်။

“မင်းက ဆရာဘခင် အပိန်ကို နားမဟုတ်ပဲ ပြု ပျော်ထား

အောင်”

“ခင်ဗျား ကျုပ်အနားကနေ ထွက်သွားပါ။ ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ ဘာမှ ပတ်သက်စရာ အကြားမရှိတော့ဘူး။”

ပြောပစ်လိုက်သည်။

“မင်း မေမေနဲ့တောင် မမတွေ့သေးဘဲလည်း မင်းငယ်ငယ်က မေမေ့ကို မကျေနပ်လို့စိတ်ကောင်းနေရင် ဟန်နီတောင် မေမေ့ကို စိတ်မကောင်းပါနဲ့လို့ ချောတတ်တယ်ဆို”

မေမေ့ကို လွမ်းနေမိသည်။

သံကြိုးမှားတာပဲ။

မေမေ့ အရွယ်ငယ်သေးတာပဲ။

သူ...

ထက်ခံသင့်သည်။

ဆန့်ကျင်ဆူပူတာတွေ မလုပ်သင့်ဟု ထင်မြင်လာမိ၏။

မေမေသည် သားကို ပစ်ထားပြီး စီးပွားရှာပေမယ့် သားချင်းချင်း သာသာနေဖို့အတွက်ပဲ ရည်ရွယ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

မှားတယ်။

မိခင်ကို ဆန့်ကျင်တာ အခုလို သောတာပန်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရပြီဖြစ်သည်။

“မင်းမေမေ ဒုက္ခရောက်တာကိုတွေ့ရတာ မင်းမြင်ကွင်းချင်တယ်ပေါ့ သံကြိုး”

သူ...

နည်းနည်းမှ မလှုပ်

မေမေ့ဆီသွားဖို့အတွက် အပြင်ထွက်ခွင့်ရဖို့ လိုအပ်နေသည်။

ယွန်းမမေ့ ကောက်ကုန်ပစ္စည်းတွေကို မေမေဘယ်ရည်းနှင့်မှ မခံစားစေရ။

ဆရာဘာခင် ခိုင်းစေတာတွေပဲလုပ်ပေးဖို့ ပြတ်သားမှာ သံကြိုးမိသည်။

အပြင်ထွက်မယ်။

သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားမယ်။

ဘခင်ရော...

ယွန်းမမေ့ရော...

ကျန်တဲ့ မကောင်းမှုဒုစရိုက် ဗမားတွေကို ထောင်ထဲပို့မိရမယ်။

သံကြိုးဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

“ကောင်းပြီလား၊ ခင်းပျဉ်းပေးအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိ
စေရမယ်”

ပျဉ်းပေး တွက်သွားသည်။

သူ...

မောင်တော်ကို ထက်ရစေမိသည်။

စုန်တဲ့ မောင်တော်...

ကိုယ့်စုန်လုံးသားတွေထဲမှာ ခင်းပျဉ်းပေးချိန်အထိပဲ။

ပျဉ်းပေးကြည့်မိ မောင်တော်နဲ့သူ ဆေးရွာသွားခဲ့ရ သည်။

ဒီမိန်းမအား သူတယ်တော့မှ အခဲမကျေနိုင်အောင် ဖြစ်မိ၏။

မှခိုက်သမားတွေအားလုံး ခြွင်းပစ်ရမယ်။

လောကြော့တော့

ရဲလေးမရောက်လာသည်။

စားသောက်စရာတွေလှူလာ၏။

“သိကြား”

“ဟစ်”

“ဟဟဟ”

သူတို့ ပေးတဲ့အစားအသောက်တွေ စားရတာ

လည်ချောင်းပျော့ ကပ်ချင်ရလည်း

“သိကြား နတ်သမီး ပျဉ်းပေးမက ကောင်းအောင်ပျဉ်းပေးတော့

မယ်နော်၊ ဒီမိန်းမက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အကြံကြီး
တဲ့မိန်းမ”

“ရဲလေး”

“ဟင်”

“ခင်းဒီဘဝထဲကဇာ မလွတ်မြောက်ချင်ဘူးလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါတို့ပျဉ်းထားတဲ့အမှုတွေက အမှန်ကြီးပဲ။

ရဲမှတ်တမ်းတွေမှာ ရှိတယ်ကွ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ပြစ်မှုကြော့ကို မေးဆယ်ပြီး လူကောင်းဖြစ်
နေဝါ့”

ရဲလေးသည် မကောင်းမှုခုခံခိုက်တွေကို ကျွေးပျဉ်းပေးပေးတဲ့
တခြားကောင်တွေထက် စိတ်ကောင်းရှိသည်။

လူတစ်ဖက်သားအား ကူညီရိုင်းပင်းလို၏။

သံကြိုးအဖော်ရအောင် ပြားယောင်းသိမ်းသွင်းချေခြင်းသာ
ဖြစ်သည်။

“နောက်မှ ပြေးပြေးစဉ်းစားမယ်ကွာ၊ လောလောဆယ်တော့
မင်းဆရာဘဝကို မဆန်ကျင်ပါနဲ့၊ မင်းအညွန့်၊ မှားအိုင်စစ်စစ်ကုန်
စမ်း၊ ပျဉ်းပေးပါလာတော့ ဦးစိုးမယ်နော် သိကြား”

ရဲလေးက သတိပေးပြီး ပြန်တွက်သွားသည်။

မောင်တော်...

မင်းဒုစရိုက်သမားတွေကို ရွှံ့မှန်းတုတ်နားကလေးတစ်ယောက်ပဲ။
 ကိုယ်က မမျှော်လင့်ဘဲ ဒီလောကထဲရောက်လာတာပဲကွာ။
 မှကော့ခင်းမှုဒုစရိုက်တွေကို ကိုယ်လည်း ရွှံ့မှန်းတာပဲပဲ။
 တကယ်မလုပ်ချင်ပါဘူး။

မေမေဆီ ပြန်သွားပြန်ချင်လှည်း ဦးကဒင် လက်က လွတ်မှာ
 မဟုတ်။

လွန်းမမက ရှိသေးသည်။
 မေမေပါဒကုရောက်ရမည်အဖြစ်။
 သူကတော့ မေမေကို လုံးဝအထိအခိုက် မခံနိုင်အောင် ဖြစ်မိ
 သည်။

တစ်ပတ်လောက်သူကို အစားအသောက်တွေ ကျွေးပြီးတော့
 အားမွေးစေခဲ့၏။

“သံကြိုး မင်းကြိုးစားပါ။ ငါအခုလုပ်မယ်အလွန်က ကြီး
 တယ်နော်။ သူ့ဋေးအိမ်တစ်အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းမှာ”

လွယ်လိုက်တာ။
 အထွင်းလုပ်ပါသည်တဲ့။
 တော်တော် အကြပ်ကပ်စက်တဲ့လူတွေပဲဟု တွေးနေသည်။
 သင်တန်းတက်ရင်
 ဒီကိစ္စက မရှိအောင် အယုက်မရှိ အောင်မြင်မှာပဲ။ အိမ်ရှင်
 ကိုယ်တိုင် ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်မှာတဲ့...

လုပ်ငန်းသာပြောပြီး လိပ်စာတိုတော့ လျှို့ဝှက်ထားသည်။
 လူဟောင်းတွေကို ရဲကလိုက်နေ၍ လူသစ်တွေက လှုပ်ရှား
 ရမည်ဖြစ်၏။

သံကြိုးမသိတဲ့လူသစ်နှစ်ယောက်။
 ဖောက်ထွင်းမှုကို ကျွမ်းကျင်သူတွေဟု ဆရာဘာဒင်က ပြော
 သည်။

တစ်ယောက်က မီးခံသေတ္တာအမျိုးမျိုးကို ကျွမ်းကျင်စွာ
 ဖွင့်တတ်သည်တဲ့။

သံကြိုးကတော့ စိတ်မဝင်စားမိ။
 ကိုယ်ချင်းစာစွာဖြင့် သနားစိတ်တွေ ဝင်နေမိသည်။

“မနက်ဖြန်နော် သံကြိုး”
 ဆရာဘာဒင်ကိုယ်တိုင် ဦးစီးနေတော့သည်။
 မနက်ဖြန်အတွက် အဆင်သင့်ပင် ရုပ်ဖျက်ထားကြရ၏။
 လျှို့ဝှက်သင်္ကေတတွေပေးသည်။
 လူသစ်သုံးယောက်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို အောက်မှ စောင့်ကြည့်
 ခဲ့သူက သုံးယောက်။
 သစ္စာဖောက်လို့မရ။
 ဆရာဘာဒင်သည် အလုပ်တစ်ခုကို သေသပ်ပီရိစ္ဆာ လုပ်တတ်
 သောသူဖြစ်သည်။

စနစ်ကျ၏။

မနုဿိန်ရောက်လာသည်။

သူ

စိတ်ဓာတ်အကျဆုံးဖြစ်သည်။

မလုပ်ရှင်။

မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေကိုလုပ်ဖို့ သူဘယ်တော့မှ ဆန္ဒမရှိခဲ့။

သူတစ်ပါးနာကျင်အောင် အနည်းအကျဉ်းပင် မလုပ်ခဲ့ပေ။

“သံကြိုး”

“သွားဖို့အသင့်ပဲ”

“သွားမယ်”

“ဟုတ်”

သူတို့သွားကြသည်။ နောက်ဆုံးပေါ်ကားတစ်စီးနှင့်ဖြစ်၏။

“ဆရာဘဒင်ကားကို ခြံထဲအထိ မောင်းဝင်မယ်၊ မင်းတို့အဖြူ

ဆုံးလွှမ်းရှားကြရမယ်”

ဒီပြွဲကို ဆရာဘဒင်ကိုယ်တိုင် ဦးစီးပြီး လုပ်ဆောင်ခြင်း ဖြစ်

သည်။

ကားက ခြံတစ်ခြံရှေ့ရောက်သွား၏။

“ဆင်းကြ”

“ဟင်”

သံကြိုး အလွန်အမင်းအံ့သြသွားသည်။

ခြံကြီးက

သူတို့၏ခြံ

မေမေနေတဲ့ခြံ

လက်စသတ်တော့ ဆရာဘဒင်တို့ ဖောက်ထွင်းမှ မိမိတို့၏

အိမ်။

တံခါးဖွင့်ပေးသူက ရာဇာ။

ကိုရာဇာက အတွင်းလူ။

မေမေသိရဲလား။

သူစိတ်ပူသွားမိသည်။

ညက

တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ကိုရာဇာက မိမိကို မသိ

မမှတ်မိပေ။

မေမေရော...

ကိုရာဇာတစ်ခုခု လုပ်ထားပြီလား။

“အားလုံး အိုကေလား ကိုရာဇာ”

“အိုကေ အတွားကြီးကို သိပ်ထားတယ်”

“ဟင်”

သူ

လန်သွားရသည်။

မေမေ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ။

“သံကြီး မင်းအခန်းအပြင်မှာစောင့်နေ၊ အတွင်းနှစ်ယောက်ဝင် ဂေါ်ခွဲထဲမှာပဲစောင့်နေမယ်။”

ဆရာဘာဒင်ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ပြီး အမိန့်ပေးနေသည်။

ဇောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာနှစ်ယောက်နှင့် ကိုရာဇာ မေမေအိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွား၏။

သူ့အခန်းဝမှ ရပ်ကြည့်လိုက်စဉ် မေမေအိပ်ပျော်နေသည်။

အိပ်ဆေးတွေမိထားပါ၏။

ဒေါ်စုစန်ရော

မေမေလိုပဲ အိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်မည်။

သံကြီး အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။

သူတို့က

နေရာတွေအားလုံး သူသိနေသည်။

သူ့အိပ်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။

စားပွဲပေါ်မှာ သူဟင်းဖုန်းကရှိနေဆဲပင်ဖြစ်၏။

ဘာတစ်ခုမှ ခြေရာလက်ရာ မပျက်ဘဲ သူထားခဲ့တဲ့အတိုင်းပင် ဖြစ်နေသည်။

ဟမ်းဖုန်းကို ယူလိုက်သည်။

သက်ဆိုင်ရာသို့ ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်မိ၏။

ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့နေရာသူ ပြန်နေမိသည်။

ဘယ်သူမှ မရိပ်မိကြ။

ကိုရာဇာ ဦးဆောင်ကာ မေမေမီးခံသေတ္တာအားဖွင့်ရန် ကြိုးစား နေကြသည်။

ဒီအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး မေမေတို့ အိမ်ထောင်ရေးမကောင်း တော့ကြောင်း သိသာနေ၏။

“ရပြီ”

“ပွင့်ပြီကွ”

သူ

ရင်ထဲထိတ်နေသည်။

သက်ဆိုင်ရာတွေ မရောက်သေး။

ကိုရာဇာက တက်ကြွသော အသံဖြင့် ပစ္စည်းတွေ အရာကြီးထဲ ဟု ပြောသံကြားရသည်။

မေမေ စုဆောင်းထားသော စိန်တွေ၊ ပတ္တမြားတွေ ရုက္ခာပစ္စည်းတွေရှိ၏။

“မေမေ စီးပွားရှာဖွေပြီး စုဆောင်းထားတာ သားအတွက် ပါပဲကွယ်”

မေမေနှင့် ဒေါ်စုစန်တို့အား ဆေးရုံသို့ ဝိုက်ရံရသည်။

သူ့အား တစ်ခါတစ်ရံတွင် မေမေက ချစ်စနိုးနှင့် ဟန်နီလေး ဟုခေါ်တတ်သည်။

မေမေပစ္စည်းတွေကို သူတို့ ယူဆောင်သွားရန် ပြင်ဆင်နေကြ၏။

ကိုရာစာ

တော်တော်အကြံပက်စက်တာပဲ။

မေမေပစ္စည်းတွေကို ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းသမားတွေနှင့်ပေါင်းပြီး ဖောက်ထွင်းခိုးယူရန် ကြံစည်နေတော့သည်။

“တစ်ယောက်မှ မလှုပ်နဲ့၊ မင်းတို့အားလုံးကို ဝိုင်းထားပြီး ပြီး အသာတကြည်အဖမ်းခံပါ”

ဇု

ဝမ်းသာသွားတော့သည်။

ရဲတွေရောက်လာပြီး ဦးဘဒင်နှင့် အဖွဲ့ဝင်တွေကို ဖမ်းတော့စစ်ဖောက်ထွင်းထားတဲ့ပစ္စည်းတွေနှင့်အတူ အဖမ်းခံရတော့ သည်။

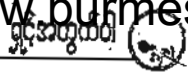
“ကျွန်တော်က မေမေရဲ့သား ဝေဟင်အာကာပါ”

ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးကို ပြောပြလိုက်

တော့ ရာဇာ အံ့သြနေ၏။

မေမေက အိပ်ဆေးတွေမိပြီး အိပ်ပျော်လျက်ပင်ရှိသေးသည်။

ဒေါ်စုစန်လည်း အိပ်ဆေးမိနေ၏။

အခန်း (၂၄) ။

ခင်မြင့်မြတ် အိပ်ရာနိုးလာတဲ့အချိန်တွင် ဆေးရုံသို့ ရောက်နေသည်။

အကြောင်းစုံသိရတော့ အံ့ဩသွားရ၏။ သားကို မမျှော်လင့်ပဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဒေါ်ခင်မြင့်မြတ် ဘယ်အရာနှင့်မှမလဲနိုင်အောင် ဝမ်းသာသွားသည်။

“သားရယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ မေမေမှားပါတယ်၊ အရာအားလုံးကို မေမေ တောင်းပန်ပါတယ်”

သားကို ပျွေဖက်ပြီး မေမေချက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေသည်။

“သားမှားတာပဲ မေမေ၊ ကံကောင်းလို့ သား ဘာမှမခိုက်မှ မကျူးလွန်ခဲ့ရသေးဘူး မေမေ”

“သားရယ်”
ဦးဘဒင်တို့အဖွဲ့သားတွေအားလုံး အဖမ်းခံလိုက်ရသည်။
ယွန်းမမပါ ပါ၏။

ကိုရာဇာလည်း အဖမ်းခံရသည်။
“ရာဇာဟာ တကယ်တော့ မေမေ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ခက်တော့ပြီး အပိုင်ကြံတာပဲသား၊ မေမေအသိမြန်ခဲ့လို့ပေါ့၊ သားလေး ဝါးခုံးရတော့မလို့ကွယ်”

ရာဇာသည် မိမိအား ချောမော့ကာ အိပ်ဆေးတွေခပ်ပြီး အဆေးတိုက်ခဲ့သည်။
တော်တော်အကြံပက်စက်တဲ့ ရာဇာပဲ။

“တကယ်တော့ မေမေဟာ သားအတွက် ဘယ်လောက်အထိ စိတ်သောက ရောက်ရလည်းဆိုတာ ဒေါ်စုစန် သိပါတယ်ထွယ်အူပဲ”

“သားယုံပါတယ် မေမေရယ်”
မေမေလက်လေးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီးအားထမ်းမိခဲ့သည်။

“နောက်ဆို သားလေးစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်
တော့ပါဘူးကွယ်”

ခင်မြင့်မြတ် ကျူးလွန်ခဲ့မိတဲ့ အမှားတွေအတွက် နောင်တတွေ
ရနေခဲ့သည်။

နာမည်တွေပျက်ခဲ့၏။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မျက်နှာမပြရဲအောင် အရှက်ရသွားခဲ့ရသည်။

ခင်မြင့်ရမည့် ကိစ္စတွေပဲ

ကကောင်းလို့

ရာဇာသည် ဒုစရိုက်သမားတွေနှင့် ပေါင်းပြီး မိမိတိုက်ကို
ဖောက်ဖျင်းဖို့ ကြံစည်ခဲ့သည်။

ဆေးရုံတွင် တစ်ရက်လောက်ပဲ နေရပြီး ဆေးရုံမှဆင်းရ၏။

အိမ်ရောက်တော့ မိသားစုဝင်တွေအားလုံး ပျော်နေကြသည်။

သူကတော့ ...

ချစ်သူ မဇင်ယော်အား သတိတရဖြစ်နေမိသည်။

ဘဝအေးချမ်းသွား၏။

အပူအပင်မရှိတော့။

မေမေက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို သူဦးစီးလုပ်ဖို့ စီစဉ် သည်။

“မကောင်းမှုဒုစရိုက်ကျူးလွန်သူက မကောင်းတဲ့လမ်းကိုပဲ
သွားရမှာ”

မဇင်ယော်ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကို သူအမှတ်ရလာမိသည်။

ဆင်းရဲပေမယ့် ကိုယ်ကျင့်တရားထိန်းသိမ်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။

မေမေသိရင် သဘောတူပါ့မလား။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်၍ မေမေက ချွေးမတစ်

ယောက်အဖြစ် လက်ခံမှာမဟုတ်ပေ။

နောက်မှ ပြေးပြေးချင်းပြောပြဖို့ သူစိတ်ကူးထားလိုက်သည်။

“သား”

“ဒေါ်စုစန်”

“ဒေါ်စုစန်လည်း သားအပေါ်မှာ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း

ဆက်ဆံခဲ့တာတွေ၊ ဒေါသတွေနဲ့ ဆက်ဆံခဲ့တာတွေ မှားပါပြီထွမ်း

ခွင့်လွှတ်နော်”

“သားဘယ်သူမှ အပြစ်မတင်ပါဘူး ဒေါ်စုစန်၊ သားအိုလ်တိုင်

လည်း ဒုက္ခတွေပင်လယ်ဝေမတတ်ခံစားခဲ့ရတာပဲ”

“ခင်မြင့်မြတ်”

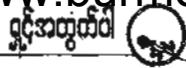
“ရှင်”

“သားကို လက်ဆောင်တစ်ခုပေးမယ်ဆို၊ ပေးလိုက်တော့လေ

သားဝမ်းသာသွားအောင်”

“ဟုတ်သားပဲ မေမေ လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးစရာရှိနေလို့

လေ”

“ဘာလက်ဆောင်လည်း မေမေ ဘာအတွက်ပေးတာလဲ”

“သားနဲ့မေမေ ပြန်ဆိုတဲ့အထိမ်းအမှတ်လေ”

သူ့ဘာမှ နားမလည်။

မေမေက လက်ဆောင်ပေးမယ်တဲ့။

“သားအဝတ်အစားလဲ”

“ဘယ်သွားမှာလဲမေမေ”

“လဲစမ်းပါ။ ဟို မေမေပေးတဲ့ဝတ်စုံဝတ်”

“ဟင်”

မေမေ့့ ဝတ်စုံကို ကြည့်ပြီး သူ့အံ့အားသင့်သွားရသည်။

သူ...

မဇင်ယော်ထံမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဝတ်စုံလေးဖြစ်နေသည်။

“မေမေ ... ဒီဝတ်စုံက”

“ဝတ်စမ်းပါ သားရယ်”

ယွန်းမမ ပေးတာလား...

ဟုတ်တယ်...

မဇင်ယော်ဆီက ယွန်းမမယူဆောင်သွားတာပဲဖြစ်မည်။

“မေမေ”

“ဘာလဲသား”

“ယွန်းမမနဲ့ မေမေဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိကြလဲ”

“မေ့ပစ်လိုက်ပါသားရယ်၊ ကဲ ခေခေတို့ သွားကြမယ်”

“ဘယ်သွားမှာလဲ ခေခေ”

“သားကို လက်ဆောင်ပေးမလို့လေ လာပါ”

မေမေက သူ့ကို ဇွတ်အတင်းပင် ကားပေါ်ခေါ်တင်သွားသည်။

ဘာလက်ဆောင်လဲ။

မေမေက သူ့ကို အမြဲတမ်းမထင်မှတ်တဲ့ အမှတ်စာရလက်

ဆောင်လေးတွေ ပေးအပ်တတ်ဖူးလေသည်။

ကားလေးက မြို့စွန်ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုဆီ ဦးတည်နေမယ်။

ရပ်ကွက်လေးထဲဝင်သွားသည်။

ခြံလေးတစ်ခြံရှေ့တွင်ရပ်၏။

“ဟင်”

မဇင်ယော်တို့အိမ်

မေမေအား နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်မိသည်။

“မင်းကို ကောင်မလေးတစ်ယောက် လက်ဆောင်ပေးတာပဲ”

မေမေစီစဉ်ထားတယ်သား”

“ဗျာ”

မေမေက သူ့လက်တွေကို ဆွဲပြီး အိမ်လေးထဲခေါ်သွားသည်။

မဇင်ယော်က သူ့ကိုမြင်တော့ အံ့သြသွား၏။

“မဇင်ယော်”

“ဟင် အန်တီ”

“ဒီမှာ သားလေ”

မစင်ယော်နဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေက ပျော်ရွှင်တက်ကြွမလာပေ။

ငေးကြောင်စွာကြည့်နေသည်။

“သား မစင်ယော်နဲ့ စကားပြောကြဦးနော်၊ မေမေ ဘွားနဲ့

စကားသွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

မေမေက ဘွားရှိနေတဲ့ အခန်းထဲဝင်သွားတော့သည်။

“မစင်ယော်”

“ရှင်ကို အခုလိုဘဝမျိုးမြင်တွေ့ရတာ ကျွန်မ ဝမ်းသာ ပါတယ် ကိုဝေဟင်”

“မေမေက ကိုယ့်ကို အထူးလက်ဆောင်ပေးမယ်ဆိုပြီး မင်း ဆီခေါ်လာတော့ ကိုယ်အရမ်းဝမ်းသာမိတာပဲကွာ”

မစင်ယော်ကို သူ့ဘယ်လောက်တမ်းတနေရင်ကြောင်း ချစ်နေ မိတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြနေမိသည်။

“မစင်ယော်”

မစင်ယော်လက်လေးအား ချူဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ သူမက ဆတ်ကနဲရုန်းကန်လိုက်သည်။

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘဝချင်းမတူဘူး၊ ကိုသံကြီးအဖြစ် ကျွန်မချစ် ခဲ့တာ၊ အခုချိန်မှာတော့ ကျွန်မ ရှင်ကို လုံးဝမချစ်တော့ဘူး”

ကိုသံကြီးဘဝက မစင်ယော်နှင့်ဘဝတူဖြစ်၍ ဖြစ်သည်။

အခု သူက သူငွေသားဖြစ်နေသည်။

မစင်ယော် ခချစ်လိုတော့ ကိုသံကြီးအား ခုမလိုက်သေးတော့

ယောက်ဟု သိခဲ့စဉ်က သူပစ်ဝစ်ခါခါ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။

ငွေကြေးစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မက်မောတဲ့ ဖိနပ်ကလေးတစ်

ယောက်အဖြစ် အရောက်မခံနိုင်တော့ပေ။

“မစင်ယော် မင်းက သံကြီးဘဝကိုပဲ ချစ်မှာလား”

“အားလုံးပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီ၊ ရှင်မေ့ထားလိုက်ပါတော့၊ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ ရှင်နဲ့ ပတ်သက်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

“မရဘူး မစင်ယော် မေမေက ကိုယ့်ကို ချွေးမလောင် အဖြစ်လက်ဆောင်ပေးတာလေ”

“အို ... မဟုတ်တာပဲ၊ ကျွန်မလတ်မခံဘူး၊ ရှင်ကို ဒီအခြေ အနေမျိုးမှန်းမသိလို့ ကျွန်မချစ်ခဲ့တာပါ”

“မင်းငြင်းလည်း ကိုယ်ကတော့ အခုချိန်ကစပြီး ဒီအိမ်လေး ထဲကနေမပြန်တော့ဘူး၊ တစ်ခါတည်းနေတော့မယ် မစင်ယော်”

“ဟင်”

သူမ မျက်ဝန်းပြူးလေးတွေနှင့် ငြင်းဆန်ဖို့ ဖြစ်နေသည်။ မေမေထွက်လာ၏။

“ကဲ ... သားနဲ့သမီး ငြင်းမရကြနဲ့တော့၊ ညစာသွားစာ

ကြမယ်၊ ဘွားနဲ့မေမေအားလုံး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြပြီးပြီ၊ တစ်လ
အတွင်းသားနဲ့သမီးကို လက်ထပ်ပေးတော့မယ်”

“ဟာ”

“ဟင်”

သူဝမ်းသာအားရနှင့် မဇင်ယော်လက်လေးကို ဆွဲကိုင်ပြီး
ထရုန်မိသည်။

မဇင်ယော်ကတော့ ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ရပ်နေ၏။

“ကဲ အမှတ်တရ ညစာသွားစားကြမယ်”

မဇင်ယော်လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကားရှိရာသို့ သူခေါ်လာ
ခဲ့မိတော့သည်။

နို့ကိုဇူးစင်